தென்மாகாண மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் நிலைமைகள் தொடர்பான ஆய்வு அறிக்கை

2025

பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு - VOPP

அனுசரனை: நீலன் திருச்செல்வம் அறக்கட்டளை – NTT

தென்மாகாண மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் நிலைமைகள் தொடர்பான ஆய்வு அறிக்கை.

வெளியீடு – பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு – VOPP

அறிக்கையின் மூல மொழி: தமிழ்

ISBN இல -

வெளியீட்டுத் திகதி – 2025. சித்திரை 29ம் திகதி

ஆய்வுக் குழுவினர்

சிரேஷ்ட ஆய்வாளர்

கலாநிதி அகிலன் கதிர்காமர்

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்

சமூகவியல் துறை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

ஆய்வாளர்கள் - இளம் ஆய்வாளர்கள் வலையமைப்பு - YRN

(யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள்)

அமிர்தலிங்கம் ஜனார்த்தனன்	-	(மட்டுக்கலைதோட்டம், தலவாக்கலை, நுவரெலியா)
ஆனந்தசீலன் மதுஷிகா	-	(நோனா தோட்டம், லிந்துலை, நுவரெலியா)
இராமசாமி விஜயகுமார்	-	(முல்லோயா தோட்டம், ஹேவாஹெட்ட, நுவரெலியா)
சரந்தாமன் மங்களதர்ஷினி	-	(கம்பஹா தோட்டம், உடப்புஸல்லாவ, பதுளை)
சரவணகுமார் விதுர்ஷனி	-	(மெதகந்த தோட்டம், பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி)
சிவலிங்கம் மனோரஞ்சனி	-	(ஹைபொரஸ்ட் தோட்டம், கந்தபொல, நுவரெலியா)
செழியன் ஸ்ரீதேவிகா	-	(டில்லரி தோட்டம், டிக்கோயா, நுவரெலியா)
ரத்னகுமார் பிரசாந்தி	-	(களுபஹன தோட்டம், புளத்கொபிடிய, கேகாலை)
ரவிச்சந்திரன் தேவசாலினி	-	(உடபொல தோட்டம், தெரணியகல, கேகாலை)
ராஜேந்திரன் தனிஷா	-	(சென்கிளயர் தோட்டம், தலவாக்கலை, நுவரெலியா)
ராஜேஸ்பரம் பேபிஷாலினி	-	(டெஸ்போர்ட் தோட்டம், நானுஓயா, நுவரெலியா)
வீரையா தர்ஷினி	-	(வடக்கு மடக்கும்புர தோட்டம், வட்டக்கொடை, நுவரெலியா)

பதிப்பாசிரியர்கள் குழு

அன்டனி ஜேசுதாஸன்	-	நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர்	-	VOPP
லவீனா ஹசந்தி	-	திட்ட பணிப்பாளர்	-	VOPP
பிரான்சிஸ் ராஜன்	-	தேசிய திட்ட இணைப்பாளர்	-	VOPP
மிதாரா பெரேரா	-	கணக்காளர்	-	VOPP

ஆய்வு ஒருங்கிணைப்பு

என்டன் வனத்தையா	-	கள முகாமையாளர்	-	VOPP
ஆரோக்கியம் ஜெஸ்மன்	-	மாவட்ட இணைப்பாளர்	-	VOPP
S. சுபாஸ்கரன்	-	YRN		

உதவி

கைலாசன் யோகசுஜி	-	மாவட்ட இணைப்பாளர்	-	VOPP
கவுசிக சந்தீப்	--	கணக்காளர் (முன்னாள்)	-	VOPP

மாத்தறை மற்றும் காலி மாவட்டங்களின் தொண்டர்கள் மற்றும் கிராம மட்டத் தலைவர்கள் - VOPP

மொழிபெயர்ப்பு

1. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு - சபாபதி சிவகுருநாதன் - சிரேஷ்ட மொழிபெயர்ப்பாளர்
2. சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு - எஸ். சத்யராஜ் - சத்தியப்பிரமாணம் செய்த மொழிபெயர்ப்பாளர்

முன்னுரை

பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பானது, 2000ஆம் ஆண்டளவில் மாத்தறை மாவட்டத்தின் தெனியாய பிரதேசத்தில் பெருந்தோட்ட சிறுவர் அபிவிருத்தி அமைப்பு - தென்மாகாணம் என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. குறித்த அமைப்பானது சிறுவர்களின் அபிவிருத்தியை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்ட பதிவு செய்யப்படாத ஒரு தொண்டு நிறுவனமாக வளர்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது. இதன் போது இவ்வமைப்பானது பல்வேறு சவால்களை சந்தித்த அதேவேளை தொடர் வளர்ச்சிக்கான வழிகள் இன்மையால் இதன் செயற்பாடுகள் பெருமளவில் வெளிக்கொணரப்படவில்லை. 2003ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட மண்சரிவினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக சில நிவாரண உதவிகளை வழங்கிய போதிலும் தொடர்ந்தேர்ச்சியான இயங்கு நிலைக்கு ஏற்ற ஆற்றல்கள் இன்மையால் மேலதிகமான செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதில் சில தொய்வு நிலைகள் காணப்பட்டன. எனினும் சில சந்தர்ப்பங்களில் சில சிவில் அமைப்புகளுடன் இணைந்து தெற்கு மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளுக்காக செயற்பாடுகளை செய்த அதேவேளை அமைப்பின் தொண்டர்கள் மக்களுடனான தொடர்புகளை பேணி வந்தனர்.

காலப்போக்கில், 2019ஆம் ஆண்டு மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனாக இவ்வமைப்பானது 'பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு' (Vocie of the Plantation People Organization - VOPP) என்ற பெயர் மாற்றத்தோடு மீண்டும் சிறு சிறு செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்க ஆரம்பித்தது. குறிப்பாக 2003ஆம் ஆண்டு மாத்தறை மாவட்டத்தில் ஏற்பட்ட மண்சரிவு மற்றும் வெள்ளப்பெருக்கினால் பாதிக்கப்பட்ட மலையக (தோட்டப்புற) குடும்பங்களுக்கு அரசாங்கத்தினால் தோட்ட காணிகளுக்குள்ளேயே 07 பேர்சஸ் காணி துண்டுகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும், 80 வீதத்துக்கும் மேற்பட்டவர்களுக்கு இதுவரை காணிகளுக்கான உறுதிப்பத்திரங்கள் வழங்கப்படவில்லை. இதனால் மக்கள் தங்களுடைய நிலங்களில் கட்டிடங்களை கட்டுவதற்கும், பயிர்ச்செய்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கும் பல்வேறு தடைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே 2019ஆம் ஆண்டிலிருந்து காணி மற்றும் வீட்டு உரிமை தொடர்பாக அமைப்பானது செயற்பட ஆரம்பித்தது. குறிப்பாக காணி பிரச்சினை தொடர்பாக ஜனாதிபதி செயலகம் மற்றும் உரிய அதிகாரிகளுடன் கலந்துரையாடல்கள், ஆதரித்து

வாதாடுதல் போன்ற செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்தது. 2020ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட கொவிட்-19 பெருந்தொற்று நோய் காரணமாக பொருளாதார ரீதியில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் வழங்குதல் உட்பட அவர்களின் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டதோடு பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்பாகவும் அதிக கவனத்தைச் செலுத்தியது.

பிறகு, பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பானது 2023ஆம் ஆண்டு உத்தியோகப்பூர்வமாக பதிவு செய்த அமைப்பாக மலையக மக்களின் காணி, வீட்டுரிமை, கல்வி மற்றும் அனைத்து விதமான அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாகவும் செயற்பட்டு வருகின்றது. குறிப்பாக பலருடைய கவனத்ததை ஈர்க்காத மாத்தறை, காலி, களுத்துறை, குருநாகல் மற்றும் மலையகப் பிரதேசங்களிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கம்பகஹ` மாவட்டத்தில் பல துன்பநிலைகளோடு வாழுகின்ற மலையக மக்களோடு இணைந்து செயற்பட்டு வருகின்றோம்.

இவ்வாறு செயற்படுகின்ற போது, சமூக, பொருளாதார, கலாசார மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்ச்சியாகவே மறுக்கப்பட்டு வருகின்ற தென்மாகாண மலையக மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக அரசியல்வாதிகள், அரசத்துறையினர் மற்றும் உரியவர்களுக்கு முன் வைக்கின்ற போது அவர்களுக்கு இது தொடர்பாக பூரண அறிவு மற்றும் தெளிவின்மையை புரிந்துக்கொள்ள கூடியதாக இருந்தது. அவ்வாறே இம்மக்களின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக தேசிய மட்டத்தில் கலந்துரையாடுகின்ற போதும் இதேநிலைமை மிகத் தெளிவாக காணப்படுகிறது. தென்மாகாண மலையக மக்களை பிரிநிதித்துவப்படுத்தி அரசியல் பிரதிநிதிகள் மாகாண சபையையோ, பாராளுமன்றத்தையோ பிரதிதநிதித்துவப்படுத்தாமை மற்றும் தென்மாகாண மலையக மக்களின் வாழ்வியல் தொடர்பாக சரியான ஆய்வு ஒன்று மேற்கொள்ளப்படாமையும் இதற்கு முக்கிய காரணங்களாகும்.

எனவே தென்மாகாண மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் நிலைமைகள் தொடர்பாக அடிப்படை ஆய்வறிக்கை ஒன்றின் மிக அவசியத்தை உணர்ந்த ‘பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு’ அதற்கான முன்னெடுப்புகளை மேற்கொண்டு இதற்கான நிதி தேவையை பூர்த்தி செய்வதற்காக நீலன் திருச்செல்வம் அறக்கட்டளைக்கு

குறித்த கருத்திட்ட முன்மொழிவை சமர்ப்பித்து நிதி உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டது.

குறித்த ஆய்வினை முன்னெடுப்பதற்கு சிறந்த ஆய்வுகுழு ஒன்றினை இனங்காண்பதற்காக எமது அமைப்பு பல கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்டதன் அடிப்படையில், யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் சமூகவியல் துறையின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி அகிலன் கதிர்காமர் அவர்களின் வழிப்படுத்தலின் கீழ் இயங்கிவரும் 'இளம் ஆய்வாளர்கள் வலையமைப்பை' (Young Researchers Network) இனங்கண்டு அவர்களுடன் பலசுற்று கலந்துரையாடல்கள் நடாத்தப்பட்டன. அதனடிப்படையில் கலாநிதி அகிலன் கதிர்காமரின் வழிப்படுத்தலுடன் மலையகத்தில் இயங்கிவரும் இளம் ஆய்வாளர்கள் தென்மாகாணத்தின் காலி மற்றும் மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் மலையக மக்களை நேரடியாக சந்தித்து களஆய்வினை மேற்கொண்டனர். ஆய்வில் குவிமையகுழுக் கலந்துரையாடல்கள் (FGD) நேர்காணல்கள், வினாக்கொத்துகள் மற்றும் விடய ஆய்வுகள் போன்ற தரவுசேகரிப்பு கருவிகள் மூலம் தகவல்கள் மற்றும் தரவுகளை திரட்டி பகுப்பாய்வு செய்து ஆய்வறிக்கையினைத் தயாரித்தனர். பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பின் பதிப்பாசிரியர்கள் குழுவால் பரீசீலிக்கப்பட்டு அறிக்கை இறுதிவடிவம் பெற்றுள்ளது. இந்த ஆய்வு அறிக்கையானது தமிழ் மொழியில் தயாரிக்கப்பட்டு சிங்களம் மற்றும் ஆங்கில மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

அந்தவகையில், அந்த ஆய்வறிக்கையானது தென்மாகாண மலையக மக்கள் மற்றும் அவர்களின் பிள்ளைகளின் வாழ்வியல் மற்றும் துன்ப நிலைகளை மிகத் தெளிவாக கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளது. அதேவேளை தென்மாகாண மலையக மக்கள் தொடர்பாக ஏற்கனவே அறிந்திராத ஒருவருக்கு அவர்கள் தொடர்பாக மிக இலகுவான முறையில் புரிந்துக்கொள்ளக் கூடியதாக இந்த அறிக்கை பல விடயங்களை மிகத் தெளிவாக எடுத்துத்துரைத்துள்ளது. இந்த அறிக்கையானது தொகை ரீதியிலான தரவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை விட தென்மாகாண மலையக மக்களின் வாழ்வியலை படம்பிடித்துக்காட்டுவதற்காக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த வகையில்

பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு எதிர்பார்த்த நோக்கத்தை அடைவதற்கான சிறந்த வழியை உருவாக்கியுள்ளது.

அந்தவகையில் ஆய்வினை மேற்கொண்ட இளம் ஆய்வாளர்கள் வலையமைப்பிற்கும், அதனை வழிப்படுத்திய கலாநிதி அகிலன் கதிர்காமர் அவர்களுக்கும், நிதியுதவி மற்றும் ஆலோசனைகளை வழங்கிய நீலன் திருச்செல்வம் அறக்கட்டளையினருக்கும், பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பின் செயற்றிட்ட பணிப்பாளர், தேசிய செயற்றிட்ட இணைப்பாளர், கள முகாமையாளர், கணக்காளர், மாவட்ட இணைப்பாளர்கள், தொண்டர்கள் மற்றும் அங்கத்தவர்கள், தகவல்களை வழங்கியவர்கள், நேரடி கலந்துரையாடல்களில் கலந்துக்கொண்டவர்கள், குழு கலந்துரையாடல்களில் கலந்துக்கொண்டவர்கள், கருத்துக்களை வழங்கிய பாடசாலை அதிபர்கள், ஒத்துழைப்புகளை வழங்கிய ஏனைய சிவில் சமூக அமைப்புக்கள், பின்னூட்டல் செயலமர்வில் கலந்துக்கொண்டவர்கள் உட்பட அனைத்து விதமான உதவிகளையும் வழங்கிய அனைவருக்கும் எமது பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு சார்பாக மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். அதேவேளை 2000ஆம் ஆண்டில் பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பினை (அப்போது பெருந்தோட்ட சிறுவர் அபிவிருத்தி அமைப்பு - தென்மாகாணம்) ஆரம்பித்த போது எம்மோடு இணைந்திருந்த அனைவரையும், ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்களையும் இத்தருணத்தில் நன்றியுடன் நினைவுக்கூறுகின்றோம்.

இந்த ஆய்வு அறிக்கையின் உரிமம் பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பையும் (VOPP), ஆய்வுக்கான உரிமம் இளம் ஆய்வாளர்கள் வலையமைப்பை (YRN) சாரும். மலையக மக்களின் சமூக மாற்றத்திற்காக செயற்படுகின்ற அமைப்புகள், தனி நபர்கள், குழுக்களாக செயற்படுபவர்கள் யாராகினும் இந்த அறிக்கையில் உள்ள தரவுகள் மற்றும் தகவல்களை பயன்படுத்த முடியும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் அறியத்தருவதோடு, இந்த அறிக்கையில் உள்ள தரவுகள் மற்றும் தகவல்களை திரிபுப்படுத்துவது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும் என்பதை அறியத்தருகின்றோம்.

தென்மாகாண மலையக மக்கள் மற்றும் ஒட்டுமொத்த மலையக மக்களின் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுப்பதற்கு எம்மோடு கரம் கோர்க்குமாறு உங்கள் அனைவரையும் கௌரவத்துடன் அழைக்கின்றோம்.

அன்டனி ஜேசுதாஸன்

நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர்

பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு - VOPP

சுருக்கக் குறியீடுகள்

JEDB	Janatha Estate Development Board
SLSAC	Sri Lanka State Agricultural Coorparation
SLPC	Sri Lanka State Plantation Coorporation
UCEDB	Upland Cooperative Estate Development Board
EPF	Employees Provident Fund
ETF	Emplyees Trust Fund

உள்ளடக்கம்

1.	ஆய்வு அறிமுகம்	12 – 13
2.	வரலாற்றுப் பின்னணி	13 – 17
3.	ஆய்வுப் பிரச்சினை	17 – 19
4.	தரவுப் பகுப்பாய்வும் கலந்தாராய்தலும்	19 – 49
5.	முடிவுரையும், சிபாரிசுகளும்	50 – 54
6.	உசாத்துணை	55 - 57
7.	பின்னிணைப்பு (அட்டவணை மற்றும் வரைபு விபரம்)	58 - 62

01. ஆய்வு அறிமுகம்

பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளும் உலக நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்றாகும். உலகளாவிய ரீதியில் பெருந்தோட்டப் பயிர்களாக பல்வேறு வர்த்தக பயிர்கள் பயிரிடப்படுகின்ற போதிலும் இலங்கையை பொருத்தவரையில் பெருவாரியாக தேயிலை, இறப்பர் மற்றும் தென்னை என்பன முதன்மை பெறுகின்றன. இவற்றில் தென்னை இலங்கையின் பலபாகங்களில் பயிரிடப்படுகின்ற அதேவேளை தேயிலை மற்றும் இறப்பர் பயிர்ச்செய்கையானது ஒப்பீட்டளவில் மத்திய, ஊவா மற்றும் சப்ரகமுவ மாகாணங்களில் அதிகமாகவும் அத்துடன் தென்மாகாணத்திலும் பயிரிடப்பட்டுள்ளன. தென்மாகாணத்தின் காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்டங்கள் கரையோர பிரதேசங்களாக காணப்படுகின்றப் போதிலும் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைகளுக்கான காலநிலை, மண்வளம் மற்றும் தரைத்தோற்ற அம்சங்கள் என்பன ஒப்பீட்டளவில் ஏனைய மலையகப் பகுதிகளின் புவியியல் அம்சங்களோடு அதிக பொருத்தப்பாடுடையதாகவே காணப்படுகின்றது.

தேயிலை மற்றும் இறப்பர் போன்ற பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையினால் மத்திய, ஊவா மற்றும் சப்ரகமுவ மாகாணங்களில் பெறக்கூடிய விளைச்சலைப் போன்றே தென்மாகாணத்திலும் அதிக விளைச்சலைப் பெறக்கூடியதாக உள்ளது. இந்நிலையில் 1960ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் புதிய பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையாக செம்பனை (முள்ளு தேங்காய்) (Palm Oil) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. செம்பனையானது தென்மாகாணத்தின் காலி மாவட்டத்தில் அதிகளவு பயிரிப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக பெருந்தோட்டத் தொழிலை அடிப்படை வாழ்வாதாரமாகக் கொண்ட மலையகச் சமூகம் நாடளாவிய ரீதியில் பல்வேறு சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வருகின்றது. இப்பிரச்சினைகள் தொடர்பாக குரல் எழுப்பும் அமைப்புக்களும் தென்மாகாண பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் கவனம் செலுத்துகின்ற தன்மை ஒப்பீட்டளவில் ஏனைய மலையகப் பகுதிகளைவிட குறைவாகவே காணப்படுகின்றது.

தென்மாகாணத்தில் வாழும் மலையகப் பெருந்தோட்ட மக்கள் தொடர்பாக இதுவரையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு கிடைக்கப்பெற்ற ஆய்வுகளில் உள்ள

குறைபாடுகளை தீர்க்கும் வகையில் தென்மாகாண மலையகப் மக்களது உண்மை நிலைப்பாடுகளை வெளிக்கொணர்வதாக இந்த ஆய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

குறித்த ஆய்வானது, தென்மாகாணத்திலும் இயங்கி வருகின்ற பெருந்தோட்டத்துறை மக்கள் குரல் அமைப்பு, கலாநிதி அகிலன் கதிர்காமர் (சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சமூகவியல் துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்) மற்றும் இளம் ஆய்வாளர்கள் வலையமைப்புடன் இணைந்து தென்மாகாண மலையக மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசாரம் மற்றும் அரசியல் தொடர்பான விடயங்களை ஆராய்ந்துள்ளது. அத்துடன் தென்மாகாணத்தின் காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்டங்களில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களில் 256 மக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுக்கான தரவுகள் ஆய்வாளர்களின் நேரடி அவதானம், நேர்காணலை அடிப்படையாகக் கொண்ட வினாக்கொத்துக்கள், பிரதான தகவல் வழங்குனருடனான நேர்காணல்கள், குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல்கள் மற்றும் விடய ஆய்வுகள் மூலம் பெறப்பட்ட தரவுகளின் வழி ஆய்வு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

02. வரலாற்றுப் பின்னணி

உலகளாவிய ரீதியில் காலனித்துவத்தின்போது கைப்பற்றப்பட்ட நாடுகளில் இலங்கையும் ஒரு நாடு என்றவகையில் போர்த்துக்கேயர் மற்றும் ஒல்லாந்த ஆட்சியாளர்கள் நாட்டின் கரையோரத்தை மாத்திரம் கைப்பற்றியதுடன், ஆங்கிலேயர்கள் 1815 இல் இலங்கை முழுவதையும் ஒரே நிர்வாகத்திற்குள் கொண்டு வந்தனர். இலங்கையில் 1780 களில் ஒல்லாந்தர் முதன் முதலில் கோப்பி பயிர்ச்செய்கையை அறிமுகம் செய்ததுடன் தங்களது வர்த்தக விருத்தியை நோக்காகக் கொண்ட பிரித்தானியரும் அதனை தொடர்ச்சியாகப் பயிரிட்டனர்.

1823ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியரான ஜோர்ச் பரட் (George Bird) என்பவர் கோப்பி பயிர்ச்செய்கையினை மீண்டும் விரிவுப்படுத்தினார். தென்னை பயிர்ச்செய்கையைப் பொருத்தவரை அநுராதபுர யுகத்திலிருந்து பயிரிடப்பட்டப்போதும் அதனை பெருந்தோட்டப் பயிராக ஒல்லாந்தர் ஆட்சிகாலத்திலே அறிமுகப்படுத்தினர். தேயிலையை பெருந்தோட்டப

வர்த்தகப் பயிராக முதன் முதலில் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் அறிமுகம் செய்து 1866 இல் லூல்கந்துர எனும் இடத்தில் பயிரிட்டனர். இவ்வாறு இலங்கையில் பெருந்தோட்டப் பயிர்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.(SMBMPP, 2024).

பிரித்தானியர்கள் இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றி, பெருந்தோட்டப் பயிர்களை பயிரிட்டாலும் அவற்றை பராமரிப்பதற்கு தேவையான ஊழியர்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் சிரமத்தினை எதிர்க்கொண்டனர். நிலவுடைமையாளர்களாக இருந்த சுதேசிய விவசாயிகள் ஒப்பந்த கூலிகளாக பெருந்தோட்டங்களில் வேலைசெய்ய தயாராக இல்லாத நிலையில் தொழிலாளர்களுக்கான தட்டுப்பாடு நிலவியது. குறித்த நிலைமையை கையாளுவதற்காக ஒப்பந்த தொழிலாளர்கள் முறையை கையாண்டு கங்காணிகள் மற்றும் மேஸ்திரிகளினூடாக கூலித்தொழிலாளர்களை இந்தியாவிலிருந்து அழைத்துவர எத்தணித்தனர். (SMBMPP, 2024).

பருத்தி வியாபாரத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்த இந்திய பொருளாதாரம் கைத்தொழில் புரட்சியுடன் வீழ்ச்சியடைந்து, ஐரோப்பாவின் நுகர்வோராக மாறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதனைதொடர்ந்து பிரித்தானியரின் காலனித்துவமும் இந்தியாவை பொருளாதார ரீதியாக அடிமையாக்கி இலவசமாக தொழிலாளர்களை அனுப்பி வைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை தோற்றுவித்தது. இதனால் தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்தவர்களை ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் கூலித்தொழிலாளர்களாக அழைத்து வந்து இலங்கையின் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் பிரித்தானியர்கள் வேலைக்கு அமர்த்தினர். இதன் முதற்கட்டமாக 1823ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தக் கூலிகள் தனி ஆட்களாகவும் பிற்காலத்தில் குடும்பம் குடும்பமாகவும் ஒப்பந்த அடிப்படையில் அழைத்து வரப்பட்டனர் (Nadesan,1993).

குறித்த ஒப்பந்தம் ஐந்து வருடங்கள் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதாக அமைந்திருந்தது. இந்தியாவின் தனுஷ்கோடியிலிருந்து இலங்கையின் தலைமன்னார் வரை கடல் மார்க்கமாகவும், தலைமன்னாரிலிருந்து மாத்தளை வரை தரை வழியாகவும் அழைத்துவரப்பட்டனர். இவர்கள் சிறு சிறு குழுக்களாக பிரிக்கப்பட்டு ஒரு தலைமையின் வழிகாட்டலின் கீழ் பெருந்தோட்டங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு பல்வேறு

காலகட்டங்களில் தென்னிந்தியர்கள் கூலித்தொழிலாளர்களாக பெருந்தோட்டங்களில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

அந்தவகையில், 1871ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டில் 123,000 பேரும், 1891 இல் 235,000 பேரும் அழைத்துவரப்பட்டதுடன், படிப்படியாக தொழிலாளர்களின் வருகை அதிகரிக்கப்பட்டது. எனினும் இவர்களை அடையாளப்படுத்துவதற்கு "இந்திய தமிழர்கள்" எனும் பதம் 1911ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டு அறிக்கையிலேயே முதன்முதலில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதனைத்தொடர்ந்து 1921, 1931, 1946, 1953 மற்றும் 1963ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டு தகவல்களின்படி இலங்கைத் தமிழர்களின் தொகைக்கு இணையாக இந்தியத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையும் சரிசமமாக அமைந்திருந்தது (See Mookaih, 1995).

ஆரம்பகாலங்களில் மத்திய மலைநாட்டு பகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்ட மக்கள், அரசின் நிர்வாக கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுடன் நாட்டின் பல்வேறு பாகங்களுக்கு இடம்பெயர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதனடிப்படையில் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்த சட்டம் (1972), வடபிராந்தியங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்ட விவசாய நடவடிக்கைகளுக்காக தொழிலாளர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளல் மற்றும் இந்திய வம்சாவளி தலைமுறையினருடன் சுதேசிகளுக்கு ஏற்பட்ட இனமுரண்பாடுகள் போன்ற காரணங்கள் இடப்பெயர்வுகளுக்கு வித்திட்டன (SMBMPP, 2024).

சுதந்திரத்திற்கு பின்னரும் மலையக பெருந்தோட்ட மக்கள் நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளை நோக்கி இடம்பெயர்ந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. 1948 தொடக்கம் 2003 வரையான காலப்பகுதிகளில் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டமை, 1964 தொடக்கம் 1984 வரையான காலப்பகுதிகளில் இந்திய இலங்கைக்கிடையிலான ஸ்ரீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்த அடிப்படையிலான வெகுஜன நாடுகடத்தல், 1972-1977ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்ட பிறகு நிலவிய வாழ்வாதாரத்தை நோக்கிய மக்கள் வெளியேற்றம்.

1975-1983 வரையான காலப்பகுதியில் இனங்களுக்கிடையில் இடம்பெற்ற இனவாத முரண்பாடுகள் காரணமாகவும் மலையகப் பகுதிகளில் இருந்து பெருந்தொகையான மக்கள் இடம்பெயரச்செய்து தென்மாகாண பகுதிகள்

உட்பட நாட்டின் பல பகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட காரணங்களாகின. அத்துடன் நாடளாவிய ரீதியில் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற இனவாத முரண்பாடுகள், அரச காணி விநியோகத்தில் காணப்பட்ட பாகுபாடு மற்றும் வீடுகள் மறுப்பு போன்ற காரணிகளும் இடம்பெயர்வில் தாக்கம் செலுத்தின (SMBMPP, 2024).

1860ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் மத்திய மலைநாட்டு பகுதிகளிலிருந்து பிரித்தானியரின் ஆதிக்கத்தின் கீழிருந்த பெருந்தோட்டத்துறை, தென்மாகாணத்தை நோக்கி விரிவடைந்தது. இக்காலப்பகுதியில் தென்மாகாணத்தில் 32 பெருந்தோட்டங்கள் காணப்பட்டன. இவற்றுள், 09 பெருந்தோட்டங்கள் வெளிநாட்டவர்களின் கீழ் இயங்கின. 1879இல் 18,001 பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கோப்பி பயிர்ச்செய்கைக்காக தென்மாகாணத்தில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

20ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் காலாண்டில் தேயிலை பயிர்ச்செய்கை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது (Chandrasiri, 2022). இதற்காகவும் அதிகளவில் இந்திய தொழிலாளர்களை அழைத்து வரவேண்டிய தேவை காணப்பட்டது. 1910-1911 காலப்பகுதியில் இறப்பர் பயிர்ச்செய்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோதும் தொழிலாளர்களுக்கான கேள்வி மேலும் அதிகரித்தது (Administration Report, 1910-1911, PI,GA,SP, P.64). இவற்றின் காரணமாக மலையக பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் தென்பகுதிகளில் குடியமர்த்தப்பட்டனர்.

இடம்பெயர்ந்த இந்திய வம்சாவளி பெருந்தோட்ட மக்கள், தென்மாகாணத்தின் காலி மற்றும் மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்கள் உட்பட நாட்டின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வாறு பல்வேறு காலகட்டங்களுடாக இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்ட இம் மக்கள் தற்போது காலி மாத்தறை உட்பட 11 மாவட்டங்களில் வசித்து வருகின்றனர். மொத்த சனத்தொகையில் 943,390 பெருந்தோட்ட மக்கள் இலங்கையில் வசிக்கின்றனர். இவர்களின் 19,895 பேர் காலி மாவட்டத்திலும், 23767 பேர் மாத்தறை மாவட்டத்திலும் வசிக்கின்றனர் (Department of Cences and Statistic / Department of Registrar General, 2018). இத்தகைய தென்மாகாண மலையக மக்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் நோக்கும் போது இலங்கைக்கு அழைத்துவரப்பட்டு 200 ஆண்டுகள் கடந்தும் நாட்டில் ஓரங்கட்டப்பட்டவர்களாக பல்வேறு சமூக,

பொருளாதார, கலாசார மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்து வருகின்றனர்.

03. ஆய்வுப் பிரச்சினை

'பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள்' என்ற ஒரே தன்மையான செறிவினை கொண்டுள்ள மக்கள் பொருளாதார ரீதியாக மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் மேல்நோக்கிய சமூக அசைவிற்கான குறைவான வாய்ப்புகளையே கொண்டுள்ளனர். 1948இல் இருந்து இவர்கள் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக குடியுரிமையை இழந்த நிலையில் அரசியல் ரீதியாகவும் அரசமட்ட சேவைகளை அணுகுவதிலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். இத்தகைய பரிணாமங்கள் ஒன்றிணைந்து இவர்களை சமூக ரீதியில் மறுதலித்த மற்றும் பலவீனமான நிலைக்கு இட்டுச்செல்கின்றது.

இலங்கையின் தற்கால நிலையில் கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் ஏனைய உரிமைகள், அனைவருக்கும் கிடைக்கப்பெறுகின்ற போதிலும் மலையக மக்களை பொருத்தவரையில் திருப்தியடையக் கூடிய மாற்றங்களை அவதானிக்க முடியவில்லை. குறிப்பாக, இலங்கையின் தென்பகுதியில் மலையக மக்கள் வாழ்வது தொடர்பில் நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் மலையக மக்கள் உட்பட ஏனைய சமூகத்தினரும் அறிந்திராத நிலையே காணப்படுகின்றது. அதற்கான காரணம் பொதுவாக மலையகம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் மத்திய மலைநாட்டில் வாழ்வோரை மட்டுமே பெருவாரியாகக் கருத்தில் கொள்கின்ற நிலையேயாகும். இத்தகைய சூழ்நிலையில் வழமையான பெருந்தோட்ட சமூகக் கட்டமைப்பிலிருந்து வேறுபட்ட பெருந்தோட்ட கட்டமைப்பையும் வேறுபட்ட சமூகப் பொருளாதார அசைவியக்கத்தினையும் தென்மாகாணத்தில் வாழ்கின்ற மலையக மக்கள் கொண்டுள்ளனர்.

அங்குள்ள சமூகப் பொருளாதார நிலைமைகளும் கால ஓட்டத்திற்கேற்ப பல்வேறு மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வருகின்றன. நாட்டின் தென்பகுதியில் வாழும் மலையக சமூகம் தொடர்பில் வெளிவருகின்ற ஆய்வுகளின் தெளிவற்றத்தன்மை காரணமாக குறித்த சமூகப் பிரிவினர் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகள் மத்தியமலைநாட்டு பகுதியில் வாழ்கின்ற

மலையக சமூகப்பிரிவினரது பிரச்சினைகளுடன் ஒப்பிடும்போது குறைவாகவே வெளித்தெரிகின்றது. இதனடிப்படையில் இம்மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தனித்தன்மை மிக்கதாகவும் விசேடமாக கவனத்திற்குட்படுத்தபட வேண்டியதாகவும் உள்ளது.

குறித்த ஆய்வுப்பிரதேசத்தில் இனங்காணப்பட்ட சமூகம்சார் பிரச்சினைகளாக காணி மற்றும் வீட்டுரிமை தொடர்பான உரிமை மறுப்புக்கள், கல்வி அணுகல்சார் சவால்கள், சுகாதாரம்சார் பிரச்சினைகள், பால்நிலைசார் பாகுபாடுகள், தோட்ட நிர்வாக கட்டமைப்பின் மேலாதிக்கத் தன்மையுடன் இணைந்த உட்கட்டமைப்புச்சார் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றை பிரதானமாக அடையாளம் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

காணி மற்றும் வீட்டுரிமை என்பது மனிதர்களுக்கு இருக்கவேண்டிய அடிப்படை உரிமைகளில் மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். இதனடிப்படையில் இம்மக்கள் 200 வருடங்களை கடந்து இன்றளவிலும் காணி மற்றும் வீட்டுரிமையினை பெற்றுக்கொள்ளாமை, அவர்களின் வாழிட இருப்பு மற்றும் வாழ்வாதாரம் ஆகிய இரண்டிலும் பாரிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை விளைவித்துள்ளது.

நாட்டில் நிலவுகின்ற பொருளாதார நெருக்கடிக் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிப்புக்களுடன் இம்மக்களின் பொருளாதார பிரச்சினைகளை அணுகவேண்டியுள்ளது. இதனடிப்படையில் இம்மக்கள் தொழில்சார்ந்து எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் முக்கிய இடத்தை பெறுகின்றன. குறிப்பாக நிரந்தர தொழிலின்மை, இரண்டாம் நிலை தொழில் வாய்ப்புக்களுக்கான பற்றாக்குறை, தோட்டநிர்வாகத்தினால் வழங்கப்படுகின்ற குறைந்த வேலைநாட்கள் மற்றும் குறைந்த வருமானம் ஆகியவை முக்கியமானவையாகும்.

நிலம் மீது இம்மக்களுக்கு காணப்படுகின்ற உரிமை மறுப்பு நேரடியாகவே அவர்களின் பொருளாதாரத்தில் பாரிய தடையாக அமைகின்றது. வேறுபட்ட பெருந்தோட்ட பயிர்ச்செய்கை முறைமை, தொழிலாளர்களுக்குடையில் வழங்கப்பட்டுள்ள வெளிவாரி உற்பத்தி முறைமை (Out Grower System), பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பொருளாதார பிரச்சினைகள், தொழிலை அடிப்படையாக கொண்ட உள்ளக மற்றும் வெளியக இடப்பெயர்வுகள் ஆகியன உட்பட மேலும் பல பொருளாதாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகளும் குறித்த ஆய்வு பிரதேசத்தில் அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

இம்மக்கள் எதிர்நோக்கும் அனைத்துவிதமான உரிமை மறுப்புசார் பிரச்சினைகளுக்கும் 'அரசியல் ரீதியான தீர்வு வழங்கல்' என்பது பிரதான இடத்தினை வகிக்கிறது. ஆனால் இம்மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் பிரதிநிதிகள், கண்துடைப்புக்காக சில அபிவிருத்தி முன்னெடுப்புகளை மேற்கொண்ட போதிலும் அடிப்படை பிரச்சினைகளை தீர்க்கும் பொருட்டு இவர்களின் பிரச்சினைகளை அரசியல் மேடைகளில் பேசுவதை தவிர்த்து வந்துள்ளனர்.

மேலே அடையாளப்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் தென்மாகாண மலையக மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற தீவிரமான பிரச்சினைகளாக ஆய்வு குழுவினால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளதோடு பகுப்பாய்விற்கும் உட்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

04. தரவுப் பகுப்பாய்வும், கலந்தாராய்தலும்

இலங்கையை பொருத்தவரையில் பொருளாதாரத்தை ஈட்டக்கூடிய ஏனைய துறைகளுடன் ஒப்பிடும்போது பெருந்தோட்டத்துறை பல வேறுபாடுகளை கொண்டுள்ளது. அந்தவகையில் நிர்வாக முறைமை, கட்டமைப்புசார் அம்சங்கள், தொழில் முறைமையில் பின்பற்றப்படுகின்ற விழுமியங்கள் ஆகியன பெருந்தோட்டத்துறைக்கும் ஏனைய பொருளாதாரத்தை ஈட்டக்கூடிய துறைகளுக்கும் இடையில் உள்ள பாரிய வேறுபாடுகளாகும். பெருந்தோட்ட நிர்வாகம் கண்டிப்பான, இறுக்கமான நடைமுறைகளை தொழிலாளர்கள் மீது முன்னெடுக்கின்றது. குறித்த இறுக்கமான, கண்டிப்பான நடைமுறைகள் மத்திய மாகாணத்திலுள்ள பெருந்தோட்டங்களை காட்டிலும் தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களில் மேலும் தீவிரமாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இதனடிப்படையில் குறித்த ஆய்வானது தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களில் பிரச்சினைகளுக்கு உள்ளாகியுள்ள ஒவ்வொரு துறையையும் பகுப்பாய்வு செய்கின்றது. ஆய்வில் கிடைக்கப்பெற்ற மக்களின் கருத்துக்கள் பின்னிணைப்பில் பகுதிகளாக இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

பெருந்தோட்டக் கட்டமைப்பும், மாற்றமும்

உலகில் கரீபியன் தீவுகள் மற்றும் வடகிழக்கு பிரேசிலில் பெருந்தோட்டத்துறை முறைமை முதன் முதலில் உருவாகியது (Beckford and Benn, 2008). இலங்கையில் இப்பெருந்தோட்ட முறைமை பிரித்தானிய காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களினால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இம்முறைமையானது சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும் பின்னர் சில வருடங்களும் கம்பனிகளின் நிர்வாக முறைமைக்கு கீழேயே இயங்கி வந்தது. 1972ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட நிலச்சீர்திருத்த சட்டத்தின் (The Land Reform Act, 1972) பிரகாரம் கம்பனிகளுக்கு கீழ் இயங்கிய அனைத்து தோட்ட நிலங்களையும் இலங்கை அரசாங்கம் தேசியமயப்படுத்தியது.

இதன்பின்னர் பெருந்தோட்டங்கள் இலங்கை அரசினால் உள்ளவாங்கப்பட்டு, அவற்றை நிர்வகிப்பதற்காக இலங்கை அரச பெருந்தோட்ட கூட்டுத்தாபனம் (SLSPC) மற்றும் இலங்கை அரச விவசாய கூட்டுத்தாபன சட்டத்தின் கீழ் (SLSAC,1972) மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்தி சபை (JEDB) ஆகியன உருவாக்கப்பட்டன. இவை இரண்டிற்கும் அப்பால் "உசவசம" (Usavasama), மலையக கூட்டுறவு தோட்ட மேம்பாட்டு விரிவாக்கம் (UCEDB) எனும் நிறுவனத்தையும் உருவாக்கி சில தோட்டங்களை நிர்வகிப்பதற்கான பொறுப்புக்கள் கையளிக்கப்பட்டன.

1977ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கத்தினால் உசவசம நீக்கப்பட்டு "ஜனவசம" (Janawasama) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. JEDB மற்றும் SLSPC இரண்டிற்கும் சொந்தமான 94,521 ஹெக்டேயர் தேயிலை தோட்டங்களை உள்ளடக்கிய மொத்தம் 457 தேயிலை பெருந்தோட்டங்கள் 1992 இல் 23 பிராந்திய பெருந்தோட்ட கம்பனிகளுக்கு (PRC) கையளிக்கப்பட்டன. JEDB மற்றும் SLSPC ஆகியன தேயிலைத் தோட்ட நடவடிக்கைகளை தொடர்வதற்காக மொத்தம் 12,058 ஹெக்டேயர் தேயிலை நிலங்களை வைத்திருந்தன (Peires, 1994).

2021ஆம் ஆண்டு நிலவரத்தின்படி மொத்தமாக 57 தோட்டங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் தற்போது JEDB இன் கீழ் 17 தோட்டங்களும் SLSPC இன் கீழ் 12 தோட்டங்களும் மேலும் சிலாவ் (Chilaw Plantation), குருநாகல் மற்றும் எல்கடுவ பிளான்டேசன் ஆகியவற்றின் கீழ் 28 தோட்டங்கள் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு பெருந்தோட்டங்களில் நிறுவன அமைப்பு காணப்பட்டாலும் SLSPC மற்றும் JEDB ஆகிய தோட்ட நிர்வாக முறைமை பிரித்தானிய காலத்து பாணியின் சில மாற்றங்களோடு இன்றளவிலும் தொடர்கின்றன (Chanrabose and Ramesh, 2021).

தென்மாகாணத்திலுள்ள பெருந்தோட்டங்களில் 23 பெருந்தோட்டங்கள் கம்பனிகளினால் நிர்வகிக்கப்படுவதோடு ஏனைய பெருந்தோட்டங்கள் தனியாருக்கு சொந்தமான தோட்டங்களாகவும், சில தோட்டங்கள் சிறு தோட்ட உரிமையாண்மையின் கண்காணிப்பின் கீழும் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. பிரதானமாக தென்மாகாணத்தில் தேயிலை, தென்னை மற்றும் இறப்பர் ஆகிய பெருந்தோட்டப் பயிர்களுக்கு அப்பால் செம்பனை (Palm Oil) பயிர்ச்செய்கையும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இலங்கையில் 1967ஆம் ஆண்டு நாக்கியாதெனிய தோட்டத்தில் செம்பனை பயிர்ச்செய்கையானது ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இதனடிப்படையில் 2015ஆம் ஆண்டு பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில் அமைச்சினால் மக்களின் கைத்தொழில் உற்பத்திகளை அதிகரிப்பதற்காகவும் செம்பனை உற்பத்திகளின் இறக்குமதிக்கு மாற்றீடாகவும் கைவிடப்பட்ட நிலங்களிலும் விளைச்சல் குன்றிய இறப்பர் நிலங்களிலும் செம்பனை உற்பத்தியை உருவாக்க பிராந்திய பெருந்தோட்ட கம்பனிகளுக்கு பரிந்துரை வழங்கியது. குறித்த செயற்றிட்டத்தின் அடிப்படையில் காலி, மாத்தறை, கேகாலை, இரத்தினபுரி மற்றும் களுத்துறை ஆகிய மாவட்டங்களில் செம்பனை உற்பத்தியை மேற்கொள்வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டதுடன் 2021ஆம் ஆண்டளவில் 10,000 ஹெக்டேயர் நிலப்பரப்பில் செம்பனையின் உற்பத்தி அதிகரித்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

காலி மற்றும் மாத்தறை பகுதிகளின் பெருந்தோட்டங்களில் தோட்டக்கட்டமைப்பிலும், பயிர்ச்செய்கை முறைமையிலும் பல மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றபோதிலும் பெருந்தோட்ட நிர்வாக முறையில் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி ஏனைய பகுதிகளில் காணப்படும் பெருந்தோட்ட

நிர்வாக கட்டமைப்பினை ஒத்தாகவே காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக காலி மற்றும் மாத்தறை பகுதிகளின் காணப்படுகின்ற பெருந்தோட்டங்களில் பெரும்பாலும் வெளிவாரி முறைமை (Out Grower System) மூலமாக பயிர்நிலங்கள் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு பயிர்நிலங்கள் ஏற்கனவே தேயிலை, செம்பனை தோட்டங்களில் வேலை செய்தவர்களுக்கும் தற்போது பதிவு செய்து வேலை செய்பவர்களுக்கும் மட்டுமே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளதுடன், குறித்த தோட்டங்களில் ஒருவரால் ஒரு நாளைக்கு பறிக்கப்படுகின்ற தேயிலை, செம்பனையின் நிறைக்கு ஏற்பவே அவர்களுக்கான வருமானம் அமைகின்றது.

சில பெருந்தோட்டங்களில் இவர்களுக்கான ஊழியர் சேமலாப நிதி (ETF) மற்றும் ஊழியர் நம்பிக்கை நிதி (EPF) என்பனவும் வழங்கப்படாத நிலை காணப்படுகின்றது. அத்துடன் தோட்டங்களை பராமரிக்கும் செலவீனங்கள், வேலையாட்களுக்கான ஊதியம் ஆகிய அனைத்தும் தொழிலாளர்களையே சார்ந்துள்ளது. குறித்த பெருந்தோட்டங்களில் பணிபுரியும் மக்களுக்கு வேலை நாட்கள் குறைவடைவதோடு, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற சலுகைகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலும் செம்பனைத் தோட்டங்களில் வேலைமுறை கடினமானதாகவும் பாதுகாப்பற்றதாகவும் காணப்படுகின்றது.

இவ்வாறான நிலைமைகளுக்கு அப்பால் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்களினால் நடத்தப்படுகின்ற தோட்டங்களும் இங்கு அதிகமாக காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான சிறு தோட்டங்களிலும், பெருந்தோட்டங்களை சேர்ந்த மக்களே அதிகமாக வேலைக்குச் செல்கின்றனர். இவர்கள் குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களிலிருந்து வாகனங்களினூடாக ஏனைய பிரதேசங்களுக்கு அழைத்து செல்லப்பட்டு நாட்கூலித் தொழிலாளர்களாக பணிபுரிகின்றனர். அத்தோடு, அவர்களுக்கான தொழில்சார் பாதுகாப்பு மற்றும் ஏனைய சலுகைகள் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்கள், இடைத்தரகர்களினால் மறுக்கப்படுகின்றது.

தென்மாகாணத்தை பொருத்தவரையில் பெருந்தோட்ட மற்றும் சிறுதோட்ட உரிமையாண்மையின் கீழ் இயங்கும் தோட்டங்களுக்கு அப்பால் சில தனியாருக்கு சொந்தமான தோட்டங்களும் காணப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட இத்தோட்டங்களில் தொழில்புரியும் தொழிலாளர்களுக்கு குறித்த தனியார்

தோட்டங்களிலேயே லயன் வீடுகள் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு வசிப்பவர்களில் கட்டாயம் வீட்டில் ஒருவராவது தோட்டத்தில் பணிபுரிய வேண்டும் என்ற கட்டாயத் தேவையுள்ளதுடன் அவ்வாறு தொழில் புரியாவிட்டால் அவர்கள் அத்தோட்டத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

மத்திய மலைநாட்டு பெருந்தோட்ட முறைமையிலும் இவ்வாறான சில இறுக்கமான நடைமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டாலும் அதற்கு எதிராக குரல் கொடுப்பதற்கு பல அமைப்புக்களினாலும் தொழிலாளர்களினாலும் முன்வரமுடிகின்றது. எனினும், தென்மாகாணத்திலுள்ள தொழிலாளர்கள் சிதறிக் காணப்படுவதனால் இவர்களுடைய பிரச்சினைகள் வெளிவராத நிலையில் இருப்பதோடு அவர்களுக்கென்று ஆதரவான குரல்களும் குறைவாக உள்ளது. குறிப்பாக அனைத்து விதமான செயற்பாடுகளுக்கும் தோட்டநிர்வாகங்களின் அனுமதியை பெற்றுகொள்ள வேண்டிய நிலை காணப்படுகின்றது. பெருந்தோட்ட கம்பனிகளும், தோட்ட நிர்வாகமும் குறித்த மக்களுக்கான நலத்திட்டங்களையும், சலுகைகளையும் முறையாக வழங்குவதில்லை.

மத்திய மலைநாட்டில் உள்ள பெருந்தோட்டங்களை தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களோடு ஒப்பிடும் போது அங்குள்ள சுற்றுச்சூழல் சற்று வித்தியாசமானதாக காணப்படுகின்றது. மத்திய மலைநாட்டுப் பகுதியில் அதிகளவில் தேயிலைத்தோட்டங்களும் அதற்கு மத்தியில் மக்கள் குடியிருப்புக்களும் காணப்படும் அதேவேளை, தென்மாகாணப் பகுதிகளில் அதிகளவில் செம்பனை மற்றும் தென்னை பயிர்களை காணமுடிவதுடன் சிதறிய மக்கள் குடியிருப்புக்களும் அதிகளவில் காணப்படுகின்றன. கிராமங்களை மிக அண்மித்ததாக பெருந்தோட்டங்கள் அமைந்திருக்கும் தன்மையையும் அவதானிக்க முடிந்தது. இங்குள்ள பாதையமைப்புக்கள் பிரதான மற்றும் அபிவிருத்தியடைந்ததாக இருந்தாலும் அதனை அண்மித்து வாழ்கின்ற பெருந்தோட்ட மக்களது குடியிருப்புக்களும் அவர்களது வாழ்க்கை நிலைமையும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை இன்றளவிலும் எய்தவில்லை.

தென்மாகாணத்திலுள்ள பெருந்தோட்ட நிர்வாகம் கண்டிப்பான நடைமுறைகளை தொழிலாளர்கள் மீது பிரயோகின்றது. அதாவது, தொழிலாளர்கள் தமது வீடுகளுக்கு அருகிலுள்ள பயன்படுத்தப்படாத

நிலங்களில் தமது சுயத்தேவைக்கான உற்பத்திகளை மேற்கொள்வதற்கு தோட்ட நிர்வாகம் அனுமதிப்பதில்லை. அங்குள்ள மக்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக வளர்த்து வருகின்ற மரங்களுக்கும் கூட தோட்ட நிர்வாகம் குறியீடுகளையிட்டு குறித்த வளங்களுக்கு உரிமம் கூறும் நிலை காணப்படுகின்றது. இந்நிலை, மத்திய மலைநாட்டு பெருந்தோட்டங்களிலுள்ள தோட்ட நிர்வாகத்தின் இறுக்கமான நடைமுறைகளைக் காட்டிலும் தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களில் அதிக இறுக்கமான நடைமுறைகள் காணப்படுவதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

காணி மற்றும் வீட்டு உரிமை

இலங்கையை பொருத்தவரை காணி மற்றும் வீட்டு உரிமை என்பது ஒரு தேசியப் பிரச்சினையாக உள்ளபோதும் அதன் தன்மை பிரதேசங்களுக்கேற்ப வேறுபடுகின்றது. சமகால பெருந்தோட்ட கட்டமைப்பை பொருத்தவரையில் 200 ஆண்டுகள் கடந்துள்ள நிலையில் காணி மற்றும் வீட்டு உரிமை என்பது இன்றளவும் முக்கியமான பேசுபொருளாகக் காணப்படுகின்றது. இலங்கை முழுவதிலும் உள்ள பெருந்தோட்டங்களில் 163,550 லயன் அறைகளில் 966,700 பெருந்தோட்ட மக்கள் வசிக்கின்றனர் (Illyas, 2012; UN Habitat Report, 2023). அதேவேளை, தென்மாகாணத்தில் வசிக்கும் மலையக மக்களிலும் அதிகமானவர்கள் இன்றும் லயன் அறைகளிலேயே வசிக்கின்றனர்.

வரைபு 01: வீட்டின் தன்மை (ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டவர்களில் 72 பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளினூடாக பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில்)

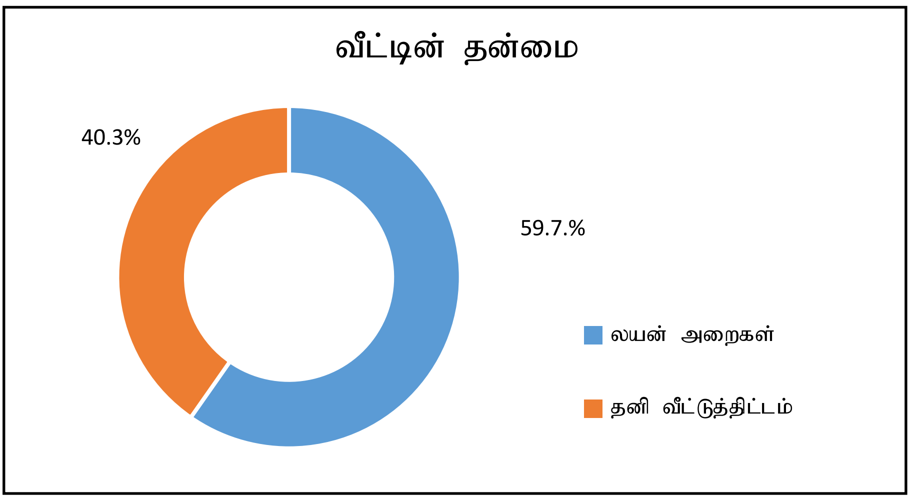

(மூலம் : வினாக்கொத்து - 2024)

மேற்குறிப்பிட்ட வரைபு 01 இன்படி, 59.7 சதவீதமான குடும்பத்தினர் 12×10 பரப்பினைக்கொண்ட லயன் அறைகளில் வசிக்கின்றனர். மலையகத்தை பொருத்தவரையில் இரு அறைகளைக் கொண்ட வசதிக் குறைந்த வீடுகளே அதிகமாக காணப்படுகின்ற நிலையில் குறித்த கட்டமைப்பினைக் கொண்ட வீடுகளை தென்மாகாண பகுதிகளிலும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. மத்திய மலைநாட்டிலுள்ள லயன் அறைகளில் மக்களின் வசதிக்கேற்ற வகையில் சிறுசிறு திருத்தங்களை மேற்கொள்ளுகின்ற போதிலும் தென்மாகாண பகுதிகளிலும் பெரும்பாலான லயன் அறைகள் புனரமைக்கப்படாத நிலையிலும் குறிப்பிட்ட சிலர் மாத்திரமே தத்தமது வசதிக்கேற்ப லயன் அறைகளை புனரமைத்து விரிவுபடுத்தியுள்ளமையையும் அவதானிக்க முடிந்தது.

மேலும், குறித்த லயன் அறைகளில் பெரும்பாலான அறைகள் மண்ணால் செய்யப்பட்ட சுவர்களையும் மண் தரைகளையும் கொண்டு தோட்ட நிர்வாகத்தினால் பராமரிக்கப்படாத நிலையில் இருப்பதனையும் அவதானிக்க முடிந்தது. அத்துடன் சில லயன் அறைகளில் தனியான சமையலறையோ, சமையலறைக்கான அடிப்படை வசதிகள் கூட காணப்படாத நிலையையும் விராந்தையின் (வரவேற்பு அறை) ஒருபகுதியையே மக்கள் சமையலறைக்காக பயன்படுத்துவதனையும் காண முடிந்தது. இவ்வாறான அவல நிலை வீட்டின் கட்டமைப்பு, மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் (சுகாதாரம், தனிநபர் சுதந்திரம், சமூக ஊடாட்டம்) பிள்ளைகளின் கல்வியிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது.

ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது ***"இந்த தொங்க வீடும் அந்த தொங்க வீடும் கொஞ்சம் தள்ளி சரி கட்டிக்கலாம். ஆனா நடுவுல இருக்க வீடு அப்படியேத்தான். அதுல வீல் ஒன்னு போற அளவுக்கு தான் இருக்கு. எங்கட வீடுல இருக்க Room கூட தள்ளி கட்ட முடியாத நிலையில இருக்கோம். அப்போதிருந்த மாதிரியே இப்ப வரைக்கும் இருக்கோம்.*** (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 08)." என்ற கூற்று வீட்டுகளின் வசதியற்ற தன்மை காணி உரிமைக்கான தேவையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

லயன் குடியிப்புக்கள் பொதுவாக பெருந்தோட்டங்களுக்கும் தனியார் தோட்டங்களுக்கும் உரித்தானதாகவே காணப்படுகின்றன. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தனியார் தோட்டங்களில் காணப்படுகின்ற லயன் குடியிருப்புக்களின் தன்மை மற்றும் குறிப்பிட்ட குடியிருப்புக்களில் வசிப்பதற்கான நடைமுறை ஏனைய மலையக பெருந்தோட்டங்களுடன் ஒப்பிடும்போது சற்று வித்தியாசமானதாக காணப்படுகின்றது. குறித்த லயன் அறைகளை புனரமைப்பதற்கு அல்லது சுற்றியுள்ள நிலத்தை பயன்படுத்தி புதிய கட்டிடங்களை கட்டுவதற்கான அனுமதி தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ளதுடன் கட்டாயம் குடும்பத்தில் ஒரு நபராவது தோட்டங்களில் தொழில் புரியவேண்டிய நிர்பந்த நிலையும் உள்ளது.

மலையகப் பகுதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வழங்கப்பட்ட தனிவீட்டுத் திட்டங்கள் மற்றும் காணியை வழங்குவதற்கான திட்டங்கள் என்பன தென்மாகாண மலையக மக்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் இந்திய வீடமைப்புத் திட்டங்கள் மற்றும் பெருந்தோட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்களினால் அனர்த்தங்களின் நிமித்தமும் வீட்டுத்திட்டங்கள் இம்மக்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு வழங்கப்பட்ட தனி வீட்டுத்திட்டங்கள் மற்றும் காணிகள் முறையே 1993, 1995, 1998, 1999, 2003, 2004, 2005, 2007, 2008, 2015 மற்றும் 2018ஆம் ஆண்டுகளில் வழங்கப்பட்டுள்ளதுடன் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் 07 பேர்சஸ் காணி ஒதுக்கப்பட்டது (காலி மற்றும் மாத்தறை பகுதிகளில் வழங்கப்பட்ட காணி மற்றும் வீட்டுத்திட்டங்கள் தொடர்பிலான விபரங்கள் கீழேயுள்ள அட்டவணையில் தரப்பட்டுள்ளன). எவ்வாறாயினும், காணியின் உரித்துடைமையானது ஏனையப் பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் வழங்கப்பட்ட வீட்டுத்திட்டங்கள் மற்றும் காணிகளை போன்று சட்ட ரீதியாக இன்றளவும் கிடைக்கப்பெறாத நிலையே தென்மாகாண மக்கள் மத்தியில் நிலவுகின்றது.

அட்டவணை 01

மாவட்டம்	தோட்டம்	வீட்டுடனோ அல்லது வீடில்லாமலோ காணியை பெற்றுக்கொண்ட ஆண்டு	அரச நிறுவனத்தினால் அல்லது உதவியாக வழங்கப்பட்ட காணிகளில் வாழ்பவர்களின் எண்ணிக்கை
காலி	தலங்கா தோட்டம்	2007/2011 மற்றும் 2018	31
	ஹோமன்தொல தோட்டம்	1995,2012,2015,2017 மற்றும் 2018	20
	தல்கஸ்வல தோட்டம்	1999,2004, மற்றும் 2018	22
	வலன்துவ	2021	30 வீடுகளுக்கான காணித்திட்டம் கிடைக்கப்பெற்று வீட்டை கட்ட முடியாத நிலையிலுள்ளனர்.
மாத்தறை	தெனியாய தோட்டம் (புதிய பிரிவு)	2004 மண்சரிவின் நிமித்தம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.	35
	தெனியாய தோட்டம் (தியதாவ பிரிவு)	2005 மண்சரிவின் நிமித்தமாக வழங்கப்பட்டுள்ளது.	11
	ஹளந்தாவ தோட்டம்	1993 இல் 25 குடும்பங்களுக்காக, 2004 இல் 12 குடும்பங்களுக்காக மற்றும் 2018 இல் 20 குடும்பங்களுக்காக	57
	என்சல்வத்த தோட்டம்	2003 இல் 20 குடும்பங்களுக்காக மற்றும் 2018 இல் 50 குடும்பங்களுக்காக	70
	பெவர்லி தோட்டம்	2018	50

மூலம் : தென்மாகாண மலையக மக்களின் காணி உரித்துத் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு அறிக்கை (2023)

தென்மாகணத்தில் வழங்கப்பட்ட தனிவீட்டுத்திட்டங்கள் மற்றும் காணி வழங்கல் திட்டங்களினால் அமைத்துக்கொடுக்கப்பட்ட வீடுகள், லயன் அறைகளின் பிரச்சினைகளுக்கான மாற்றுத் தீர்வாக உள்ளனவா என்பது தொடர்பிலான கேள்விகள் எழுகின்றன. இதனடிப்படையில், ஆய்விற்குட்படுத்தப்பட்டவர்களில் (72 பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளின் அடிப்படையில்) 40.3 சதவீதமான மக்கள் தனிவீட்டுத்திட்டங்களினால் வழங்கப்பட்ட வீடுகளில் வசிக்கின்றனர். மேலும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள ஒருசில வீட்டுத்திட்டங்களில் காணி மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளதுடன் குறிப்பிட்ட சிலருக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கு காணியும் குறிப்பிட்டளவு பணத்தொகையும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேலும்சில வீட்டுத்திட்டங்களின் கீழ் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டுள்ளமையும் அவதானிக்க முடிந்தது.

மேற்குறிப்பிட்ட வீட்டுத்திட்டங்களில் உட்கட்டமைப்பு வசதிகளின் பற்றாக்குறை, வீட்டுத்திட்டங்கள் பொருத்தமற்ற இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை போன்ற பிரச்சினைகளும் காணப்படுகின்றன. ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

"*ஊரல முக்கியமாவே காணி பிரச்சனைதான் இப்போ, காணி உறுதி இல்ல. சிங்களவங்களுக்கு கிடைக்கக்கூடிய சலுகை எங்கள பொருத்த வரைக்கும் குறைவா கிடைக்குது*" (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 03). ஏன்ற கூற்று தற்போது தென்மாகாண பெருந்தோட்ட மக்களிடத்தில் உள்ள காணிப்பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

மத்தியமாகாண மலையக மக்களுக்கு நிலவுரிமை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்படாவிடினும் பரம்பரை பரம்பரையாக பயன்படுத்துகின்ற தன்மையுள்ளதுடன் குறித்த நிலங்களில் (customary land) விவசாயம் மற்றும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஓரளவுக்கு காணப்படுகின்றன. ஆனால் தென்மாகாண மலையக மக்களை பொருத்தளவில் தங்களுக்கான விவசாய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு இடமில்லாத சூழ்நிலையும் தோட்ட நிர்வாகத்தினால் அதுசார்ந்த வளங்களும் நிலங்களும் பறிக்கப்படுவதும் மக்களின் நிலவுரிமையை மேலும் கேள்விக்குள்ளாக்குகின்றது.

ஆய்வில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமைக் குழுக்கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது ***“வீட்டுக்கிட்ட வாழைமரம் கூட நட முடியாது. நுட்டாலும் தொரைக்கிட்ட கேக்கனும்*** **(குவிமையக் குழக்கலந்துரையாடல் 02).** ***“நாங்க இருக்குற இடத்துதல எங்களுக்கு மரக்கறி நட அனுமதி கிடையாது”*** (குவிமையக் குழக்கலந்துரையாடல் 07). ஏன்ற கூற்று இங்குள்ள பெருந்தோட்ட மக்களின் பொருளாதாரத்திற்கான காணியுரிமையின் சிக்கல் தன்மையினை குறிப்பிடுகின்றது.

இம்மக்கள் வீட்டுத்திட்டங்கள், காணித் திட்டங்கள் வழங்கப்படுவதிலிருந்து பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இடைவிலக்கப்பட்டுள்ளனர். குாணி உரிமை என்பது அத்தியாவசியமான தேவையாகவும் வாழ்வாதார செயற்பாடுகளுக்கான அடிப்படையாகவும் காணப்படுகின்ற போதும் தென்மாகாண பெருந்தோட்ட மக்கள் காணி மற்றும் வீட்டு உரிமைக்காக பல்வேறு வகைகளில் போராடினாலும் அவை பெரும்பாலும் வெளித்தெரியாத ஒன்றாகவும் இன்றளவில் மறுக்கப்பட்ட உரிமையாகவுமே அமைகின்றது.

வாழ்வாதாரம்

தென்மாகாணத்தில் வாழும் பெருந்தோட்ட மக்கள் பல்வேறு வகையான வாழ்வாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களாகவும், நாட்கூலி தொழிலாளர்களாகவும், ஒப்பந்த கூலிகளாகவும், புலம்பெயர் தொழிலாளர்களாகவும், சுயதொழிலாளர்களாகவும் மற்றும் தனியார் தோட்டங்களில் கூலிகளாகவும் பணிபுரிகின்றனர். இம்மக்களின் நிலையான வாழ்வாதாரத்தினை குறித்து சிந்திக்கும் போது ஒரு நிலையான மற்றும் போதியளவான வருமானமின்மை காணப்படுகிறது.

அவர்களின் வாழ்வாதார நடவடிக்கைகளினை குறைந்தபட்சம் அடிப்படை வசதிகளான வீடு, உணவு பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து போன்றவற்றை கூட பூர்த்தி செய்யமுடியாதநிலை காணப்படுகிறது. களவிஜயம் மேற்கொண்ட காலி, மாத்தறை மாவட்டங்களில் உள்ள பெருந்தோட்ட மக்களால் ஒரு நிலையான சேமிப்பையும், வருமான முகாமைத்துவத்தையும் மேற்கொள்ள முடியாத நிலையை அவதானிக்க முடிந்தது.

இப்பிரதேசங்களில் பெருந்தோட்டப்பயிர்களான தேயிலை, இறப்பர், தென்னை ஆகியவற்றுடன் செம்பனை பயிர்செய்கையும் முன்னெடுக்கப்படுகிறது. சேம்பனை தொழில் ஒப்பந்த அடிப்படையில் தொழில் பிரிப்பின் ஊடாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. ஆண்கள் காய்பறிக்கும் பணியிலும், இதர பணிகளான காய்களை சேகரித்தல், செம்பனைத் தோட்டத்தை பராமரிப்பு செய்தல் போன்ற பணிகளில் ஈடுப்படுகின்றனர். இதனடிப்படையில் செம்பனை தோட்டங்களை பொருத்தவரையில் ஒப்பீட்டளவில் ஆண்கள் மத்தியில் அதிகளவு வேலை பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதுடன் பெண்கள் மத்தியில் வேலைக்கான வாய்ப்புகள் குறைவாக காணப்படுகின்றமை அவதானிக்கப்பட்டது.

செம்பனை தொழிலில் ஒப்பந்தக் கூலிகளே அதிகமான வருமானத்தை ஈட்டுகின்றனர். மிகுதியானவர்கள் பெண்கள் உட்பட பிரதான ஒப்பந்த கூலிகளிடம் துணைக் கூலிகளாக செல்கின்றனர். இந்நிலை வருமான சமமின்மையை ஏற்படுத்துவதுடன் தொழில்சார்திறன் (Skill) ஒரு குறிப்பிட்ட தரப்பினருக்கே சென்றடைகிறது. இந்நிலையும் அதிகளவிலான பெண்கள் வேலைவாய்ப்பிற்காக வெளிநாடுகளுக்கு புலம்பெயர்வதற்கான காரணங்களாக அமைகின்றன.

இங்கு வாழும் இளைஞர்கள் தொழில் வாய்ப்பின்றி நாட்டின் பெருநகரப் பகுதிகளுக்குச் செல்கின்றனர். இவர்கள், வாழ்வாதார செயற்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கோ அல்லது வேறு வாழ்வாதாரங்களை மேற்கொள்வதற்கோ இயலாதவர்களாக காணப்படுகின்றனர். இவற்றின் அடிப்படையில் குறிப்பாக தென்மாகாணத்தில் வாழ்வாதாரம் என்பது பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு பிரச்சினையான விடயமாகவே அமைகிறது. ஒருசிலர் சுய பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுப்படுகின்றபோதிலும் இவர்களின் வாழ்வாதார செயற்பாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைந்தளவில் காணப்படுகின்றன.

தென்மாகாண மலையக மக்களது வாழ்வாதாரம் இன்னொரு தரப்பினர்களால் வழங்கப்படுகின்ற தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படுகிறது. இதனடிப்படையில் இம்மக்கள் சுயமாக வாழ்வாதாரத்தை மேற்கொள்வதற்கான நிலம் இல்லாதுள்ளது. மேலும் ஒரு சிறிய நிலப்பரப்பில் ஒருசில மக்கள் நீண்டகால பயிர்களான தென்னை, பாக்கு, பலா மற்றும் ஈரப்பலா போன்ற மரங்களை பயிரிட்டுள்ளனர். ***"எங்களுக்கு***

ஒரு மரம் நடுவதற்கு கூட இடம் இல்ல எங்களுக்கு இருக்குற வீடு மட்டும் தான் நாங்க இரண்டு குடும்பம் ஒரு வீட்டுல இருக்கோம்…" (குவிமைய குழுக் கலந்துரையாடல் *- 06)*

மேலும், அம்மக்கள் ஏதேனும் உற்பத்திகளை மேற்கொள்வார்களாயின் அவற்றை சந்தைப்படுத்துவதிலும் போக்குவரத்து சார்ந்த பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றனர். ஒரு உற்பத்தியை மேற்கொள்வதற்கான உற்பத்தி வழிவகைகளை பெற்றுக்கொள்வதும் பாரிய சவாலாக காணப்படுகிறது.

வாழ்வாதார செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்கு இம்மக்களுக்கு நியாமான வட்டி அல்லது வட்டியில்லா கடன் என்பது தேவைப்பாடு உடையதாகவும் உள்ளது. தென்மாகாண மக்களை பொருத்தமட்டில் அதிகமாக முறைசாரா கடன்களினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். இம்மக்கள் தாம் பெறும் கடன்களையும் வாழ்வாதார முயற்சிக்கு பயன்படுத்தாது அடிப்படை தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்காகவே அதிகளவில் பயன்படுத்துகின்றனர். இருந்தும் இவர்கள் சமூகத்தோடு கொண்டுள்ள தொடர்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே வாழ்வாதார மற்றும் தொழில் வாய்ப்புக்களை பெற்றுக்கொள்கின்றமை மிக முக்கியமான விடயமாகும். மேலும், இம்மக்களின் வாழ்வாதார முயற்சிக்கு அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் மிக குறைவாக உள்ளது. "***நா நாட்டுக்கு வேலைக்கு போறேன், இப்ப ரொம்ப காலமா போறேன், அவங்க வேல இருந்தா எனக்கு கோல் பன்னுவாங்க. அப்படி கூட வேல இருந்தா நா பக்கத்து வீட்டுல தெரிச்சவங்ளேயும் கூட்டிட்டு போவே"*** *(குவிமைய குழு கலந்துரையாடல் 08)*,

*"**நம்ம செய்யுற தொழில் வந்து நிரந்தரம் இல்ல, நாளைக்கு இருக்கலாம் இல்லாம போயிரலாம். முழைக்காலம் வந்தா வேலை இல்லாம போயிரும். ஆப்படியே வந்து பொருளாதார சிக்கல் அதிகமா இருக்கு"…(**குவிமைய குழு கலந்துரையாடல் - 09)* இக்கூற்றானது தென்மாகாண மலையக தொடர்ச்சியாக வேலைவாய்ப்புக்களை பெற்றுக்கொள்ள முடியாதுள்ளதுடன் மக்களின் வருமானம் போதியளவில் அவர்களின் அன்றாட தேவையினையே பூர்த்தி செய்ய முடியாத நிலையில் அமைந்துள்ளமையை வெளிப்படுத்துக்கின்றது.

“முன்ன நாங்க செஞ்ச தொழிலுக்கான சம்பளத்துக்கு ஏத்த சமான்கள வாங்குனோம். விலைவாசி அப்ப அப்படி இருந்துச்சி. ஆப்ப 1000க்கு வாங்குன விலைவாசிக்கும் இப்ப 5000 ரூபாவுக்கு கூட வாங்க முடியாது. (குவிமைய குழக் கலந்துரையாடல் 02) எனும் கூற்று இம்மக்களின் வாழ்வாதார பாதிப்பினையும், தொழில் நிலமையினையும், அவர்களின் குறைவான வருமானம் கிடைக்கப்பெறுவதையும் குறிப்பிடுகின்றது.

பெருந்தோட்டத்துறை நாடளாவிய ரீதியில் வருமானம் ஈட்டக்கூடிய துறையாக காணப்படினும், தென்மாகாண மலையக மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்துவதில் இத்துறையின் பங்களிப்பு குறைவாகவே. ஏனைய பெருந்தோட்டப் பகுதி மக்களின் வாழ்வாதாரம்சார் பிரச்சினைகள் வெளிப்படையாக பேசப்படினும் குறிப்பாக தென்மாகாண மலையக மக்களின் வாழ்வாதாரம்சார் பிரச்சினைகள் பேசப்படாமலும், குறைவாக வெளித்தெரியும் தன்மையும் கொண்ட முக்கியமான பிரச்சினையாகும்.

கடன் பிரச்சினை

(ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டவர்களில் 72 பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளினூடாக பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில்)

வரைபு 02

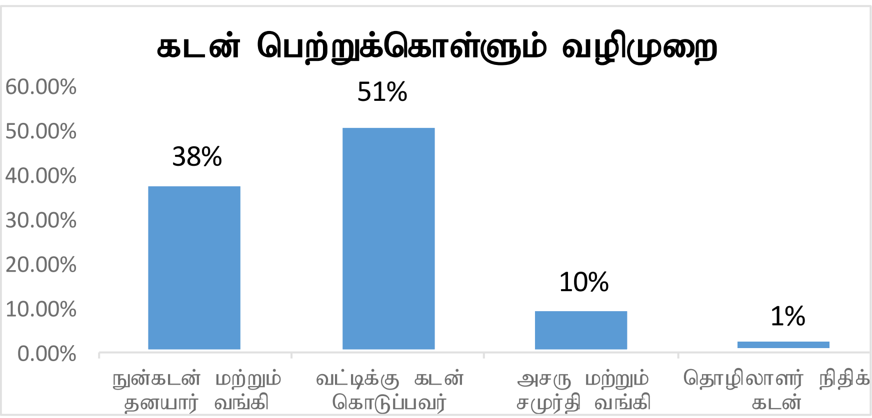

(மூலம்: வினாக்கொத்து, 2024)

இலங்கையில் காணப்படும் பெரும்பாலான பிரதேசங்களில் பிரதான பிரச்சினைகளில் ஒன்றாக கடன் காணப்படுவதுடன் தென்மாகாணத்திலுள்ள பெருந்தோட்ட மக்களின் கடன் பிரச்சினையில் முறைசாரா வகையில் கடனை பெறுவது பிரதான பிரச்சினையாக காணப்படுகின்றது. மேற்குறித்த

வரைபு 02 இன் படி 51 வீதமானவர்கள் முறைசாரா வகையில் கடனைப் பெற்றுக்கொள்வது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. (அதாவது வட்டிக்கு பணம் தருபவர்களிடமிருந்து) இவ்வாறு பணத்தை வட்டிக்கு தருபவர்கள் அதிகமாக பெருபான்மை இனத்தவர்களாக காணப்படுகின்றனர்.

பிறந்தநாள், திருமணக் கொண்டாட்டங்கள், விழாக்கள், மரணசடங்குகள், வீட்டிற்குத் தேவையானப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்தல், மருத்துவச் செலவுகள் மற்றும் பிள்ளைகளின் கல்விச் செலவுகளை பூர்த்திச் செய்தல் போன்ற பல்வேறு தேவைகளுக்காக கடனை பெற்றுக்கொள்கின்றனர். மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ***"நாங்க வட்டிக்கு நிறைய இடத்துல கடன் வாங்கி இருக்கோம். 100க்கு பத்து ரூபாய் கட்டணும். சாப்பாடு மட்டும் பார்க்கிறதில்லையே புள்ளைங்க படிக்கிற விசயத்தையும் பாக்கணும் தானே"*** *(குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 07).*

தங்களின் பல்வேறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக கடனை பெற்றுக்கொண்டாலும் அக்கடனுக்கான வட்டி வீதமானது இப்பிரதேச மக்களுக்கு மற்றுமொரு பிரச்சினையாகவும் பொருளாதார ரீதியில் சுமையாகவும் காணப்படுகின்றது. வட்டிக்கு கடனை பெற்றுக்கொள்ளும் போது அவர்கள் எவ்வளவு தொகையை பெற்றுக்கொண்டாலும் 15 தொடக்கம் 20 வட்டி வீதத்தினை கடனை பெற்றுக்கொண்ட மாதத்தில் செலுத்தவேண்டும். அவ்வாறு முதல் மாதத்திற்கு வட்டி செலுத்தவில்லையெனின் குறித்த மாதத்திற்கான வட்டியும் அடுத்த மாதத்திற்கான வட்டியும் சேர்த்து செலுத்த வேண்டியுள்ளதுடன் ஒரு மாதத்திற்கான வட்டிப் பணத்தை செலுத்த தவறும் பட்சத்தில் வட்டியை இரட்டிப்பாக செலுத்த வேண்டிய நிலையும் காணப்படுகின்றது.

ஒருவருடைய நாளாந்த சம்பளம் 1000 - 1350 ரூபாய் என்ற அடிப்படையில், மாதந்த சம்பளமானது சராசரியாக 20,000– 22,000 வரையில் காணப்படுகிறது. குறித்த சம்பளத்தை கொண்டு தங்களின் அன்றாட தேவைகளை நிறைவேற்றுவதில் பல்வேறுப்பட்ட சவால்களை எதிர்க்கொள்கின்றனர். இந்நிலையில் குறித்த வட்டி வீதங்களை திரும்ப செலுத்துதல் என்பது அவர்களுக்கு பொருளாதார ரீதியாக சுமையாகவே காணப்படுகின்றது.

மேலும், வட்டிக்கு பணத்தை வழங்கும் நபர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று கடன் பெற்றவர்களை உடல்ரீதியாக தாக்குதல், தகாத வார்த்தை பிரயோகங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபடுகின்றனர். குறித்த கடனை திருப்பி செலுத்துவதற்காக பெண்கள் அதிகளவில் பணிப்பெண்களாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கு செல்லும் தன்மையினையும் அவதானிக்க முடிந்தது. இது மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமைக்குழுக் கலந்துரையாடலிலும் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

"சிங்களவகிட்ட போயிட்டு "வட்டிக்குதான் கடன் வாங்குவோம். இந்த மாசம் கட்ட முடியாட்டி அந்த மாசத்தை விட்டுட்டு அடுத்த மாசம் அதோட சேர்த்து 2000 கட்டனும் அவுங்க அப்படி பொறுத்துக்கிட்டா பரவால்ல ஆனா கடனை திருப்பி கொடுக்காததனால அடிச்சி எல்லாம் இருக்காங்க". (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 06).

"இந்த மாசம் வட்டியை கட்டாட்டி அடுத்த மாசம் அது டபுல் ஆகும். நாங்க சாப்புட இல்லாடியும் வட்டி சல்லியை முதல் கட்டிருவோம் பயம் தானே சிங்கள் ஆக்கல் வீட்டுல வந்து ஏசிட்டு போவாங்க" (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 06)

தனிநபரிடம் வட்டிக்கு கடன் பெற்றுக் கொள்வதற்கு அப்பால் 38% வீதமானவர்கள் நுன்கடன் வழங்கும் தனியார் வங்கிகளிலும், 10% வீதமானவர்கள் சமூர்த்தி வங்கியிலும் கடனை பெற்றுக்கொள்கின்றனர். மேலும் தங்களின் நகைகளை அடகுவைத்தல், நுண்நிதி கடன் வழங்கும் நிறுவனங்கள் மற்றும் உறவினர்கள், நண்பர்களிடமும் சிறியளவிலான தொகையை கடனாக பெற்றுக்கொள்கின்ற நிலைக்காணப்படுகின்றது. இவ்வாறான கடன் பெற்றுக்கொள்ளும் செயன்முறை குறித்த மக்களின் நாளாந்த வாழ்க்கை மற்றும் சேமிப்பு பழக்கத்தை பாதிப்புக்குள்ளாக்குவதுடன் அவர்களின் நிலையான முன்னேற்றத்திற்கு தடையாகவும் அமைகின்றது.

கல்வி

நாட்டின் அனைத்து மாவட்டங்களிலும் கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகள் பொதுவானதொன்றாகும். பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் அமைந்துள்ள பாடசாலைகளின் தன்மை, கட்டமைப்பு மற்றும் பாடசாலை அணுகலுக்கான பாதை அமைப்பு, உயர்தர கல்விக்கான வாய்ப்புகள் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் கல்விசார் பிரச்சினைகளானவை நகரத்தினை அண்டிய பிரதேசங்களிலிருந்து இப்பிரதேசங்களில் வேறுபட்டு காணப்படுவதோடு பேசுபொருளாகவும் மாற்றமடைந்துள்ளது. அந்தவகையில், தென்மாகாணத்தில் தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. காலி மாவட்டத்தை பொருத்தமட்டில் 1AB தர பாடசாலைகள் 81உம், 1C தர பாடசாலைகள் 161 உம், (Type 2) தர பாடசாலைகள் 97உம் மற்றும் Type 3 தர பாடசாலைகள் 92உம் காணப்படுகின்றன.

காலி மாவட்டத்தில் இவற்றுள் 17 தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகள் காணப்படுகின்ற அதேவேளை 13 பாடசாலைகள் முஸ்லிம் பாடசாலைகளாகவும் இவை தவிர்ந்த ஏனைய 04 பாடசாலைகள் பெருந்தோட்டங்களில் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் இரு பாடசாலைகள் 1C தர பாடசாலைகளாகவும், ஏனையவை type 2 மற்றும் வலிந 3 தர பாடசாலைகளாகவும் காணப்படுகின்றன.

- கா/டிவித்துரை விவேகானந்தா தமிழ் மகா வித்தியாலயம்
- கா/தலங்கா சரஸ்வதி தமிழ் மகா வித்தியாலயம்
- கா/தல்கஸ்வல கனிஸ்ட தமிழ் வித்தியாலயம்
- கா/இகல்கந்த தமிழ் வித்தியாலயம்

மாத்தறை மாவட்டத்தில் 1AB தர பாடசாலைகள் 45உம், 1C தர பாடசாலைகள் 72உம், type 2 தர பாடசாலைகள் 127உம் மற்றும் type 3 தர பாடசாலைகள் 119உம் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 6 தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகளில் ஒரு பாடசாலை மட்டுமே இருமொழி பாடசாலையாக காணப்படுகின்றது.

- மாறை/பெவர்லி தமிழ் மகா வித்தியாலயம் (Beveraly Tamil Maha Vithyalayam)
- மாறை/புனித மெத்திவ் தேசிய பாடசாலை
- மாறை/என்சல்வத்த கனிஷ்ட வித்தியாலயம்
- மாறை/அனிங்கந்த தமிழ் வித்தியாலயம்
- மாறை/ஹேன்பர்ட் சௌபாக்யா தமிழ் வித்தியாலயம் (Handford Sawbagya Tamil Maha vithyalayam)
- மாறை/ஹளந்தாவ தமிழ் மகா வித்தியாலயம்

தென்மாகாணத்தில் தமிழ்மொழி மூலமான பெருந்தோட்டப் பாடசாலைகள் குறைவாக காணப்படுவதனால் அப்பகுதியில் வசிக்கும் மலையக மாணவர்களுக்கு தாய்மொழியில் கற்பதற்கான வாய்ப்பு மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலேயே உள்ளது. உயர்தரங்களில் கலைப்பிரிவு மாத்திரம் காணப்படுவதுடன் கணித, வணிக, விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழிநுட்ப பாடப்பிரிவுகள் தமிழ்மொழிமூல பாடசாலைகளில் உள்வாங்கப்படவில்லை. எனவே, மாணவர்களுக்கு வேறு துறைகளில் கற்பதற்கான வாய்ப்பு மிகவும் குறைவாக காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாக பெரும்பாலானோர் இடைநிலைக் கல்வியை மட்டும் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். இது தொடர்பில் மலையக மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடலிலிருந்து பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"நல்லா படிக்கிற பிள்ளைங்க இருக்காங்க ஆனா அவர்களுக்கு மேல் படிப்பு படிக்கிறதுக்கான வாய்ப்பும் இல்ல. படிச்சவங்களுக்கு தொழிலும் இல்ல. அதுனால சாதாரண தரம் முடிச்சவுடனே எல்லாம் கொழும்புக்கு வேலைக்கு போய்டுவாங்க" (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 08)

"உயர்தரம் செய்றதுக்கு இங்க கலைப்பிரிவு மட்டுதான். அதுலயும் சங்கீதம், அரசறிவியல் போன்ற கொஞ்ச பாடங்கள் மட்டுதான் இருக்கு. சிங்கள பிள்ளைகளுக்கு எல்லாத்துறையும் இருக்கு" (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 08).

இவ்வறான நிலை இங்குள்ள மாணவர்கள் கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்பையும் அவர்களின் விருப்பத்திற்கேற்ப பாடசாலை கல்வியை

அணுகுவதில் சவால்கள் காணப்படுவதனை மேற்கூறிய கருத்துக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

அட்டவணை 02 : பாடசாலையின் தூரம் (ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டவர்களில் 72 பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளினூடாக பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில்)

இருப்பிடத்திலிருந்து பாடசாலைக்கான தூரம்	**மாணவர்களின் எண்ணிக்கை**	**வீதம்**
1-5 km	31	43.1
6-10 km	11	15.3
11-15 km	4	5.6
மொத்தம்	**46**	**63.9**

(மூலம் : வினாக்கொத்து 2024)

தென்மாகாணத்தினைப் பொருத்தமட்டில் மாணவர்களுக்குப் பாடசாலை செல்வதற்கான தூரம் என்பது பிரதானமான பிரச்சினையாகக் காணப்படுகின்றது. ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட 72 குடும்பங்களில் பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளில் 46 மாணவர்களே பாடசாலை செல்பவர்களாக அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர். இதனடிப்படையில் அதிகளவிலான மாணவர்கள் (43.1%) 1-5 கிலோமீற்றர் வரை நடந்து பாடசாலைக்கு செல்கின்ற நிலையும், மேலும் சிலர் பொது அல்லது தனியார் போக்குவரத்தை பயன்படுத்தும் நிலையும் காணப்படுகின்றது.

பாடசாலை செல்வதற்கான போக்குவரத்து வசதி மிகக்குறைவாகக் காணப்படுவதுடன், போக்குவரத்துக்கான பாதைகள் மிகவும் பாதிப்படைந்து செப்பனிடப்படாத நிலையிலுள்ளமையினால் மாணவர்கள் நடந்து செல்லும்போது அசௌகரியங்களை சந்திக்கின்றனர். இதனால், ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பாடசாலைகளுக்கு தாமதமாகவே வருகைதரும் நிலையினையும் அவதானிக்கக் முடிந்தது. பாடசாலை நேரம் முடிவடைந்த பின்னர் இடம்பெறும் மேலதிக வகுப்புக்களையும் முடித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் மாணவர்கள் பாதை சீரற்ற தன்மையினால்

பல சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கின்றனர். இதனை பின்வரும் விடய ஆய்வு புலப்படுத்துகின்றது.

''ரோட்டும் சரியில்லை. நீங்கள் போய் பார்த்தா தெரியு நடந்து போகவே கஷ்டோ. லொறில தான் இந்த தோட்டத்தில உள்ள பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு போறாங்க'' (விடய ஆய்வு 01).

தென்மாகாண மலையகப் பிரதேசங்களில் உள்ள தமிழ்மொழி மூலமான பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையானது மற்றுமொரு பாரிய பிரச்சினையாகும். கணிதம், விஞ்ஞானம், தொழிநுட்பம் போன்ற பாடங்களுக்கான ஆசிரியர் பற்றாக்குறையானது பிள்ளைகளின் கல்வியில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதுடன், ஆரம்பப்பிரிவுகளில் முதலாம் தரத்திற்கான ஆசிரியர்கள் காணப்பட்டாலும் இரண்டாம், மூன்றாம் தரங்களில் நிலவும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையால் பிள்ளைகளின் வாசிப்புத் திறன் உட்பட கற்றலில் பல்வேறு வகையான பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்துகின்றது. இந்நிலை மாணவர்களின் உயர்தர பாடத்தெரிவிலும் தாக்கம் செலுத்துகின்றது.

''முக்கியமான பாடங்களுக்கான கணித, விஞ்ஞான பாடத்துக்கு டீச்சர்ஸ் இல்லாத நிலையே இருக்கு'' (குவிமையக்குழுக் கலந்துரையாடல் 03).

"எனக்கு மெக்ஸ் படிக்கத்தான் விருப்பம் ஆனா எங்க ஸ்கூல்ல அதுக்கான வசதியும் இல்ல அப்டி படிக்கனுனா குருணாகல் போய்ட்டுத்தான் படிக்கனும் அதுக்கான வசதி எங்கக்கிட்ட இல்ல'' *(பட்டகெட்டிய பகுதியில் வினாக்கொத்து நிரப்பும் போது உயர்தர மாணவனால் கூறப்பட்டது)*

குறிப்பிட்ட பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை காரணமாக மாணவர்கள் மேலதிக வகுப்புக்களுக்குச் செல்லவேண்டிய தேவை காணப்படுகின்றது. இருப்பினும், தமிழ் மொழியில் மேலதிக வகுப்புக்கள் குறைவாக காணப்படுவதனால் மாணவர்கள் பெரும்பாலும் காலி மற்றும் மாத்தறை உள்ளிட்ட நகர பகுதிகளுக்கே செல்ல வேண்டியுள்ளது. மேலும், தொழில் கல்விக்கான பயிற்சி கற்கைநெறிகளும் (Vocational Courses) சிங்கள மொழியிலே அதிகளவு கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆரம்பக் கல்வியை தமிழ் மொழியில் கற்றுத் தொழில்வாண்மைக்கான கல்வியைப்

பிற மொழிகளில் கற்க நேரிடுவதால் மாணவர்கள் அதிகளவு இடர்படுகின்றனர்.

இதன் காரணமாக பலர் கல்வியில் ஆர்வம் இருந்தும் இடைவிலகுவதுடன் தமது வாழ்விடங்களுக்கு அருகாமையில் கிடைக்கக்கூடிய தொழில்களுக்குச் செல்கின்றனர்.

"படிச்சி முடிச்சிட்டு எதும் course செய்றதுக்கு போனா NVQ எல்லாம் ஒசிங்களத்துல தான் இருக்கும். தமிழில ஒன்னும் இல்ல. சிங்கள பிள்ளைங்க எதையாவது படிச்சி நல்ல வேலைக்கு போய்றாங்க. தமிழ் பிள்ளைங்க கடைகளுக்கும் கொழும்புக்கும்தான் வேலைக்குப் போறாங்க" (குவிமையக்குழு கலந்துரையாடல் 08).

பொருளாதார நெருக்கடிக்குப் பின்னரான காலப்பகுதி இலங்கையில் அனைத்து துறைகளிலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியதுடன் ஏற்கனவே, பொருளாதார ரீதியாக பின்தங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்ற குடும்பங்களை மேலும் பாதிப்புக்குள்ளாகியுள்ளளது. அந்தவகையில், காலி மற்றும் மாத்தறை மலையகப் பகுதிகளில் காணப்படுகின்ற ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட பெரும்பாலான குடும்பங்களில் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் கல்வி கற்கின்ற நிலையினைக் காணமுடிந்தது.

அன்றாடத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கான வருமானம் போதாத நிலையில் பாடசாலை உபகரணங்களைக் கொள்வனவு செய்வதிலும் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடியின் செல்வாக்கு அதிகமானதாகும். பெருந்தோட்டங்களில் கிடைக்கப்பெறும் சம்பளத்தைக் கொண்டு கல்விக்கான செலவுகளை சமாளிப்பதும் சவாலான விடயமாகக் காணப்படுகின்றது. ***"ஒரு ஸ்கூல் சப்பாத்து வாங்குறத்துக்கு 5 நாள் வேலை செய்யனும்"*** *(படகெட்டிய பகுதியில் வினாக்கொத்து நிரப்பும்போது)* இதனடிப்படையில், பாடசாலை உபகரணங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் விலையேற்றம் மற்றும் அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் வருமானம் என்பவையும் செல்வாக்குச் செலுத்துவதுடன் இந்நிலை மாணவர்களின் தொடர்ச்சியற்ற பாடசாலை வருகைக்கும் காரணமாக அமைகின்றது.

"பொருளாதார நெருக்கடி காலத்தில வருமானம் ரொம்ப கொறவா இருந்ததுனால பெத்தவங்க அவங்களோடேயே பிள்ளைகளயும்

வேலைக்கு கூட்டிக்கொண்டு போனாங்க". (நேர்காணல் 01) என்ற இவரின் கூற்று வருமானமும் கல்வியில் பாதிப்புக்குள்ளாக்குவதை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

சுகாதாரம்

மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளில் சுகாதாரமும் ஒன்றாகும். காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்ட பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் சுகாதாரம்சார் பிரச்சினைகளும் முக்கியமானதாக உள்ளது. குறித்த பிரதேசங்களைப் பொருத்தவரையில் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் மருந்தகம் (டிஸ்பென்சரி) காணப்படுகின்ற போதிலும் அவையும் முறையான அணுகல் வசதியைக் கொண்டதாக காணப்படவில்லை. ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்ட பெருந்தோட்டங்களிலிருந்து பொது வைத்தியசாலைக்கு செல்வதற்கு சுமார் 32 தொடக்கம் 42 கிலோமீற்றர் தூரம் வரைக்கும் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு பயணிக்கும்போது பொது போக்குவரத்தினையும் அவசரத் தேவைகளின்போது தனியார் போக்குவரத்தினையும் இம்மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

தனியார் போக்குவரத்தினைப் பயன்படுத்தும் போது பெருந்தொகையான பணத்தினை செலவிடவேண்டியதுடன் மருந்துகளை தனியார் மருந்தகங்களிலேயே பெரும்பாலும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலையும் காணப்படுகிறது. குறித்த தென்மாகாண பெருந்தோட்ட மக்களுக்கு வைத்தியசாலையை அணுகுவதில் பாரிய சிரமநிலை காணப்படுவதுடன், அவர்களின் உடல் நலனை முறையாக பேணுவதிலும் சிக்கல்கள் உள்ளன. மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக்குழு கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

"நான் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு போனாலும் மிச்சமே பாமசில தான் மருந்து எடுக்க கொடுப்பாங்க. மருந்து வாங்க போனா 8000ம் போகும். காசும் பத்தாது. நான் எல்லா மருந்தையும் பாமசியில வாங்குறது குறைவு" (குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடல் - 04).

தென்மாகாண பெருந்தோட்டப் பிரதேசங்கள் பெரும்பாலும் லயன் குடியிருப்புக்களையும் குறைந்தளவான தனிவீட்டு குடியிருப்புகளையும் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றது. அந்தவகையில், குறிப்பிட்ட

பெருந்தோட்டங்களில் 59.7 வீதமான லயன் குடியிருப்புக்கள் அமையப் பெற்றுள்ளதுடன் குறித்த லயன் குடியிருப்புகளில் ஒரு வீடு அண்ணளவாக 12x10 பரப்பளவினைக் கொண்டும் ஒரு விராந்தை மற்றும் பொது அறையினைக் கொண்டதாகக் அமையப்பெற்றள்ளது.

ஏனைய மாவட்டங்களிலும் லயன் குடியிருப்புக்கள் காணப்படுகின்ற போதிலும் அவற்றினை திருத்தி அமைத்துக் கொள்வதற்கும், தங்கள் பாவனைக்கான தனியான மலசலக்கூடங்கள் மற்றும் நீர் வசதியினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன ஆனால் காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்டங்களில் மக்கள் வசிக்கின்ற லயன் குடியிருப்புக்கள் திருத்தி அமைக்கப்படாமலும் இடவசதிப் பற்றாக்குறையுடனும் இருந்தமையை அவதானிக்க முடிந்தது. இதனால் மக்களின் உடல், உள சுகாதாரம் பாதிப்புக்குள்ளாகிறது. மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“லயம் இருக்கு, முன்னுக்கு ஒரு விராந்தா அப்புறம் ஒரு காம்பரா அதுக்குள்ளயே குசினி இருக்கு, இதுல கலியாணோ முடிச்ச, அஞ்சு, ஆறு புள்ளைங்க பெத்தவங்களு இருக்காங்க. எல்லாரு அந்த வீட்டுலதா படுத்துக்கணு அதுக்குள்ளத்தா பொம்பள புள்ளைகளும் படுத்துக்கணும் அதுக்குள்ளதா ஆக்கணு அதுக்குள்ளத்தா முழு குடும்பமும் படுத்துக்கணு அப்ப எப்பிடி வாழ்க்க நல்லா போவும்” (குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடல் - 05)

வரைபு 2: மலசலக்கூட வசதி (ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டவர்களில் 72 பூரணப்படுத்தப்பட்ட வினாக்கொத்துகளினூடாக பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில்)

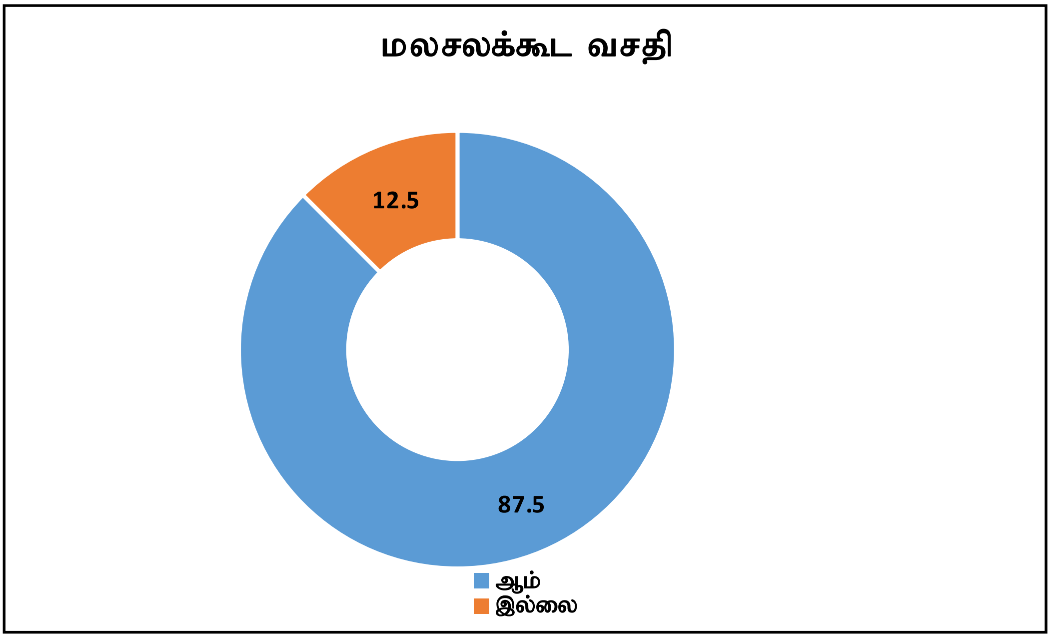

(மூலம்: வினாக் கொத்து, 2024)

மேற்படி வரைபு 3 இன் அடிப்படையில் 87.5 வீதமானவர்களுக்கு மலசலக்கூட வசதி காணப்படுகின்றது. இருப்பினும் இவை குடியிருப்புக்களிலிருந்து அதிகளவான தூர இடைவெளியில் காணப்படுகின்றமையினால் இரவு நேரங்களில் பெண்கள், முதியோர் மற்றும் சிறுவர்கள் மலசலக்கூடத்தினை பயன்படுத்துவதில் சிக்கல் தன்மையை ஏற்படுத்துகின்றது. மேலும் 12.5 வீதமானவர்கள் முழுமையாக மலசலக்கூட வசதியில்லாதவர்களாக காணப்படுவதுடன் அவர்களில் 3 அல்லது 3க்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் ஒரு மலசலக்கூடத்தை பயன்படுத்தும் நிலையுள்ளது. மலசலக்கூடங்களில் நீர் வசதியில்லாது இருப்பதுடன் இதனைப் பயன்படுத்துவோர் கைவாளிகளின் மூலமே நீரை எடுத்துசெல்லும் நிலை காணப்படுகிறது.

குடிநீரைப் பெற்றுக்கொள்வதிலும் மக்கள் சிரமத்திற்குள்ளாகுகின்றனர். பெரும்பாலானோர் பொதுக்குழாய் மூலம் நீரை பெற்றுக்கொள்வதோடு ஒரு நீர்க் குழாயை மூன்றுக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இவ்வாறான காரணிகள் மக்களின் முறையான சுகாதார கட்டமைப்பில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துவதுடன் இலகுவாக நோய்த் தொற்றுக்கு இலக்காகுவதற்கும் வழிசமைப்தாக அமைகிறது.

மக்கள் தொழில்புரியும் பிரதேசங்களில் இவர்களுக்கான தொழிற்பாதுகாப்பு பற்றிய விழிப்புணர்வு குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. குறிப்பாக செம்பனை தோட்டங்களில் தொழிலாளர்கள் விபத்துக்களுக்கு முகங்கொடுகின்றனர். செம்பனை தாவரத்தின் நச்சுத் தன்மையுடைய முள் உடலில் குத்துவதால் அவர்களது உடல் நிலையில் பாதிப்புக்கள் ஏற்படுகின்றது. தொழிலாளர்களுக்கான முறையான பாதுகாப்பு கவசங்கள் தோட்ட நிர்வாகத்தால் வழங்கப்படினும் கூட தொழிலாளர்கள் அவற்றினை பயன்படுத்தும் போது ஏற்படக்கூடிய அசௌகரியங்களின் காரணமாக அதனை பயன்படுத்தாத நிலை காணப்படுகின்றது. இதனால், தொழில் புரியும் போது உடலியல் ரீதியாக பாதிப்படையும் உணர்வதாக குறிப்பிட்டிருந்தனர். மேலும் இப்பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு தாவரத்தின் நச்சுத் தன்மையிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கான தடுப்பூசி ஒருசில தோட்டப் பகுதிகளில் மாத்திரமே வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும் செம்பனை காணப்படுகின்ற தோட்டங்கள் அனைத்திற்கும் தடுப்பூசி வழங்கப்படாமை அவர்களின் முறையான பாதுகாப்பில் பாதிப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது.

“ போன மாச கட்டுபொல் வேலைசெய்யும் போது முள்ளுக்குத்தி கால் வெசமாகி ஒரு மாசமா வீட்டுலதான் இருக்கே” (வினாக்கொத்து - 11) **என்ற கூற்று செம்பனை தோட்டங்களில் தொழில் புரிபவர்களின் தொழில்பாதுகாப்பின்மையினையும், அவர்களின் சுகாதாரப் பிரச்சினையையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.**

அதேபோன்று தேயிலைத் தோட்டங்கள் மற்றும் ஏனைய தோட்டங்களில் மலசலக்கூட வசதிகள் இன்மையால் அத் தோட்டங்களில் தொழில் புரிகினற பெண்கள் பலவிதமான அசௌகரியங்களை சந்திக்கின்றனர். வேலைக்குச் சென்று வீடு திரும்பும் வரை சில பெண்கள் சிறுநீர் கழிப்பதில்லை. அதேவேளை மாதவிடாய் காலங்களில் சுகாதார துணிகளை மாற்றுவதற்கான வசதிகள் இன்மையால் பெண்கள் மானசீக மற்றும் உடல்சார் பல நோய்களுக்கு ஆளாகின்றனர்.

அட்டவணை 03 : உணவுப் பாதுகாப்பு

உணவு பாதுகாப்பு	ஆம்	இல்லை
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் போதியளவு உணவு இல்லாமல் போய்விடும் என்று கவலைப்பட்டீர்களா?	45 (62.5%)	27 (33.5 %)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் போசாக்குள்ள உணவினை உட்கொள்ள முடியாமல் இருந்ததா?	44 (61.1%)	28 (38.9%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் ஒரு சில உணவுகளை மாத்திரம் உண்ண கூடியதாக இருந்ததா?	44 (61.1%)	28 (38.9%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் ஒரு வேளைக்கான உணவை தவிர்த்தீர்களா?	31 (43.1%)	41 (56.9%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் சாப்பிட நினைத்த அளவை விட குறைவாக சாப்பிடீர்களா?	30 (41.7%)	42 (58.3%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் உங்களது வீட்டில் உணவு இல்லாத நிலை ஏற்பட்டதா?	20 (27.8%)	52 (72.2%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் பசியில் இருந்தும் சாப்பிடாமல் இருந்தீர்களா?	24 (33.3%)	48 (66.7%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் முழுநாளும் சாப்பிடாமல் இருந்தீர்களா?	13 (18.1%)	59 (81.9 %)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் உணவினை வாங்குவதற்காக நண்பர்கள் உறவினர்களிடம் பணம் பொருளைப் பெறுவதற்காக தங்கியிருந்தீர்களா?	37 (51.4%)	35 (48.6%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் பச்சை	46	26

மரக்கறிகள் வாங்கும் அளவினைக் குறைத்துள்ளீர்களா?	(63.9%)	(36.1%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் பால் மற்றும் பால்சார்ந்த உற்பத்திப் பொருட்களை நுகர்வதை குறைக்க வேண்டி இருந்ததா?	40 (55.6%)	32 (44.4%)
கடந்த 12 மாதங்களில் உங்களிடம் போதியளவு பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் நீங்கள் முட்டை மற்றும் இறைச்சிகள் வாங்கும் அளவை குறைத்துள்ளீர்களா?	47 (65.3%)	25 (34.7%)

அட்டவணை 03 : உணவுப் பாதுகாப்பு (மூலம்: வினாக் கொத்து, 2024)

மேற்குறிப்பிட்ட அட்டவணையானது பொருளாதார நெருக்கடிக்கு பின்னரான உணவு பாதுகாப்பு விபரங்களை விபரிக்கின்றது. மக்கள் பணம், பொருள் பற்றாக்குறையினால் முட்டை மற்றும் இறைச்சி வகைகளை கொள்வனவு செய்யும் அளவினை 65.3% வீதமானோரும் மரக்கறிகள் வாங்கும் அளவினை 63.9 வீதமானோரும் குறைத்துக் கொண்டுள்ளனர். மேலும், 61.1 வீதமானவர்கள் போசாக்கான உணவினை உட்கொள்ள முடியாமல் இருப்பதாகத் தெரிவித்துள்ளனர். தென்மாகாண மலையக மக்களிடையே பச்சையம் நிறைந்த காய்கறி மற்றும் பால் சார்ந்த உற்பத்தி உணவுகள் குறைந்தளவில் உட்கொள்ளப்படுவதற்கு பொருளாதார நெருக்கடி நேரடியான தாக்கத்தினையும் நிலஉரிமை இன்மையானது மறைமுகமான தாக்கத்தினைச் செலுத்துகின்றது.

இப்பிரதேசங்களில் ஏனைய பெருந்தோட்ட பகுதிகளைப் போன்று வீட்டுத்தோட்டங்களை அமைத்துக் கொள்வதற்கான சூழ்நிலைக் காணப்படுவதில்லை. இவர்கள் தங்களுக்கான வீட்டுத் தோட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு தோட்ட நிர்வாகத்தின் அனுமதியை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கால்நடையை வளர்ப்பதற்கான இடவசதியும் பற்றாக்குறையாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் தங்களுக்கான உற்பத்திகளை மேற்கொள்வதற்கான சூழ்நிலை மட்டுப்படுத்தப்பட்டளவில் காணப்படுகின்றமை பால் மற்றும் பச்சையம் நிறைந்த உணவுகளை குறைந்தளவு உட்கொள்வதற்கு காரணமாக அமைகின்றது.

இலங்கை மக்களிடையே விலங்கு உணவு கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் உட்கொள்ளுதல் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது.

இதனடிப்படையில் குறித்த பிரதேசங்களிலும் விலங்கு உணவு கொள்வனவு செய்தல் மற்றும் உட்கொள்ளுதல் என்பவற்றினை அதிகரிக்க வேண்டிய தேவையை ஆய்வு முடிவுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் தென்மாகாண மலையக மக்களை பொருத்தவரையில் இலகுவில் கிடைக்ககூடிய) பலா, மரவள்ளி கிழங்கு, கீரை(பணம் செலவிடாமல்) முதலான உணவுகளை மாத்திரம் அடிக்கடி உட்கொள்வதகாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தனர். சில போசாக்கு நிறைந்த பழங்களை உற்பத்தி செய்த போதிலும் இம்மக்கள் வருமான பற்றாக்குறையினால் அதனை தமது பொருளாதாரதை அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்பாக கருதி விற்பனை செய்கின்றனர். மாற்றாக தங்களின் உணவு தேவைக்காக குறித்த பழங்களை பயன்படுத்துவது குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. மக்கள் மத்தியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குவிமையக்குழு கலந்துரையாடலில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

“முன்ன நாங்க மாசத்துல மூன்று முறை, இறைச்சி, மீன் சாப்பிடுவோம்., இப்போ அப்படி முடியாது. முன்ன முழு மாசமும் பால் குடிப்போம். இப்போ மாசத்துல ஒரு முறைதான் மாவு வாங்குறோம்.” (குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடல் - 06). என்ற கூற்று இங்குள்ள மக்களுடைய உணவு உட்கொள்ளும் அளவுகளினையும் அவற்றினால் ஏற்படும் சுகாதார விளைவுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது.

உடல் உழைப்பை ஆதாரமாக கொண்டு தொழிலாற்றக்கூடிய இப் மலையக மக்கள் பொருளாதார நெருக்கடி நிலைமைகளுடன் போசாக்கான உணவுகளை பெற்றுக்கொள்வதிலும் முறையான சுகாதார வசதிகளை அணுகுவதிலும் பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். இவர்களது உணவு பாதுகாப்பு மற்றும் நிலமின்மைசார்ந்த பிரச்சினைகள் குறிப்பாக தென்மாகாண மலையக மக்களின் சுகாதாரம் தொடர்பில் பல வெளிக்கொணரவேண்டிய கேள்விகளை உருவாக்கியுள்ளது.

அரசியல் நிலைமை

தென்மாகாண மலையக மக்களின் மேல்லெழுகைக்கும், சமூக, அரசியல், பொருளாதார மற்றும் கலாசார பிரச்சினைகளை தங்களாகவே வெளிக்கொணவதற்கும் அரசியல் ரீதியான பங்குப்பற்றல் அவசியமானதொன்றாக காணப்படுகிறது. தென்மாகாண மலையக மக்களின் அரசியல் ரீதியான பங்குபற்றல் குறித்து ஆராயும்போது அச்சமூகத்தை பிரநிநிதித்துவபடுத்தகூடிய அரசியல் தலைமைத்துவமின்மை அம்மக்களின் உண்மையான பிரச்சினையை வெளிகொணருவதில் தடையான காரணியாக அமைகிறது.

அச்சமூகத்தை பிரநிநிதித்துவப்படுத்தகூடிய வகையில் அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு அவர்களிலிருந்தே வரும்போது தம் பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணவதற்கு இலகுவானதாக அமையும். உதாரணமாக இம்மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற சமூக, பொருளாதார, கல்வி மற்றும் சுகாதாரம்சார் பிரச்சினைகள் அரசியல் தளங்களுக்கு எடுத்துசெல்லப்படுவதற்கு அரசியல் ரீதியான பிரதிநிதித்துவம் அவசியமான ஒன்றாகும். தென்மாகாண சமூக, பொருளாதார கட்டமைப்பின் வித்தியாசத்திற்கு ஏற்ப அம்மக்களுக்கான தேவைகளும், பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளும் வேறுபட்டதாக காணப்படுகின்றது. ஆனபோதிலும் இவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற தீர்வுகள் ஒரு பொதுமைப்பட்டதாகவே அமைகின்றன.

மேலும் இப்பிரதேசங்களில் தமிழ் கட்சிகள் உருவாகுவதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாக இருப்பதுடன் ஏனைய மலையக அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களின் பங்களிப்பும், தலையீடும் தென்மாகாண மலையக பிரதேசங்களில் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. பொதுவாக மலையகத்திற்கென சில அரசியல் கட்சிகள் செயற்படுகின்ற போதிலும் அவை பிரதானமாக ஒரு சில மத்திய மாகாண மாவட்டங்களை மையப்படுத்தி பணிப்புரிகின்ற நிலையினையே அவதானிக்க முடிகின்றது. அவை தென்மாகாண மலையக மக்களுக்காக சேவையாற்றுகின்ற தன்மை குறைவாகவே காணப்படுகிறது.

இங்குள்ள மக்களுக்கான உள்ளூராட்சி சபைகளில் கூட்டுஅரசியல் பிரதிநிதித்துவம் இன்மையால் அவர்களின் பிரச்சினைகளினை வெளிக்கொண்டுவர முடியாதுள்ளதுடன் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை பெற்றுக்கொள்வதிலும் சிரமங்களை எதிர்நோக்குகின்றனர். இது தொடர்பில் பின்வரும் விடய ஆய்வு வெளிப்படுத்துகின்றது.

தென்மாகாண மலையக மக்கள் ஒரு சிறுபான்மையின மக்களாகவும் பெருபான்மை சமூகத்துடன் ஒன்றிணைந்து வாழ்பவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். இதனால் தமிழ்மொழி மூலமான அரசியல் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்திற்கு செல்வதற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவே உள்ளது. அம்மக்கள் சிங்கள பிரதிநிதிகளுக்கு வாக்குகளை வழங்கிய போதிலும் அச்சமூகத்தின் உண்மையான பிரச்சினைகள்

தொடர்பில் குறித்த பிரதிநிதிகளுக்கு ஆழமான தெளிவு உள்ளதா, விசேடமாக அப்பிரச்சினைகள் தொடர்பில் கவனம்செலுத்தப்படுகின்றனவா என்பது தொடர்பில் கேள்விகள் எழுகின்றன. இதன் அடிப்படையில் ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக குரல் எழுப்புவதற்கும் அச்சமூகத்தை சார்ந்த ஒருவர் அரசியலில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது வினைத்திறனான விடயமாக அமையும்.

சமூகப் பாதுகாப்பு

பெரும்பாலான நாடுகளைப் போலவே இலங்கையின் சமூகப் பாதுகாப்பு முறைமையானது தொழில் பாதுகாப்பு, தொழில் விருத்தி, சமூக பாதுகாப்பு காப்புறுதி மற்றும் பாதுகாப்பு வலையமைப்பு போன்ற கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. தொழில் பாதுகாப்பு மற்றும் தொழில் விருத்தி என்பது தொழிலாளர்கள் ஒன்றிணைந்து அவர்களின் உரிமைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான சுதந்திரம், வேலைத்தளத்தின் சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, பயிற்சிகள், முறைசார் தொழிலாளர் (formal sector work) என்பவற்றினை உள்ளடக்கியதாக காணப்படுகின்றது. சமூக பாதுகாப்பு காப்புறுதி என்பதில் விசேட தேவையுடையோர்களுக்கான உதவித்திட்டம், ஒய்வூதியம், போரினால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கான உதவிப்பணம் ஆகியவை உள்ளடங்குகின்றது.

சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்கள் பெருந்தோட்டத்தில் வறிய மற்றும் பொருளாதாரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு முழுமையாக கிடைக்கின்றதா என்பதும் கேள்விக்குறியான விடயமாகும். இருப்பினும் குறிப்பிட்ட பெருந்தோட்டங்களில் வாழும் மக்களுக்கு குறித்த உதவித் திட்டங்கள் சென்றடைவதில் கிராம சேவகர்கள் மற்றும் பெருந்தோட்ட நிர்வாகிகளின் செல்வாக்கும் காணப்படுகின்றது.

மேலும், இம்மக்களுக்கு தகவல்கள் கடத்தப்படும் தன்மை குறைவாகவே காணப்படுவதுடன் ஏனையப் பிரதேசங்களைப் போன்று இங்கும் தேவையுடைய மக்களுக்கு அரசாங்கத்தின் நலன்புரி திட்டங்கள் குறைவாக சென்றடைகின்றமை வெளிப்படுத்தப்பட்டது. மொழிசார் பிரச்சினை காரணமாக அவர்களுக்கு கிடைக்கப்பெற வேண்டிய கொடுப்பனவுகளும் கிடைக்காமல் இருக்கின்ற நிலையும் காணப்படுகின்றது. சமூக பாதுகாப்பு விடயங்கள் மக்களுக்கு முறையான வகையில் சென்றடையாமை

தென்மாகாண மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கும் மற்றுமொரு முக்கியப் பிரச்சினையாகும்.

"அஸ்வெசும எல்லாம் பாதிபேத்துக்கு மேல கிடைக்குறது இல்ல. நாட்டு ஆக்களுக்கு தான் அதிகமா கிடைக்குது. எங்களுக்கு எல்லாம் இல்ல. இப்ப கிராம சேவகர் சிங்கள ஆக்களுக்குதான் சார்பா இருக்காங்க. *(குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடல் - 10).*

"அஸ்வெசும தொடர்பாக நாகொடைக்கு போனேன் ஆனா உங்களுக்கு எல்லா கொடுக்க முடியாதுனு சொன்னாங்க. நான் ஒரு நோயாளி. நாங்க நாட்டு வேலைக்கு போய்தான் வாழுறோம். தோட்ட ஆட்களா இருக்குறதால எங்களுக்கு ஒன்னும் கெடக்கிறது இல்ல." (குவிமையக் குழுக்கலந்துரையாடல் - 08)

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கூற்றானது தென்மாகாண மலையக மக்கள் சமூக பாதுகாப்பை பெற்றுக்கொள்வதில் உள்ள சிக்கல்களையும் அவற்றால் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும் குறிப்பிடுகின்றது.

நாட்டில் பொதுவாக வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழுள்ள வறிய மக்களுக்கு அரசாங்கம் வகைப்படுத்தப்பட்ட வகையில் சமூக நலன்புரி திட்டங்களை முன்னெடுத்து வருகின்றது. இத்திட்டங்குளுக்காக நலன்புரியாளர்களை தேர்ந்தெடுக்கும்போது பல்வேறு சலுகை, பாரபட்சம் அடிப்படையிலான தேர்வுமுறைகள் இடம்பெறுகின்றன. இந்நிலைமை தென்மாகாண மலையக மக்களை வெகுவாக பாதித்துள்ளது. உண்மை நிலைமையினை நோக்கும்போது தென்மாகாணத்தை பொருத்தவரை சமூக பாதுகாப்புசார் நலத்திட்டங்களின் தேவையுடையவர்கள் அதிகளவில் காணப்படுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் பல காரணங்களினால் இச்சமூக பாதுகாப்பு திட்டங்களிலிருந்து விலக்கிவைக்கப்படுகின்றமையினை ஆய்வின் போது அடையாளப்படுத்த முடிந்தது.

05. முடிவுரையும், சிபாரிசுகளும்

- இருநூறு வருடகால மலையக மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் பல்வேறு வகையான சுரண்டல்கள், உரிமை மறுப்புக்கள், இனரீதியான பாகுபாடுகள் ஆகியன பொதுவானதொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. மத்திய மாகாணத்தில் வசிக்கும் மலையக மக்களுக்கும் தென்மாகாணத்தில் வசிக்கும் மலையக மக்களுக்கும் இடையில் சிற்சில ஒற்றுமைகளும் சமூக, பொருளாதார, கலாசார, அரசியல் மற்றும் புவியியல் ரீதியில் பல வித்தியாசங்களும் காணப்படுகின்றன.

- தென்மாகாண பகுதிகளில் வாழ்கின்ற மலையக மக்களின் வாழ்வாதாரம், பொருளாதாரம், அரசியல் நிலை தொடர்பில் பல்வேறு சவால்களை இம்மக்கள் எதிர்நோக்கினாலும் அவை வெளித்தெரியும் தன்மையில் குறைபாடுகள் நிலவுகின்றன. இப்பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளை எட்டக்கூடிய வகையில் முன்னெடுக்கப்படும் செயற்பாடுகளும் அவற்றை வெளியுலகிற்கு தெரியப்படுத்தும் ஆய்வுகளும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிளேயே முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. அந்தவகையில் தென்மாகாண மலையக மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற சமூக, பொருளாதார, கலாசார மற்றும் அரசியல் ரீதியான பிரச்சினைகளினை வெளிப்படுத்துவதற்கு முயற்சி எடுத்துள்ளது.

- இலங்கையானது வரலாற்று ரீதியாகவே பொருளாதார நெருக்கடி சூழ்நிலையைச் சந்தித்து வரும் நாடு எனும் வகையில் பெருந்தோட்ட துறைசார்ந்து தொழிலாற்றுகின்ற மக்கள் படையினரும் இந்நெருக்கடி நிலையில் அல்லுன்டுபோயுள்ளனர். ஏனைய சமூகப் பிரிவினருக்கும் இப்பொருளாதா நெருக்கடி பாதக நிலைமையினை ஏற்படுத்தி இருந்தாலும்கூட அவற்றிலிருந்து மீளெழுவதற்கான சாதாகமான வாய்ப்புகள் காணப்பட்டது. ஆனபோதிலும் வரலாற்று ரீதியாக வாழ்வாதாரத்திற்கு மற்றுமொரு தரப்பினரை சார்ந்திருக்கின்ற மலையகச் சமூகம் இப்பொருளாதார நெருக்கடியுடன் மீளெழுவதற்கான எவ்வித வாய்ப்புகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத தரப்பினராகவே உள்ளனர்.

- இந்நிலை தென்மாகாண மலையக மக்களை பொருத்தவரை மிகவும் தீவிரமான பிரச்சினைகளுக்கான காரணியாக மாற்றமடைந்துள்ளது. இப்பிரச்சினைகளில் தீவிரத்தன்மை காணப்படினும் இதுதொடர்பாக வெளித்தெரியும் தன்மையும் அதனை பேசுபொருளாகி தீர்வுகளை பெற்றுக்கொடுப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடும் தன்மையும் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றது.

- ஆய்வில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் தொடர்பில் உரிய தரப்பினர் தமது கவனக்குவிப்பை செலுத்தவேண்டிய தேவையும், மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற சவால்கள் தொடர்பில் ஈடுபாடுகளுடன் கூடிய முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தவேண்டிய தேவையும் உள்ளது. தென்மாகாண மலையக மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகள் நாட்டின் ஏனைய பகுதி மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். அதிகாரத்திலுள்ள தரப்பினரால் இம்மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற பிரச்சினைகள் விசேட கவனிப்புக்குள்ளாக்கி வேகமாக தீர்வுகளை பெற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டியதொன்றாக அமைகின்றது.

- ஆய்விலிருந்து பெறப்பட்ட முடிவின் அடிப்படையில் தென்மாகாண மலையக மக்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுக்கின்ற போதிலும் கீழே குறிப்பிடப்படும் அம்சங்கள் அதிகமாக கவனத்தில் எடுக்கபட்ட வேண்டியனவாக அமைகின்றன. அவற்றில் இம்மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற காணித்தொடர்பான பிரச்சினை ஏனைய அனைத்து பிரச்சினைகளுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளை கொண்டுள்ளதுடன் அப்பிரச்சினைகளுக்கான அடிப்படையான காரணியாகவும் அமைகின்றது. காணி பிரச்சினை தொடர்பில் விசேட கவனம் செலுத்தவேண்டிய தேவை அரசாங்கத்திற்கும், உரிய தரப்பினருக்கும் காணப்படுகின்றது. அதேவேளை 1993 ஆண்டிலிருந்து 2018ம் ஆண்டுவரை காலி, மாத்தறை மாவட்டங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில தோட்டங்களின் குடும்பங்களுக்கு அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்ட 7 பர்சஸ் காணிகளுக்கான உறுதிகள் இதுவரை வழங்கப்படவில்லை. இவர்களின் காணிகளுக்கான உத்தியோகப்பூர்வமான ஆவணங்கள் (உறுதி) இன்மையால் இவர்கள் தங்கள் காணிகளை சுதந்திரமாக உரிமைக்கொள்ள முடியாதவர்களாக பல பிரச்சினைகளை சந்திக்கின்றனர். எனவே இவர்களின் காணிகளுக்கான உறுதிகளை வழங்கி இவர்களின் காணிகளுக்கான உரித்தை உறுதிச் செய்வதற்காக உடனடி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல். இதுவரை காணிகளைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ள மலையக மக்கள் தொடர்பாக சரியான தகவல்கள் மற்றும் தரவுகள் தொடர்பான சிக்கல்கள் காணப்படுவதால் இது தொடர்பாக ஆராய்து சரியான

தகவல்கள் மற்றும் தரவுகளை திரட்டி இற்றைப்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.

- அதனைதொடர்ந்து இப்பிரதேச மக்கள் எதிர்நோக்குகின்ற கல்விசாரந்த பிரச்சினைகளும் விசேட தன்மைவாய்ந்ததாக அமைகின்றன. கல்வியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் எதிர்காலத்தில் குறித்த சமூகத்தையே அடுத்த கட்டத்தை நோக்கி நகர்த்தி செல்வதாக அமையும். எனவே கல்வி துறையுடன் தொடர்புபட்டவர்கள் உட்பட ஏனையோரும் இணைந்து தென்மாகாண மலையக மக்களது கல்வியின் முன்னேற்றம் தொடர்பில் கவனம்செலுத்தவேண்டிய நிர்பந்த நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

- தென் மாகாணத்தின் மாத்தறை மாவட்டத்தில் 06 மலையக தமிழ் பாடசாலைகள், காலி மாவட்டத்தில் 04 மலையக தமிழ் பாடசாலைகள் காணப்படுகின்றன. சாதாரணதரம் வரையான பாடசாலைகளில், கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம், சங்கீதம், நடனம், நாடகம் மற்றும் தகவல் தொழில்நுட்பம் போன்ற பாடங்களுக்கான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மலையக மாணவர்களின் கல்வியில் பல தடைகளை ஏற்படுத்துகிறது. உயர்தர வகுப்புகள் இருக்கின்ற பாடசாலைகளில் கலை மற்றும் வர்த்தக பிரிவுகள் மாத்திரம் காணப்படுவதால் விஞ்ஞானம், கணிதம் மற்றும் ஏனைய துறைகளில் கல்வி கற்க விரும்புகின்ற மாணவர்களுக்கு அத்துறைகளில் கல்விகற்க முடிவதில்லை. தமது பெற்றோரின் அர்ப்பணிப்பின் காரணமாக மலையக பிள்ளைகள் ஒருபக்கம் கல்வியில் முன்னேற்றமடைந்தாலும், வறுமை மற்றும் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மற்றும் அடிப்படை வசதிகள் இன்மை காரணமாக மாணவர்களின் பாடசாலை இடைவிலகல் தொகை அதிகரித்து வருகிறது. எனவே இது தொடர்பாக மேலான கவனத்தைச் செலுத்தி, உரிய ததரப்பினரோடு கலந்துரையாடி உரிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்வதோடு, ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நீக்குவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

- பாடசாலை கல்வியை நிறைவு செய்கின்ற மலையக இளைஞர்களுக்காக, காலி, மாத்தறை மாவட்டங்களில் காணப்படுகின்ற தொழில்பயிற்சி நிலையங்களில தமிழ் மொழி மூலமான தொழிற்பயிற்சி பாடநெறிகளை உருவாக்குவதோடு, தொழில்வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்.

- மலையக மக்கள் முறையான வங்கிகளில் கடனை பெற வேண்டுமானால் பல ஆவணங்களை சமர்ப்பிக்க வேண்டியதோடு சாட்சியாளர்களும் கையொப்பமிட வேண்டும். இதனால் இம்மக்கள் உத்தியோகப்பூர்வ வங்கிகளில் கடன் பெறாமல் அதிக வட்டியுடன் கடன் கொடுக்கும் நுன்கடன் நிறுவனங்களிடமும், தனிநபர்களிடமும் கடன்களைப் பெற்று மீள செலுத்த முடியாமல் பெரிதும் துன்பப்படுகின்றனர். எனவே இலகுவான முறையில் அரச வங்கிகள்

மற்றும் முறையாக பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள வங்கிகளில் கடன் பெறுவதற்கான சிறந்த முறைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

- தேயிலை மற்றும் இறப்பர் தோட்டங்களில் சுகாதார (மலசலக்கூடம், கழிப்பறை) வசதிகள் மற்றும் ஓய்வறைகள் இல்லாமையால் பெண்கள் பல சிரமங்களை எதிர்கொள்கின்றனர். ஏனவே இதற்கான வசதிகளை மேம்படுத்துமாறு தோட்டக்கம்பனிகளுக்கு அரசு ஆலோசனை வழங்க வேண்டும்.

- தமது குடும்ப வறுமையின் காரணமாக மற்றும் தங்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கோடு வீட்டுப்பணிப் பெண்களாக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுள்ள பெண்களின் குடும்பங்கள் மற்றும் பிள்ளைகளின் நிலைமைகளை ஆராய்து கண்காணிப்பதற்காக வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு பணியகத்துடன் இணைந்து விசேட செயற்பாட்டுத் திட்டம் ஒன்றை அமுல்படுத்துதல்.

- தற்போதை பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக மலையக பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி மற்றும் உணவைப் பெற்றுக்கொடுப்பதிலே பல சிக்கல்களுக்கு முகம்கொடுக்கின்றனர். இன்றுவரை மலையக தொழிலாளர்களின் அநேகரின் நாளாந்த சம்பளம் 1000 - 1350 ரூபாவுக்கும் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. அதனடிப்படையில் அவர்களின் மாதாந்த சம்பளம் 22,000 ரூபாவாக மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த சம்பளத்தைக் கொண்டு தற்கால பொருளாதார நிலைமைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாதுள்ளது. எனவே நாளாந்த சம்பளத்தை குறைந்தது 1700 ரூபாவாக அதிகரிக்க நடவடிக்கை எடுத்தல்.

- மகளிர் மற்றும் சிறுவர் விவகார அமைச்சு தென் மாகாண மலையகப் பெண்கள் தொடர்பாக விஷேட ஆய்வு ஒன்றை மேற்கொண்டு அவர்களின் முன்னேற்றத்துக்காக விஷேட அபிவிருத்தித் திட்டம் ஒன்றை தயாரிக்க வேண்டும்.

- பெருந்தோட்டங்களை அண்மித்த பகுதிகளில் சுகாதார சேவைகளைப் பெறுவதற்காக பிராந்திய ரீதியிலான வைத்தியசாலைகளை அமைத்தல் மற்றும் தற்போது செயலில் உள்ள வைத்தியசாலைகளில் மற்றும் மருத்துவமனைகளுக்கு வருகின்ற நோயாளர்களுக்கான வசதிகளை ஏற்பாடு செய்தல். அதேபோல் வைத்தியசாலைகளில் கர்ப்பிணித்தாய்மார்கள் மற்றும் நோயாளர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற அறிவித்தல்களை தமிழ் மொழி மூலம் பெற்றுக்கொடுப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல்.

- மேற்குறிப்பிட்டவற்றுடன் இணைந்து தென்மாகாண மலையக மக்களது பிரச்சினைகள் தொடர்பில் மேலும் தெளிவுபடுத்துவதற்காக துறைசார்ந்த ஆய்வுகளும், அறிக்கைகளும் அவசியமாக உள்ளது. இதனடிப்படையில் எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய ஆய்வுகளுக்கான முன்மொழிவுகளாக பின்வருவன அமைகின்றன.

- செம்பனை பயிர்ச்செய்கை மற்றும் அத்தொழிலாளர்கள் தொடர்பான ஆய்வுகள்.
- தென்மாகாண மலையக கல்வி முறைமை பற்றிய ஆய்வுகள்.
- தொழிலை மையப்படுத்திய பெண்களின் வெளிநாட்டு புலம்பெயர்வுகள் தொடர்பான மற்றும் மலையகப் பெண்கள் முகம் கொடுக்கின்ற அனைத்துவதமான பிரச்சினைகள் தொடர்பான ஆய்வுகள்.
- தென்மாகாண மலையக மக்களின் உணவுபாதுகாப்பு தொடர்பான ஆய்வுகள்.
- தென்மாகாணத்தின் தனியாருக்கு சொந்தமான தோட்டங்கள் மற்றும் அங்கு வாழுகின்ற மலையக மக்களின் நிலைமைகள் பற்றிய ஆய்வுகள்.

06. உசாத்துணை

Bibliography

Appadurai, A. (1988). *The politics of plantation labour: Sri Lanka's Tamil estate workers*. University of Chicago Press.

Atupola, U. (2016). A study on biodiversity management practices in Sri Lankan tea plantation sector (Undergraduate research report). Department of Accounting, University of Sri Jayewardenepura.

Bissonnette, J.-F. (2017). The return of the plantation? Historical and contemporary trends in the relation between plantations and smallholdings in Southeast Asia. *The Journal of Peasant Studies*.

Chandrabose, A. S. (2003). Population distribution of Sri Lanka and upcountry people. In *Malayaka Makkalin Samakala Pirachanaikal oru Pal Noukku Parvai*.

Chandrabose, A. S. (2014). Cultural identity of Indian Tamils in Sri Lanka: A measurement of multi-dimensional status of the Indian Tamil society in Sri Lanka. In *Circulation of cultures and culture of circulation: Diasporic cultures of South Asia during 18th to 20th centuries* (pp. 145–163). SAARC Culture Centre.

Chandrabose, A. S., & Ramasamy, R. (2021). Plantation system in transition: a study on changing patterns of land, production and employment in the tea plantation sector of Sri Lanka.

Chandrasiri, M. V., & Anuruddha, N. H. T. (2022). A study of the provision of labour and welfare by the British for the estate plantation industry in the southern province. *Prathimanu Journal*.

Chanrasiri, M. V. (2023). A study of the relationship between province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research

analysis. *Refereed Biannual Journal of the Center for Indigenous Knowledge and Community Studies*.

Haleema, S. (2021). Socio-economic challenges: A case study based on Hydri Estate people.

Human Rights Watch. (2017). Plantation workers in Sri Lanka: The rise of neo-slavery.

Janaka, W., Nisha, A., & Saman, K. (Eds.). (2018). *Sri Lanka tea industry in transition: 150 years and beyond*. Institute of Policy Studies of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., Samansiri, B. A. D., Jayarathna, S. P. A. R. K., Dayananda, H. N., Rajasinghe, J. C. K., Ratnayake, S. P., Mahinda, T. G. N., Alwis, D. P. D., & Jayaweera, H. (n.d.). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. Advisory and Extension Division, Tea Research Institute of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., & S. B. (2018). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. *Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations*.

Nadesan, N. (1993). *A history of the Upcountry Tamil people*. Nandalala Publication.

Rajasingham, K. (2007). Tamil plantation workers in Sri Lanka: A history of oppression. *International Journal of Tamil Studies*.

Sri Lanka. Department of Census and Statistics. (2023). *Sri Lanka: Socio-economic data 2023*.

Sri Lanka. Ministry of Plantation Industries. (2024). *National policy on plantation sector in Sri Lanka*.

Thushara, K., Poornika, S., Karunatissa, A., & Sisirakumara, P. (Eds.). s(2020). *The plantation sector in transition: Research on the upcountry plantation sector in Sri Lanka*.

Vithanage, C. (2023). A study on the relationship between Southern Province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research analysis.

கலிங்க டியுடர் சில்வா. (2023). களுத்துறை மாவட்டத்தின் அரப்பலகந்த மற்றும் எலாதுவ பெருந்தோட்ட சமூகங்கள் தொடர்பில் முன்னெடுக்கப்பட்ட தேவை மதீப்பீட்டு ஆய்வு அறிக்கை. ஆசிய லங்கா டிவலொப்மென்ட் கோர்ப்பரேசன்.

குமாரி ஜயவர்த்தன. (2011). *இலங்கையின் இன, வர்க்க முரண்பாடு*. (3வது பதிப்பு) குமரன் புத்தக இல்லம். ISBN 978-955-659-285-6.

07. அட்டவணை மற்றும் வரைபு விபரம்

தென்மாகாண காலி மற்றும் மாத்தறை மாவட்டங்களில் தரவு சேகரிப்பட்ட இடங்கள் மற்றும் முறைகள்

காலி மாவட்டம்

1. தலங்கா தோட்டம்
2. பட்டகெட்டிய தோட்டம்
3. தல்கஸ்வலை தோட்டம்
4. ஸ்டொக்லேன் தோட்டம்
5. திவித்துறை தோட்டம்
6. ஹோமந்தொல தோட்டம்

மாத்தறை மாவட்டம்

1. மத்துகோப தோட்டம்
2. தியதாவ தோட்டம்
3. தெனியாய தோட்டம்
4. புஸ்ஸவெல்ல தோட்டம்
5. மதுரகொட தோட்டம்
6. அல்பந்தன தோட்டம்
7. செல்வகந்தை தோட்டம்

காலி மாவட்டம்

செயற்பாடுகள்	இடங்கள்	எண்ணிக்கை
வினாக்கொத்து	பட்டகெட்டிய தோட்டம்	17
	தல்கஸ்வெல்ல தோட்டம்	17
குவிமைய குழு கலந்துரையாடல்	தலங்கா தோட்டம் கீழ் பிரிவு	11
	தலங்கா தோட்டம் 90 ஏக்கர் பிரிவு	12
	டிவித்துறை தோட்டம்	12
	ஹோமந்தொல தோட்டம் முதலாம் பிரிவு	12
	ஹோமந்தொல தோட்டம் இரண்டாம் பிரிவு	15
	ஸ்டொக்லேண்ட் தோட்டம்	16

நேர்காணல்	தல்கஸ்வெல்ல கனிஷ்ட வித்தியாலய அதிபர்	1
	டிவித்துறை விவேகானந்தா வித்தியாலய அதிபர்	1
	தேயிலை தோட்ட பணிபுரிந்து ஓய்வுபெற்ற தொழிலாளி	1
	மாவட்ட செயலக மொழி பெயர்ப்பாளர்	1
	சுய தொழில் புரியும் பெண்	1
விடய ஆய்வு	தொழிலாளர்கள்	9
பங்கேற்பாளர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை		126

மாத்தறை மாவட்டம்

செயற்பாடுகள்	**இடங்கள்**	**பங்கேற்பாளர்களின் எண்ணிக்கை**
வினாக்கொத்து	மதுகோப தோட்டம்	21
	தியதாவ தோட்டம்	18
குவிமைய குழு கலந்துரையாடல்	செல்வகந்த தோட்டம்	12
	ஹல்பந்தன்ன தோட்டம்	12
	புஸ்ஸவெல்ல தோட்டம்	13
	மதுரகொட தோட்டம்	12
	தெனியாய தோட்டம் கீழ் பிரிவு	08
	தெனியாய தோட்டம் மேல் பிரிவு	15
	புஸ்ஸவெல்ல (02)	10
நேர்காணல்	இலங்கை செங்கொடி சங்க ஒருங்கிணைப்பாளர் தெனியாய	1
	அணிங்கந்த பாடசாலை	1

	அதிபர்	
	CODESP அரச சார்பற்ற நிறுவனத்தின் பிராந்திய இணைப்பாளர்	1
விடய ஆய்வு	பெருந்தோட்ட மக்கள்	6
பங்கேற்பாளர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை		130

தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்களின் அமைவிடம். உதாரணம் : தலங்கா தோட்டத்தின் அமைவிட விபரிப்பு.

பிரதான வீதியில் இருந்து 5 km க்குள்ளே அமைந்துள்ள தோட்டமாக தலங்கா காணப்படுக்கின்றது. இப்பெருந்தோட்டத்தைச் சூழ அதிகளவில் பெரும்பான்மை சமூகத்தினர்களின் கிராமங்கள் அமைந்துள்ளன. கிராமங்களும் பெரும்பான்மையின சமூகத்தவர்களின் அடையாளங்களை ஒட்டிய சூழமைவும் காணப்படுகின்றது.

பெரும்பாலும் தனியார் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்களின் நிலங்களும், ஒருசில பெருந்தோட்ட கம்பனிகள் நிர்வகிக்கின்ற தோட்டங்களும் இத்தோட்டத்தின் சுற்றுச்சூழலாக அமைந்துள்ளது. பொதுவாக மலையக பெருந்தோட்டங்கள் பிரதான வீதிக்கு மிக தொலைவில் அமைந்திருக்ககூடிய நிலையே மத்திய மலைநாட்டுப்பகுதிகளில் உள்ள போதும் தென்மாகாண மலைநாட்டுப்பகுதிகளில் இந்நிலை மாற்றமடைந்துள்ளமைக்கான சான்றாக தலங்கா தோட்டம் உட்பட தென்மாகாணத்தின் பல பெருந்தோட்டங்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன.

பெருந்தோட்ட பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டும் தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்கள் அமையப்பெற்றிருந்தாலும் மேற்காணப்படுகின்ற தலங்கா உள்ளிட்ட தென்மாகாண பெருந்தோட்டங்கள் தனியார் கம்பனிகள் கட்டமைப்புக்குள்ளும் ஏனைய தனியார் மற்றும் சிறுதோட்ட உரிமையாளர்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள்ளும் மறைந்து வெளித்தெரியாத நிலையிலேயே தென்மாகாணப் பகுதிகளில் அமைந்துள்ளமையை மேற்கண்ட வரிபடம் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

காண்பியல் தரவுகள்

UNSTOPPABLE

Voice of the Plantation People Organization - VOPP

Galaxy A12
15 July 2024 14:53

දකුණු පළාත් මලෛයෙගම් ජනතාවගේ සමාජ, ආර්ථීක, සංස්කෘතික සහ දේශපාලනික තත්වයන් පිළිබඳ සමීක්ෂණ වාර්ථාව

2025

"වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය
සහය: නීලන් තිරුච්චෙල්වම් පදනම

දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාවගේ සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික සහ දේශපාලනික තත්වයන් පිළිබඳ සමීක්ෂණ වාර්ථාව

ප්‍රකාශනය : "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය
ISBN :
ප්‍රකාශිත දිනය : 2025.04.29

සමීක්ෂණ කණ්ඩායම

ජ්‍යෙෂ්ඨ පර්යේෂක

ආචාර්ය අහිලන් කදිර්ගාමර්
ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය
සමාජ විද්‍යා අංශය
යාපනය විශ්ව විද්‍යාලය

තරුණ සමීක්ෂකයන්ගේ ජාලය (YRN) (යාපනය විශ්ව විද්‍යාල උපාධිධාරීන්)

අම්ර්දලින්ගම් ජනාර්තනන්	-	(මට්ටුක්කලෙයි වත්ත, තලවකැලේ , නුවරඑළිය)
ආනන්දශීලන් මධුශිකා	-	(නෝනා වත්ත,ලිදුළ, නුවරඑළිය)
රාමසාමි විජයකුමාර්	-	(මුල්ලෝයා වත්ත, හේවා හැට, නුවරඑළිය)
සරන්දාමන් මංගලදර්ශිනි	-	(ගම්පහ වත්ත,උඩපුස්සැල්ලාව,බදුල්ල)
සරවනකුමාර් විදූශනී	-	(මැදකන්ද වත්ත, බලංගොඩ,රත්නපුර)
සිවලිංගම් මනෝරංජනී	-	(හයිපොරස්ට් වත්ත, කදපොල, නුවරඑළිය)
සෙලියන් ශ්‍රීදේවිකා	-	(ඩිල්ලරි වත්ත, දික්ඔය,නුවරඑළිය)
රත්නකුමාර් ප්‍රශාන්ති	-	(කළුපහන වත්ත, බුලත්කොහුපිටිය, කෑගල්ල)
රවිචන්ද්‍රන් දේවසාලිනී	-	(උඩපොළ වත්ත, දැරණියගල, කෑගල්ල)
රාජේන්ද්‍රන් දනිශා	-	(සෙන්ක්ලයර් වත්ත, තලවකැලේ,නුවරඑළිය)
රාජේශ්පරම් බේබිශාලිනී	-	(ඩෙස්පෝට් වත්ත, නානුඔය, නුවරඑළිය)
වීරයියා දර්ශනී	-	(උතුරු මඩක්කුඹුර වත්ත, වට්ටක්ගොඩ, නුවරඑළිය)

සංස්කාරක මණ්ඩලය

ඇන්තනි ජේසුදාසන්	-	විධායක අධ්‍යක්ෂක	- **VOPP**
ලවීනා හසන්ති	-	වැඩසටහන් අධ්‍යක්ෂිකා	- **VOPP**
ෆැන්සිස් රාජන්	-	ජාතික වැඩසටහන් සම්බන්ධිකාරක	- **VOPP**
මිතාරා පෙරේරා	-	මූල්‍ය නිළධාරිනි	- **VOPP**

සමීක්ෂණ සම්බන්ධිකරණය

ඇන්ටන් වනත්තයියා	-	ක්ෂේත්‍ර කළමණාකරු - මාතර	- **VOPP**
ආරෝකියම් ජෙස්මන්	-	දිස්ත්‍රික් සම්බන්ධිකාරක - ගාල්ල	- **VOPP**

සහය

එස්. සුභාෂ්කරන්	-	YRN Team	
කෞෂික සංදීප්	-	මූල්‍ය නිළධාරි (හිටපු)	- **VOPP**
කේ. යෝගසුජී	-	දිස්ත්‍රික් සම්බන්ධිකාරක	- **VOPP**
		ස්වේච්ඡා නිලධාරීන් හා ග්‍රාමීය මට්ටමේ නායකයන්	- **VOPP**

<u>**පරිවර්ථනය**</u>

- ➢ ඉංග්‍රිසි පරිවර්ථනය - සභාපති සිවගුරුනාදන් - ජ්‍යෙෂ්ඨ භාෂන / භාෂා පරිවර්ථක
- ➢ සිංහල පරිවර්ථනය - එස්.සත්‍යරාජ් (රොබින්) - දිවුරුම්දුන් භාෂා පරිවර්ථක

පෙරවදන

"වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය 2000 වසරේදී මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ දෙනියාය ප්‍රදේශයේ වතුකරයේ ළමා සංවර්ධන සංවිධානය - දකුණු පළාත යන නමින් ආරම්භ කරන ලද්දකි. මෙම සංවිධානය ළමයින්ගේ සංවර්ධනය පමණක් මූලික කොටගෙන ලියාපදිංචි නොවූ ස්වේච්ඡා සංවිධානයක් ලෙස ක්‍රියාත්මක විය. එසේ ක්‍රියාත්මක වීමේදී සංවිධානයක් ලෙස නොයෙකුත් අභියෝග වලට මුහුණදීමට සිදුවූ අතර, සංවිධානයේ අඛණ්ඩ වර්ධනය සඳහා ක්‍රියාවලියක් නොමැතිවීම තුළ සංවිධානයට සක්‍රිය ලෙස ක්‍රියාත්මක වීමට නොහැකි විය. 2003 වසරේ දී ඇතිවූ නායයෑම් නිසා එයට මුහුණදුන් ජනතාවට මෙම සංවිධානය මගින් සහනාධාර ලබාදීමට හැකියාවක් ලැබුණු නමුත් පසුව සංවිධානයක් ලෙස අඛණ්ඩව ඉදිරියට ක්‍රියාත්මක වීමට ධාරිතාවයක් නොතිබුණි. නමුත් යම් යම් අවස්ථාවන්වලදී සමහර සිවිල් සංවිධාන සමග ඒකාබද්ධවී දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ගැටලු උදෙසා මැදිහත්ව ක්‍රියාත්මක වූ අතර සංවිධානයේ ස්වෙච්ඡා ක්‍රියාධරයින් විසින් දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව සමග අඛණ්ව සම්බන්ධතාවය පවත්වා ගැනීමට ක්‍රියාත්මක විය.

පසුකාලීනව එනම්, 2019 ගන්නා ලද ප්‍රයත්නයට අනුව මෙම සංවිධානය "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය (Vocie of the Plantation People Organization - VOPP) ලෙස සංවිධානයේ නම වෙනස් කරමින් ප්‍රතිසංවිධානය වී සංවිධානයක් ලෙස සුළු පරිමාණයෙන් මලෙයගම් ජනතාව සමග කටයුතු කිරීම ආරම්භ කරන ලදී. විශේෂයෙන් 2003 වසරේ මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ ඇතිවූ නායයෑම් හා ගංවතුර තත්වයන්ට මුහුණදුන් මලෙයගම් පවුල් වලට රජය විසින් පර්චස් 07 ක ඉඩම් කැබලි ලබාදුන්නත්, තවමත් 80% කට අධික පවුල් සඳහා එම ඉඩම් වලට ඔප්පු ලබාදී නොමැත. එම නිසා තමන්ගේ ඉඩම්වල ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීමටත්, වගා කටයුතු කිරීමටත්, නොයෙකුත් බාධක ඇතිවී තිබේ. මෙම කරුණ හේතුකොට ගෙන 2019 වසරේ සිට දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ඉඩම් හා නිවාස අයිතීන් සම්බන්ධයෙන් මෙම සංවිධානය කටයුතු කිරීම ආරම්භ කරන ලදී. විශේෂයෙන් ඉඩම් ගැටළු සම්බන්ධයෙන් ජනාධිපති ලේකම් කාර්යාලය හා අදාළ බලධාරීන් සමඟ සාකච්ඡා කිරීම, උද්දේශණය කිරීම වැනි ක්‍රියාකාරකම් ක්‍රියාත්මක කරමින් කටයුතු කළේය. 2020 වසරේ ඇතිවූ කොවිඩ්-19 වසංගතය නිසා ආර්ථික වශයෙන් පීඩාවට පත් වූ මලෙයගම් ජනතාවට සහනාධාර ලබාදීම, ඔවුන්ගේ ගැටළු සමාජගත කිරීම, සඳහා යම් යම් උත්සාහයන් ගැනීම හා මලෙයගම් දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය පිළිබඳව දැඩි අවධානයක් යොමු කරන ලදී.

පසුව "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය 2023 වර්ෂයේ සිට නිල වශයෙන් ලියාපදිංචි කරන ලද සංවිධානයක් ලෙස මලෙයගම් ජනතාවගේ ඉඩම්, නිවාස හා අධ්‍යාපනය ඇතුළු සියලු මූලික අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් මැදිහත්වෙමින් ක්‍රියාත්මකවේ. විශේෂයෙන් බොහෝ පිරිසකගේ අවධානය යොමු නොවන මාතර, ගාල්ල, කුරුණෑගල, කලුතර හා මලෙයගම් ප්‍රදේශ වලින් සංක්‍රමණය වී මේ වන විට ගම්පහ දිස්ත්‍රික්කයේ විවිධ පීඩාකාරී තත්වයන් තුල ජීවත්වන මලෙයගම් ජනතාව සමග ඒකාබද්ධව ක්‍රියාත්මක වන්නෙමු.

සංවිධානයක් ලෙස මෙසේ ක්‍රියාත්මක වන විට සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික හා දේශපාලනික අයිතීන් කඩවන දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ගැටළු පිළිබඳව දේශපාලඥයින්, රාජ්‍ය නිලධාරීන් හා වගකිවයුත්තන්ට ඉදිරිපත් කරන විට ඔවුන්ට මේ පිළිබඳව පුළුල් දැනුමක් සහ අවබෝධයක් නොමැති බව අවධාරණය කර ගැනීමට හැකි විය. එසේම මෙම ගැටළු පිළිබඳව ජාතික මට්ටමින් සාකච්ඡා කරන විටද ඉහත සඳහන් කල ගැටළුව මනාවට පිළිඹිබු විය. මෙයට ප්‍රධාන හේතු සාධක වනුයේ දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව නියොජනය කිරීම සඳහා පළාත් සභාවේ හෝ පාර්ලිමේන්තුවේ නියෝජිතයින් නොසිටීම හා දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ජීවන තත්වය පිළිබඳව නිසි අධ්‍යනයක් සිදු නොවීමයි. එබැවින් දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික හා දේශපාලනික තත්වයන් පිළිබඳව මූලික අධ්‍යනයක අවශ්‍යතාව හදුනාගත් ''වතුකරයේ ජනතා හඬ'' සංවිධානය එම කර්තව්‍ය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා ''නීලන් තිරුච්චෙල්වම්" පදනම වෙත ව්‍යාපෘතියක් ඉදිරිපත් කර ඒ සඳහා මුල්‍යමය සහය ලබා ගන්නා ලදී.

පසුව මෙම සමීක්ෂණය ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා සුදුසු සමීක්ෂණ කණ්ඩායමක් හඳුනා ගැනීම සඳහා අප සංවිධානය, සමීක්ෂණ කටයුතු කරන කණ්ඩායම් කිහිපයක් සමග සාකච්ඡා කරන ලදී. පසුව යාපනය විශ්ව විද්‍යාලයේ සමාජ විද්‍යා අංශයේ ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය, ආචාර්ය අහිලන් කදිර්ගාමර් මහතාගේ මඟ පෙන්වීම යටතේ ක්‍රියාත්මක වන තරුණ සමීක්ෂකයන්ගේ ජාලය (Young Researchers Network) හඳුනාගෙන, ඔවුන් සමඟ සාකච්ඡා වට කිහිපයක් පවත්වා, ආචාර්ය අහිලන් කදිර්ගාමර් මහතාගේ මඟ පෙන්වීම යටතේ තරුණ සමීක්ෂකයන්ගේ ජාලය (Young Researchers Network), දකුණු පළාතේ ගාල්ල හා මාතර මලෙයගම් ජනතාව සෘජුවම හමුවී ක්ෂේත්‍ර සමීක්ෂණයක් සිදු කරන ලදී. එහිදී සමීක්ෂණයේ පියවරයන් ලෙස කණ්ඩායම් සාකච්ඡා (FGD), සම්මුඛ සාකච්ඡා, ප්‍රශ්ණාවලියක් හරහා තොරතුරු රැස්කිරීම සිදුකර, එම තොරතුරු විශ්ලේෂණය කිරීමෙන් පසු අවසන් වාර්තාව සකසන ලදී.

මෙම වාර්තාව "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානයේ සංස්කාරක මණ්ඩලය විසින් සංස්කරණය කර අවසන් කර ඇත. මෙම සමීක්ෂණ වාර්තාව දෙමළ භාෂාවෙන් සකස් කොට, සිංහල සහ ඉංග්‍රීසි භාෂාවන්ට පරිවර්තනය කර ඇත.

මේ ආකාරයෙන්, දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවගේ සහ ඔවුන්ගේ දරුවන්ගේ ජීවින තත්වය සහ පීඩාකාරී තත්වය මෙම අධ්‍යයනයෙන් පැහැදිලිව සඳහන් කර ඇත. ඒ සමඟම, මෙම වාර්තාව දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාව පිළිබඳව බොහෝ කාරණා පැහැදිළි කර ඇත. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව පිළිබඳව කිසිදු අවබෝධයක් නොමැති පුද්ගලයන්ට පවා පහසුවෙන් තේරුම් ගත හැකිය. මෙම වාර්තාවෙහි ප්‍රමාණාත්මක දත්ත කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කරනවාට වඩා දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවගේ පීඩාකාරී ජීවන තත්වය විදහා දැක්වී සඳහා අවධානය යොමු කර ඇත. ඒ අනුව, "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය අපේක්ෂිත අරමුණ සාක්ෂාත් කර ගැනීමට හැකියාව ලැබිණි.

මෙම සමීක්ෂණය කරන ලද තරුණ සමීක්ෂණ ජාලයට හා ඒ සඳහා මඟපෙන්වීම ලබාදුන් අහිලන් කදිර්ගාමර් මහතාට, මූල්‍ය ආධාර ලබාදුන්"නීලන් තිරුච්චෙල්වම්" පදනම, " වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානයේ වැඩසටහන් අධ්‍යක්ෂිකා, ජාතික වැඩසටහන් සම්බන්ධීකාරක, ක්ෂේත්‍ර කළමණාකාරු, මූල්‍ය නිළධාරිනි, දිස්ත්‍රික් සම්බන්ධීකාරකවරුන්, ස්වේච්ඡාවෙන් සම්බන්ධ වූ පුද්ගලයන්ට, ගාල්ල හා මාතර "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානයේ සාමාජික සාමාජිකාවන්ට, තොරතුරු ලබාදුන් පුද්ගලයන්ට, ඍජුව සාකච්ඡාව සඳහා සහභාගී වූ පුද්ගලයන්ට, කණ්ඩායම් සාකච්ඡා සඳහා සහභාගී පුද්ගලයන්ට, සහයෝගය ලබාදුන් සිවිල් සංවිධාන වලට, තොරතුරු ලබාදුන් පාසල්වල විදුහල්පතිවරුන්ට, ලබා ගත් තොරතුරු යාවත්කාලීන ක්‍රියාවලිය සඳහා සහභාගීවූවන්ට හා මෙම සමීක්ෂණය සඳහා සියළු ආකාරයේ සහය ලබාදුන් සියළු පාර්ශවයන්ට, "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය වෙනුවෙන් හෘද්‍යාංගම ස්තුතිය පුදකරමු. එමෙන්ම 2000 වසරේ "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය ආරම්භයේ සිට අප සමඟ එකට එක්ව කටයුතු කළ සහ කරන සියළුම පාර්ශව මෙම අවස්ථාවේ දී සිහිපත් කරමු.

මෙම සමීක්ෂණ වාර්ථාවේ අයිතිය "වතුකරයේ ජනතා හඬ" සංවිධානය (VOPP) සතු වන අතර සමීක්ෂණ අයිතිය තරුණ සමීක්ෂකයන්ගේ ජාලය (YRN) සතුවේ. මලෙයගම් ජනතාවගේ සමාජ වෙනසක් සඳහා ක්‍රියාකාරීව කටයුතු කරන සියලු පාර්ශවයන්ට මෙම වාර්ථාවේ ඇති තොරතුරු හා දත්ත භාවිතා කළ හැක. මෙම වාර්තාවේ ඇති තොරතුරු හා දත්ත වෙනස් කිරීම හෝ විකෘති කිරීම දඩුවම් ලැබිය හැකි වරදක් බව දන්වා සිටිමු.

දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව හා සමස්ථ මලෙයගම් ජනතාවගේ අයිතීන් වෙනුවෙන් හඬ නැගීමට, අප හා අත්වැල් බැඳ ගැනීමට ඔබ සියළු දෙනාට ගෞරවයෙන් ආරාධනා කර සිටිමු.

ඇන්තනි ජේසුදාසන්
විධායක අධ්‍යක්ෂක
''වතුකරයේ ජනතා හඬ'' සංවිධානය

කෙටි යෙදුම්

JEDB	Janatha Estate Development Board
SLSAC	Sri Lanka State Agricultural Cooperation
SLPC	Sri Lanka State Plantation Cooperation
UCEDB	Upland Cooperative Estate Development Board
EPF	Employees Provident Fund
ETF	Employee's Trust Fund

පටුන

1.	සමීක්ෂණය හඳුන්වාදීම	10
2.	ඓතිහාසික පසුබිම	11-12
3.	සමීක්ෂණ ගැටළු	13-14
4.	දත්ත විශ්ලේෂණය	14-33
5.	නිගමන හා නිර්දේශ	34-36
6.	පරිශීලන	37-39
7.	ඇමුණුම් - (වගු / සිතියම්/ජයාරූප)	40 - 44

01. සමීක්ෂණය හඳුන්වාදීම

වැවිලි හා බෝග වගාවන් සිදුකරන රටවල් අතරින් ශ්‍රී ලංකාවත් එක් රටකි. ලෝකයේ වැඩි වශයෙන් වාණිජ වගාවන් ලෙස මෙම වගාවන් සිදු කරන ලදී. ශ්‍රී ලංකාව තුළ වැඩි වශයෙන් තේ ,රබර් හා පොල් අපනයන භාණ්ඩ ලෙස මූලිකත්වයක් ගනී. මෙහි පොල් ශ්‍රී ලංකාවේ සියළුම ප්‍රදේශ වල වගා කළ හැකි නමුත්, තේ හා රබර් විශේෂයෙන් මධ්‍යම, ඌව, සබරගමු පළාත් වල, වැඩි වශයෙන් දකුණු පළාතෙත් වගා කිරීමට හැක. එහෙත් දකුණු පළාතේ ගාල්ල හා මාතර දිස්ත්‍රික්ක වෙරළාසන්න දිස්ත්‍රික්ක වූවත් මෙම වගාවන් සිදු කිරීම සඳහා වන කාලගුණය, පස් සම්පත හා පොළවේ ස්වභාවය ප්‍රමාණවත් ආකාරයෙන් කඳුකරයට සමාන වූ අංගයන් දක්නට ලැබේ.

තේ හා රබර් වගාව නිසා මධ්‍යම, ඌව හා සබරගමු යන පළාත් වල ලබා ගන්නා අස්වැන්නට සමාන වූ අස්වැන්නක් දකුණු පළාත තුළත් ලබා ගැනීමට හැක. මෙම වාතාවරණ තුළ 1960 දී නව වතු වගා කිරීමක් ලෙස කටු පොල් වගාව මගින් පාම් තෙල් (Palm Oil) හඳුන්වාදෙන ලදී. මෙම කටු පොල් වගාව දකුණු පළාතේ ගාල්ල දිස්ත්‍රික්කය තුළ වැඩි වශයෙන් වගා කරන ලදී. පොදුවේ, වැවිලි කර්මාන්තය තම මූලික ජීවනෝපාය කරගත් මලෛයගම් සමාජය, සමස්ථ ලංකාව තුළම සමාජ, ආර්ථික හා දේශපාලනික ගැටළු වලට මුහුණ දෙති. මෙම ප්‍රශ්න සඳහා හඬ නගන සංවිධාන කඳුකර ප්‍රදේශ සමග සසදන විටදී දකුණු පළාත් වල මලෛයගම් ජනතාව පිළිබඳව දක්වන්නේ අඩු අවධානයකි.

දකුණු පළාතේ ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාව පිළිබඳව මෙතෙක් සිදුකර ඇති සමීක්ෂණයන්හී පවතින අඩුපාඩුකම් නිවැරදි කොට දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාවගේ සත්‍ය තත්වය මෙම සමීක්ෂණය තුලින් ගෙන හැරපායි.

මෙම සමීක්ෂණය දකුණු පළාතේ ක්‍රියාත්මක වන ''වතුකරයේ ජනතා හඬ'' සංවිධානය, ආචාර්ය අහිලන් කදිර්ගාමර් (ජ්‍යෝෂ්ඨ කථිකාචාර්ය, සමාජ විද්‍යා අංශය , යාපනය විශ්ව විද්‍යාලය) හා තරුණ සමීක්ෂකයන්ගේ ජාලය එකට එක්වී මලෛයගම් ජනතාවගේ සමාජ , ආර්ථික , සංස්කෘතික හා දේශපාලනික වශයෙන් සමීක්ෂණය සිදු කොට ඇත. එමෙන්ම දකුණු පළාතේ ගාල්ල හා මාතර දිස්ත්‍රික්ක වල තෝරා ගන්නා ලද මලෛයගම් ජනතාවගෙන් 256 දෙනෙකු මූලික කොට ගෙන මෙම සමීක්ෂණය සිදු කර ඇත.

සමීක්ෂණය වෙනුවෙන් දත්ත හා සමික්ෂකයන්ගේ ඍජු අවධානය, සම්මුඛ සාකච්ඡාවන් හා ප්‍රශ්න ඇසීම්, කණ්ඩායම් සාකච්ඡා, සිදු කිරීම් වැනි දේ භාවිතා කොට මෙම සමීක්ෂණය ඉදිරියට ගෙන යන ලදී.

02. ඓතිහාසික පසුබිම

ගෝලීය වශයෙන් සිදූ වූ ආක්‍රමණයන් තුළින් යටත් විජිතයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාවත් පෘතුග්‍රීසීන් හා ලන්දේසීන් විසින් රටේ වෙරළබඩ ප්‍රදේශ ආක්‍රමණය කරන ලදී. නමුත් ඉංග්‍රීසීන් 1815 සමස්ථ ලංකාවම තම පාලනයට යටත් කර ගන්නා ලදී. 1780 දී ලන්දේසීන් විසින් කෝපි වගාව ලංකාවට හඳුන්වා දෙන ලදී. මෙය තමන්ගේ වාණිජ්‍ය අරමුණ ඉටු කර ගැනීම සඳහා බ්‍රිතාන්‍යයන් විසින් ද දිගින් දිගටම කෝපි වගාව සිදු කරන ලදී.

1823 දී බ්‍රිතාන්‍යයේ ජෝජ් බර්ඩ් (George Bird) වන මොහු නැවත කෝපි වගාව ප්‍රවර්ධනය කිරීම සඳහා දායක විය. අනුරාධපුර යුගයේ සිට වගාවක් ලෙස පොල් වගා කර ඇති නමුත්, මෙය ප්‍රධාන වැවිලි භෝගයක් ලෙස හඳුන්වා දෙනු ලැබුවේ ලන්දේසින්ගේ පාලන කාලය තුළදීය. තේ වාණිජ්‍ය වගාවක් ලෙස බ්‍රිතාන්‍යයන් විසින් 1866 දී ලූල් කඳුර වන ස්ථානයේදී වගා කරන ලදී. මේ කාලවකවානුව තුල ශ්‍රී ලංකාවේ වාණිජ්‍ය වගාවන් හඳුන්වා දීම ආරම්භ කරන ලදී. (SMBMPP" 2024)

බ්‍රිතාන්‍ය විසින් ශ්‍රී ලංකාව සම්පූර්ණයෙන් අත්පත් කර ගැනීමෙන් පසුව වතු ආශ්‍රිත බෝග වගාවේ නියැලුනත් එයට අවශ්‍ය නඩත්තු කටයුතු සිදු කිරීම සඳහා ප්‍රමාණවත් කම්කරුවන් ලබා ගැනීමට නොහැකි විය. කම්කරුවන් ලබා ගැනීම සඳහා දැඩි අර්බුධයකට මුහුණ පෑමට සිදුවිය. ශ්‍රී ලංකාව තුළ ඉඩම් භුක්ති විඳින්නන් ලෙස ස්වදේශීය ගොවීන් කුලීකරුවන් ලෙස වතු වල වැඩ කිරීමට කැමැත්ත පළ නොකිරීම නිසා කම්කරුවන්ගේ හිඟයක් ඇති විය. මෙම තත්වය සමථයට පත් කිරීම සඳහා ගිවිසුම් කම්කරුවන් යන ක්‍රමවේදය භාවිතා කරමින්, කන්කානිවරුන් හා වැඩ පාලකයන් හරහා කුලීකරුවන් ලෙස ඉන්දියාවේ සිට මෙරටට ගෙන්වන ලදී.

කපු ව්‍යාපාරය සඳහා ඉදිරියෙන් සිටි ඉන්දීය ආර්ථිකය කාර්මික විප්ලවයත් සමඟ පහත වැටිණි. එම නිසා ඉන්දියානුවන්ට යුරෝපීය පාරිභෝගිකයන් ලෙස මාරුවීමට සිදුවිය. මේ සමඟ ම ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍යයේ යටත් විජිතයක් ලෙස පැවතීම නිසා ඉන්දීය ආර්ථිකය තුළින් එය පාලනය කොට නොමිලේ කම්කරුවන් ලබාදීමට අවශ්‍ය වටපිටාව සැකසිණි. එම නිසා දකුණු ඉන්දියාවේ සිට පැමිණි අය ගිවිසුම් ගත වූ කුලී කම්කරුවන් ලෙස දකුණු ඉන්දියාවේ සිට ලංකාවට ගෙනවිත් වතු වගා කිරීම සඳහා බ්‍රිතාන්‍යයන් ඔවුන් යොමු කරන ලදී. මෙහි පළමුවන අදියර ලෙස 1823 වසරේදී ගිවිසුම් ගත කුලීකරුවන්ව තනි මිනිසුන් ලෙසත් පසු කාලීනව පවුල් වශයෙනුත් ගිවිසුම් සහිතව ලංකාවට රැගෙන එන ලදී.

එම ගිවිසුම වසර 5 ක් හෝ ඊට වඩා වැඩි කාලයක් සඳහා සකසන ලද්දකි. ඉන්දියාවේ ධනුෂ්කෝඩියේ සිට ලංකාවේ තලෙයිමන්නාරම තෙක් මුහුදු මාර්ගයෙන්, තලෙයිමන්නාරමේ සිට මාතලේ දක්වා ගොඩබිම් මාර්ගයෙන් දකුණු ඉන්දියානුවන් රැගෙන එන ලදී. මොවුන් කුඩා කණ්ඩායම් ලෙස වෙන් කොට, එක් පුද්ගලයෙකුගේ මග පෙන්වීම යටතේ, වතු සඳහා යොමු කරන ලදී. මේ අනුව පසු කාලීනව දකුණු ඉන්දියානුවන් කුලීකරුවන් ලෙස වතුවල පදිංචි කරවන ලදී.

ඒ අනුව 1871 වසරේ දී ජනගහනයෙන් 123,000 ක්, 1891 වසරේ 235,000 ක් මෙරටට රැගෙන ඒන ලදී. මේ අනුව ක්‍රමයෙන් කම්කරුවන්ගේ පැමිණීම වර්ධනය විය.

නමුත් මොවුන් හඳුන්වාදීම සඳහා “ඉන්දීය දෙමළ” යන වචනය 1911 වසරේදී ජනගහන සමීක්ෂණ වාර්ථාවේ ප්‍රථම වරට භාවිතා කරන ලදී. ඉන්පසුව 1921, 1931, 1946, 1953 හා 1963 යන වසර වල ජනගහන සමීක්ෂණයේ තොරතුරු වලට අනුව ලංකාවේ දෙමළ ජනතාවගේ සංඛ්‍යාවත් සමග ඉන්දීය දෙමළ ජනතාවගේ සංඛ්‍යාවත් සමානව දක්නට ලැබිණි.

මුල් වකවානුවේදී මධ්‍යම කඳුකරයේ පදිංචි කරවන ලද දෙමළ ජනතාව, රටේ පාලන ව්‍යුහයන් වෙනස් වන විටදී ඔවුන් හට නොයෙකුත් ස්ථාන වලට සංක්‍රමණය වීමට සිදු විය. ඒ අනුව ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් ක්‍රියාත්මක කරන ලද ඉඩම් ප්‍රතිසංස්කරණ නීතිය (1972) ,උතුරු පළාත් වල ක්‍රියාත්මක කරන ලද කෘෂිකාර්මික ක්‍රියාවන් නිසා කම්කරුවන් ලබා ගැනීම හා ඉන්දියානු වංශිකයන් හා ස්වදේශිකයන් අතර ඇතිවූ ජාති වාදී ගැටුම් නිසා දකුණු ඉන්දියානුවන්ට රට තුළ සංක්‍රමණිකයන් බවට පත්වීමට සිදු විය.

නිදහසින් පසුව පවා, උඩරට වතුකරයේ ජනතාව රටේ විවිධ ප්‍රදේශවලට සංක්‍රමණය වූ බවට සාක්ෂි තිබේ. 1948 සිට 2003 දක්වා පුරවැසිභාවය අහිමි කිරීම, 1964 සිට 1984 දක්වා ඉන්දියාව සහ ශ්‍රී ලංකාව අතර ශ්‍රීමා-ශාස්ත්‍රී ගිවිසුම මත පදනම් වූ සමූහ පිටුවහල් කිරීම් සහ 1972-1977 දක්වා වතු ජනසතු කිරීමෙන් පසු ජීවනෝපායන් සොයා ජනතාවට පිටව යාමට සිදුවිය.

1975 සිට 1983 දක්වා කාලය තුළ ජාතීන් අතර ඇති වූ වාර්ගික ගැටුම් හේතුවෙන් කඳුකර ප්‍රදේශවලින් විශාල පිරිසක් අවතැන් වී දකුණු පළාත ඇතුළු රටේ බොහෝ ප්‍රදේශවල පදිංචි කරන ලදී. ඊට අමතරව, දිවයින පුරා පවතින වාර්ගික ගැටුම්, රජයේ ඉඩම් බෙදා හැරීමේදී සිදුවූ වෙනස්කම් සහ නිවාස ප්‍රතික්ෂේප කිරීම වැනි සාධක ද සංක්‍රමණයට බලපෑ කරුණු වේ. (SMBMPP, 2024).

1860 දශකයේ මුල් භාගයේදී, මධ්‍යම කඳුකරයේ සිට බ්‍රිතාන්‍ය පාලනය යටතේ පැවති වැවිලි කර්මාන්තය දකුණු පළාත දෙසට ව්‍යාප්ත විය. මෙම කාලය තුළ දකුණු පළාතේ වතු 32 ක් සොයා ගන්නා ලදී. මෙයින් වතු 09 ක් විදේශිකයන් විසින් පවත්වාගෙන යනු ලැබීය. 1879 දී කෝපි වගාව සඳහා දකුණු පළාතේ වතු කම්කරුවන් 18,001 ක් පදිංචි කරවන ලදී.

20 වන සියවසේ මුල් කාර්තුවේදී තේ වගාව (Chandrasiri, 2022) හඳුන්වා දෙන ලදී. මේ සඳහා ද තවත් ඉන්දියානු සේවකයින් ගෙන්වා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවයක් ඇතිවුණි. 1910-1911 කාලය තුළ රබර් වගාව හඳුන්වා දුන් විට ශ්‍රමය සඳහා ඇති ඉල්ලුම ද වැඩි විය (Administration Report, 1910-1911, PI,GA,SP, P.64). මේ හේතුවෙන් උඩරට වතු කම්කරුවන් දකුණු ප්‍රදේශවල නැවත පදිංචි කරන ලදී.

දකුණු පළාතේ ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික්ක ඇතුළුව රටේ බොහෝ ප්‍රදේශවල තවමත් සංක්‍රමණය වූ ඉන්දියානු සම්භවයක් ඇති වතු කම්කරුවන් ජීවත් වෙති. දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවගේ ඓතිහාසික පසුබිම සමඟ සලකා බලන විට, ශ්‍රී ලංකාවට ඔවුන්ව ගෙනවිත් වසර 200 කට පසුත් ඔවුන් රට තුළ කොන් කර ඇති බැවින් ඔවුන් විවිධ සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික සහ දේශපාලනික ගැටළු වලට මුහුණ දෙයි.

03. පර්යේෂණ ගැටලුව

වතු කම්කරුවන් යන තනි කාණ්ඩයට අයත් ජනතාව ආර්ථික වශයෙන් අවාසි සහගත තත්වය තුළ ඉහළ සමාජ සංචලනය සඳහා ඇති අවස්ථා ඉතා අල්පය. 1948 සිට පසුගිය දශක තුනක කාලය තුළ පුරවැසිභාවය අහිමි වී ඇති ඔවුන්, දේශපාලන වශයෙන් හා රජයේ සේවාවන් ලබා ගැනීමේදී ද හුදකලා විය. මෙම තත්වයන් ඒකාබද්ධ වී ඔවුන් සමාජීය වශයෙන් ආන්තිකකරණයට ලක් වූ සහ අවදානමට ලක්විය හැකි තත්වයකට පත්විය.

ශ්‍රී ලංකාවේ වත්මන් තත්ත්වය තුළ, අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය සේවා සහ අනෙකුත් අයිතිවාසිකම් සැමට ලබා ගත හැකි වුවද, මලෛයගම් ජනතාව මෙම සේවාවන් ලබාගැනීමේදී සතුටුදායක තත්වයක් නිරීක්ෂණය වී නොමැත. විශේෂයෙන්, රටේ අනෙකුත් ප්‍රදේශවල ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාව ඇතුළු අනෙකුත් ප්‍රජාවන්, ශ්‍රී ලංකාවේ දකුණු ප්‍රදේශයේ ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාවගේ පැවැත්ම පිළිබඳව නොදැන සිටින තත්වයක් පවතී. මෙයට හේතුව, සාමාන්‍ය දෘෂ්ටි කෝණයකින්, මධ්‍යම කඳුකරයේ ජීවත් වන අය පමණක් බහුතරය ලෙස සැලකීමයි. එවැනි තත්වයක් තුළ, දකුණු පළාතේ ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාවට සාම්ප්‍රදායික වතු සමාජ ව්‍යුහයට වඩා වෙනස් වතු ව්‍යුහයක් සහ වෙනස් සමාජ-ආර්ථික ගතිකත්වයක් ඇත.

එහි සමාජ-ආර්ථික තත්වයන් ද කාලයත් සමඟ විවිධ වෙනස්කම් වලට භාජනය වෙමින් පවතී. රටේ දකුණු ප්‍රදේශයේ ජීවත් වන කඳුකර ප්‍රජාව සම්බන්ධයෙන් ප්‍රකාශයට පත් කෙරෙන අධ්‍යයනයන්හි අපැහැදිලි බව නිසා, මධ්‍යම කඳුකරයේ ජීවත් වන මලෛයගම් ප්‍රජාව මුහුණ දෙන ගැටළු හා සසඳන විට දකුණු පළාතේ මලෛයගම් ප්‍රජාව මුහුණ දෙන ගැටළු අඩුවෙන් දක්නට ලැබේ. ඒ අනුව, මෙම පුද්ගලයින් මුහුණ දෙන ගැටළු අද්විතීය වන අතර විශේෂ අවධානයක් අවශ්‍ය වේ.

අධ්‍යයන ක්ෂේත්‍රය තුළ හඳුනාගෙන ඇති සමාජ ගැටලු අතර ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝණය වීම, අධ්‍යාපනයට ප්‍රවේශ වීමේ අභියෝග, සෞඛ්‍ය ගැටළු, ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය මත සිදුවන වෙනස්කම් සහ වතු කළමනාකරණ ව්‍යුහයේ දැඩි ආධිපත්‍යභාවයේ ස්වභාවය සහ යටිතල පහසුකම් යන ගැටලු ඇතුළත් වේ. ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිවාසිකම් යනු මිනිසුන්ට තිබිය යුතු මූලික අයිතිවාසිකම් අතරින් ප්‍රමුඛ වේ. මේ අනුව, මෙම ජනතාවට වසර 200 කට පසුවත් ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිවාසිකම් නොලැබීම හේතුවෙන් ඔවුන්ගේ නිවාස ලබා ගැනීමේ හැකියාව සහ ජීවනෝපාය යන දෙකෙහිම දැවැන්ත සමාජ අසමානතාවයන් ඇති වී ඇත.

රට තුළ පවතින ආර්ථික අර්බුදය නිසා ඇති වන ජීවන වියදම ඉහළ යාමත් සමඟ මෙම ජනතාවගේ ආර්ථික ගැටලු විසඳිය යුතුය. මේ මත පදනම්ව, මෙම පුද්ගලයින් වෘත්තීයමය වශයෙන් මුහුණ දෙන ගැටළු ප්‍රමුඛ ස්ථානයක් ගනී. විශේෂයෙන් වැදගත් වන්නේ අඛණ්ඩ විරැකියාව, ද්විතියික රැකියා අවස්ථා නොමැතිකම, කෙටි වැඩ කරන දින සහ වතු කළමණාකාරිත්වය විසින් සපයනු ලබන අඩු ආදායමයි.

මෙම ජනතාවට ඉඩම් අයිතිය අහිමි කිරීම ඔවුන්ගේ ආර්ථිකයට සෘජුවම ප්‍රධාන බාධාවක් ඇති කරයි. අධ්‍යයන ක්ෂේත්‍රය තුළ විවිධ වතු වගා ක්‍රම, සේවකයින්ට බදු ක්‍රමය

යටතේ තේ වතු බෙදා දීම (Out Grower System), කාන්තාවන් මුහුණ දෙන ආර්ථික ගැටලු සහ රැකියාව මත පදනම් වූ අභ්‍යන්තර හා බාහිර සංක්‍රමණ ඇතුළු තවත් ආර්ථික ගැටළු කිහිපයක් හඳුනාගෙන ඇත.

මෙම ජනතාව මුහුණ දෙන සියලු අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝණය වීමේ ගැටළු සඳහා දේශපාලන විසඳුමක් ලබා දීම අතිශයින් වැදගත් වේ. නමුත් මෙම ජනතාව නියෝජනය කරන දේශපාලන නියෝජිතයන්, ආකර්ෂණීය සංවර්ධන මුලපිරීම් කිහිපයක් ආරම්භ කර ඇතත්, ඔවුන්ගේ මූලික ගැටළු විසඳීම සඳහා දේශපාලන වේදිකාවල ඔවුන්ගේ ගැටළු ආමන්ත්‍රණය කිරීමෙන් වැළකී සිටිති. ඉහත හඳුනාගත් ගැටළු දකුණු පළාත් මලෙලයගම් ජනතාව මුහුණ දෙන බරපතල ගැටළු ලෙස අධ්‍යයන කණ්ඩායම විසින් හඳුනාගෙන ඇති අතර ඒවා විශ්ලේෂණයට භාජනය කර ඇත.

04. විශ්ලේෂණය

ශ්‍රී ලංකාවේ, වතු අංශය අනෙකුත් ආදායම් උත්පාදන අංශවලට වඩා සැලකිය යුතු ලෙස වෙනස් වේ. වතු ආර්ථිකය පාලනය කරන කළමණාකරන පද්ධති, ව්‍යුහාත්මක සංවිධානය සහ මෙහෙයුම් වටිනාකම් තුළ මෙම වෙනස්කම් පැහැදිලිව දක්නට ලැබේ. වතු කළමණාකරනය බොහෝ විට කම්කරුවන් මත දැඩි ක්‍රියා පටිපාටි ක්‍රියාත්මක කරයි - මධ්‍යම පළාතේ ඒවාට සාපේක්ෂව දකුණු පළාතේ මලෙලයගම් ප්‍රදේශ වල සැලකිය යුතු ලෙස දරුණු ක්‍රියා පටිපාටි ක්‍රියාත්මක වේ. මෙම සන්දර්භය තුළ, මෙම ගැටළු වලින් බලපෑමට ලක්වන දකුණු පළාතේ වතු පද්ධතිය තුළ විවිධ අංශ අධ්‍යයනය විශ්ලේෂණය කරයි. අධ්‍යයනය අතරතුර රැස් කරන ලද පරිදි මලෙලයගම් ප්‍රජාවගේ අදහස් සහ අත්දැකීම් ඇමුණුම් වල අන්තර්ගත වේ.

වතු ව්‍යුහය සහ වෙනස් වීම

වතු පද්ධතිය මුලින්ම සංවර්ධනය කරන ලද්දේ කැරිබියානු දූපත් සහ ඊසානදිග බ්‍රසීලයේ ය (Beckford and Benn, 2008). මෙම වතු ක්‍රමය ශ්‍රී ලංකාවට හඳුන්වා දුන්නේ බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිත පාලකයන් විසිනි. මෙම ක්‍රමය නිදහසට පෙර සහ පසු වසර කිහිපයක් සමාගම්වල කළමණාකාරීත්ය යටතේ ක්‍රියාත්මක විය. 1972 ඉඩම් ප්‍රතිසංස්කරණ පණතට අනුව සමාගම් යටතේ ක්‍රියාත්මක වූ සියලුම වතු ඉඩම් ශ්‍රී ලංකා රජය ජනසතු කළේය (The Land Reform Act, 1972).

පසුව, ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍ය වැවිලි සංස්ථාව (SLSPC), ශ්‍රී ලංකා රාජ්‍ය කෘෂිකාර්මික සංස්ථා පණත (SLSAC,1972) සහ මහජන වතු සංවර්ධන මණ්ඩලය (JEDB) යටතේ වතු පිහිටුවන ලදී. මෙම ආයතන දෙකට අමතරව, "උසවසම" කඳුකර සමුපකාර වතු සංවර්ධන හා ව්‍යාප්තිය (Usavasama), (Upland Cooperative Estate Development Board) උඩරට සමුපකාර වතු සංවර්ධන මණ්ඩලය නමින් සමාගමක් ද පිහිටුවා, සමහර වතු කළමණාකරණය කිරීමේ වගකීම් ඔවුන්ට පවරන ලදී.

1977 දී බලයට පත් වූ රජය ''උසවසම'' අහෝසි කර ''ජනවසම'' (Janawasama) හඳුන්වා දුන්නේය. 1992 දී JEDB සහ SLSPC යන දෙපාර්ශ්වයටම අයත් තේ වතු හෙක්ටයාර 94,521 කින් සමන්විත තේ වතු 457 ක් ප්‍රාදේශීය වැවිලි සමාගම් (PRC) 23 කට භාර දෙන ලදී. තේ වතු මෙහෙයුම් අඛණ්ඩව පවත්වාගෙන යාම සඳහා JEDB සහ SLSPC විසින් තේ ඉඩම් හෙක්ටයාර 12,058 ක් අත්පත් කරගෙන සිටියහ (Peires, 1994).

2021 වන විට, මුළු වතු සංඛ්‍යාව 57 ක් වන අතර, ඉන් 17 ක් දැනට JEDB යටතේද, 12 ක් SLSPC යටතේද, 28 ක් හලාවත (Chilaw Plantation) යටතේද කළමණාකරනය කෙරේ. වතු ආයතනගත කළද, SLSPC සහ JEDB වල වතු කළමණාකරන පද්ධතිය අද දක්වාම පවතී, බ්‍රිතාන්‍ය යුගයේ ශෛලියට යම් යම් වෙනස්කම් සිදු කර ඇත (Chanrabose and Ramesh, 2023).

දකුණු පළාතේ වතු 23 ක් සමාගම් විසින් කළමණාකරනය කරනු ලබන අතර, ඉතිරිය පෞද්ගලික අයිතිය යටතේ හා සමහරක් කුඩා වතු ලෙස ක්‍රියාත්මක කරේ. ප්‍රධාන වශයෙන් දකුණු පළාතේ තේ, පොල් සහ රබර් යන වැවිලි බෝග වලට අමතරව, කටු පොල් (Palm Oil) ද වගා කෙරේ. ශ්‍රී ලංකාවේ කටු පොල් වගාව ආරම්භ වූයේ 1967 දී නාකියාදෙණිය වතුයායේ ය.

මේ මත පදනම්ව, 2015 දී, වැවිලි කර්මාන්ත අමාත්‍යාංශය, ජනතාවගේ කාර්මික නිෂ්පාදනය වැඩි කිරීම සඳහා පාම් තෙල් නිෂ්පාදන ආනයනයට විකල්පයක් ලෙස අතහැර දැමූ ඉඩම් සහ අඩු අස්වැන්නක් සහිත රබර් ඉඩම්වල කටු පොල් වගාව සංවර්ධනය කරන ලෙස කලාපීය වැවිලි සමාගම්වලට නිර්දේශ කළේය. මෙම ව්‍යාපෘතිය පදනම් කරගෙන ගාල්ල, මාතර, කෑගල්ල, රත්නපුර සහ කළුතර යන දිස්ත්‍රික්කවල කටු පොල් නිෂ්පාදනය සිදු කිරීමට පියවර ගත් අතර, 2021 වන විට කටු පොල් නිෂ්පාදනය හෙක්ටයාර 10,000 ක් දක්වා ඉහළ ගොස් තිබීම විශේෂත්වයකි.

ගාල්ල සහ මාතර කලාපවල වතු පද්ධති, වතු ව්‍යුහය තුල වගාවන්හි බොහෝ වෙනස්කම් සිදුවී ඇතත්, වතු කළමණාකරන පද්ධතියේ කිසිදු වෙනසක් සිදුවී නොමැති අතර වතු කළමණාකරන ව්‍යුහය අනෙකුත් කලාපවල දක්නට ලැබෙන ආකාරයට සමාන වේ. විශේෂයෙන් ගාල්ල සහ මාතර ප්‍රදේශවල පිහිටි වතු, වගා බිම් බොහෝ දුරට බදු ක්‍රමය යටතේ වතු කොටස් ලෙස බෙදා හැර ඇත (Out Grower System).

මේ අනුව, එය බෙදා හැර ඇත්තේ තේ සහ කටු පොල් වතුවල දැනටමත් සේවය කර ඇති අයට සහ දැනට ලියාපදිංචි වී සේවය කරන අයට පමණි. එම වතුවල ඔවුන්ගේ ආදායම තීරණය වන්නේ ඔවුන් දිනකට නෙළන තේ සහ කටු පොල් ගණන අනුව ය.

සමහර වතු වල මෙම සේවකයින් සඳහා සේවක අර්ථසාධක අරමුදල් සහ (EPF) සහ සේවක භාර අරමුදල (ETF) ලබා නොදේ. ඊට අමතරව, වතු නඩත්තු කිරීමේ සහ සේවකයින්ට වැටුප් ගෙවීමේ පිරිවැය කම්කරුවන් මත රඳා පවතී. අදාළ වතු වල වැඩ කරන පුද්ගලයින්ගේ වැඩ කරන දින අඩු කරනු ලබන අතර, වතු කම්කරුවන්ට ලබා දෙන ප්‍රතිලාභ සීමිතය. කටු පොල් වතුවල වැඩ කිරීම දුෂ්කර හා අනාරක්ෂිත ය.

දකුණු පළාතේ, මෙම තත්වයන්ට අමතරව, කුඩා වතු හිමියන් විසින් පවත්වාගෙන යනු ලබන වතු වැඩි ප්‍රමාණයක් තිබේ. මෙවැනි කුඩා තේ වතු වල ද සේවයේ නියැලෙන්නේ ප්‍රධාන තේ වතු වල ජීවත් වන ජනතාවගෙන් වැඩි ප්‍රතිශතයකි. ඔවුන් නිශ්චිත ප්‍රදේශවලින් වෙනත් ප්‍රදේශවල තේ වතු වලට වාහන මගින් ප්‍රවාහනය කරනු ලබන අතර ඔවුන් දෛනික වැටුප් කම්කරුවන් ලෙස සේවය කරති. ඊට අමතරව, කුඩා වතු හිමියන් සහ අතරමැදියන් විසින් ඔවුන්ට රැකියා සුරක්ෂිතභාවය සහ අනෙකුත් ප්‍රතිලාභ ලැබීමට ඇති අයිතිය උල්ලංඝනය කරනු ලැබේ.

දකුණු පළාත සම්බන්ධයෙන් ගත් කල, මහා පරිමාණ සහ කුඩා පරිමාණ හිමිකාරිත්වය යටතේ ක්‍රියාත්මක වන වතු වලට අමතරව, පෞද්ගලික අයිතිය යටතේ ඇති වතු කිහිපයක් ද තිබේ. මෙම තේ වතු වල සේවය කරන සේවකයින් සඳහා එම වතු තුලම ලයින් කාමර ඉදිකර දී ඇත. මෙහි ජීවත්වන පවුල් වල එක් පුද්ගලයෙක් හෝ අනිවාර්යෙන් එම වත්තෙහි සේවය කල යුතුය. එසේ සේවය නොකරන අවස්ථාවල ඔවුන්ව එම වත්තෙන් නෙරපා හරිනු ලබන අවස්ථා ද බොහෝමය. මධ්‍යම කඳුකරයේ වතු වලද මෙවැනි දේ සිදුවන නමුත් එයට එරෙහිව හඬ නගන්නට බොහෝ සංවිධාන සහ කම්කරුවන් ඉදිරිපත්වේ. නමුත් දකුණු පළාතේ මලෛයගම් ජනතාව විසිරී ජීවත් වන බැවින් මොවුන්ගේ ප්‍රශ්නය ආමන්ත්‍රණය නොවන අතර ඔවුන් වෙනුවෙන් හඬ නැගීම අවම මට්ටමක පවතියි. එසේම ඔවුන් ජීවත් වන වතු තුළ මොනයම් හෝ ක්‍රියාවක් සිදු කිරීම සඳහා වතු කළමණාකාරීත්වයෙන් අවසරය ලබා ගත යුතුය. වතු සමාගම් සහ කළමණාකාරීත්වය විසින් අදාළ ජනතාවට අත්‍යවශ්‍ය සුහසාධ සහ සහන නිසියාකාරව ලබා නොදේ. මධ්‍යම කඳුකරයේ ඇති වතු සහ දකුණු පළාතේ ඇති වතු සංසන්දනාත්මකව බලන විට එහි පරිසරයේ වෙනසක් දක්නට ඇත. මධ්‍යම කඳුකරයේ අධික වශයෙන් තේ වතු සහ එහි මධ්‍යයෙහි ජනාවාස දක්නට තිබූ නමුත් දකුණු පළාතේ අධික වශයෙන් කටු පොල් සහ පොල් වගාව දක්නට ඇති අතර විසිරී ඇති ජනාවාස දක්නට ඇත. එසේම ගම්මාන වලට ආසන්නව වතු පිහිටා තිබෙන ඇති ආකාරයද දක්නට ඇත. මේ ප්‍රදේශ වල ඇති මංමාවත් සංවර්ධනය වී තිබූ නමුත් එය ආසන්නව ජීවත්වන මලෛයගම් ජනාවාස හා ඔවුන්ගේ ජීවන තත්වය තුල සැලකිය හැකි වෙනසක් දක්නට නොලැබේ. දකුණු පළාතේ වතු කළමණාකාරීත්වය කම්කරුවන් වෙත දැඩි ක්‍රියා පටිපාටියක් ක්‍රියාත්මක කරයි. කම්කරුවන් තමන්ගේ නිවසට ආසන්නව තිබෙන බිම් වල කුමන හෝ වගාවක් කිරීමට කිසිදු අවසරයක් නොමැත. එසේම පරම්පරා ගණනාවත් තිස්සේ වගා කරන ලද ගස් වල අයිතියද පවා වතු කළමණාකාරිත්වය සතුවේ. මෙම තත්වය මධ්‍යම කඳුරයේ ද දක්නට තිබෙන නමුත් දකුණු පළාත තුල එය දැඩි ස්වාභාවයක් ගනී.

ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිය

ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිය ශ්‍රී ලංකාවේ ජාතික ගැටලුවක් වුවද, එහි ස්වභාවය කලාපය අනුව වෙනස් වේ. වසර 200 කට පසුවත්, සමකාලීන වතු ක්‍රමය තුළ ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිය ප්‍රධාන ගැටලුවක් ලෙස පවතී. ශ්‍රී ලංකාව පුරා වතුකරයේ ලයින් කාමර 163,550 ක වතු කම්කරුවන් 966,700 ක් ජීවත් වෙති. (Illyas, 2012; UN Habitat Report, 2023).

එමෙන්ම දකුණු පළාතේ ජීවත්වන වැඩි පිරිසක් අදටත් ලයින් කාමර වල ජීවත්වේ.

ප්‍රස්ථාර 01- නිවසේ ස්වාභාවය සමීක්ෂණයට ලක් කරණ ලද පුද්ගලයින් 72 කුගේ ප්‍රශ්නාවලිය සම්පූර්ණ කිරීම තුලින් ලබාගත් දත්ත වලට අනුව.

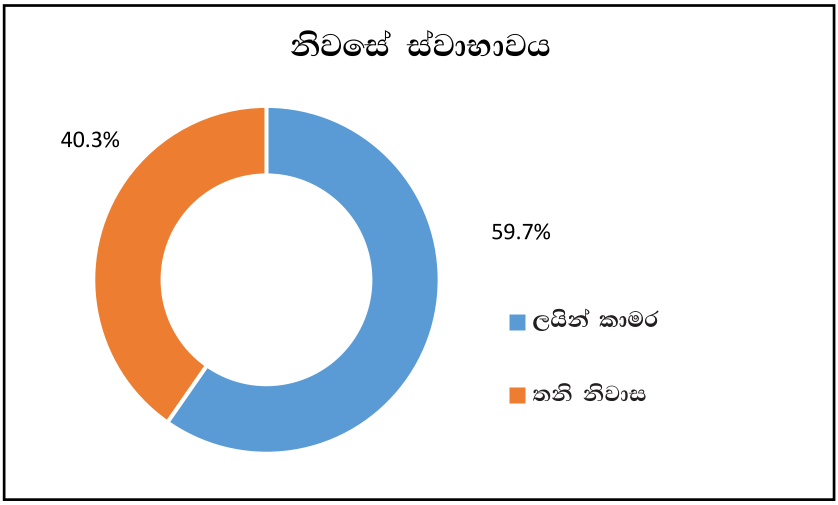

(ප්‍රශ්නාවලිය මගින් - 2024)

ඉහත රූප සටහන 01 ට අනුව, නිවාස වලින් 59.7% ක් ජීවත් වන්නේ 12 x 10 ක වපසරියක් සහිත ලයින් කාමරවල ය. කඳුකර ප්‍රදේශවල නිවාස බහුතරයක් සීමිත පහසුකම් සහිත කාමර දෙකක නිවාස වන අතර, මෙම ව්‍යුහය සහිත නිවාස දකුණු පළාතේ කඳුකර ප්‍රදේශවල ද දක්නට ලැබුණි. මධ්‍යම කඳුකරයේ ලයින් කාමර ජනතාවගේ පහසුව සඳහා සුළු ප්‍රතිසංස්කරණවලට භාජනය වුවද, දකුණු පළාත්වල බොහෝ ලයින් කාමර ප්‍රතිසංස්කරණය කර නොමැති බවත්, සුළු ප්‍රමාණයක් පමණක් ඔවුන්ගේ පහසුව සඳහා ප්‍රතිසංස්කරණය කර පුළුල් කර ඇති බවත් නිරීක්ෂණය විය.

තවද, ලයින් කාමරවල ඇති බොහෝ කාමරවල මැටි බිම් සහ මැටි බිත්ති තිබූ බවත්, වතු කළමණාකරනය විසින් නඩත්තු නොකළ බවත් නිරීක්ෂණය විය. ඊට අමතරව, සමහර ලයින් කාමරවල මුළුතැන්ගෙයක් හෝ මුළුතැන්ගෙයි පහසුකම් පවා නොතිබූ බවත්, සමහර මලෛයගම් ජනතාව තම නිවසේ ඉදිරිපස කොටසේ (ස්තෝප්පු කොටසේ) කොටසක් පමණක් මුළුතැන්ගෙයක් ලෙස භාවිතා කරන බවත් නිරීක්ෂණය විය. මෙම දුෂ්කර තත්වය, නිවසේ ව්‍යුහයට පමණක් නොව, ජනතාවගේ ජීවන තත්වයට (සෞඛ්‍යය, පුද්ගලික නිදහස, සමාජ අන්තර්ක්‍රියා) සහ දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනයට දැඩිව බලපායි.

අධ්‍යයනය අතරතුර පවත්වන ලද ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවේදී, පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය. ***"ලයින් කාමර පේළියේ ඉදිරි කොනේ සහ පිටිපස්ස කොනේ තිබෙන ලයින් කාමර වල ප්‍රමාණය සුළු වශයෙන් හෝ වෙනස් කල හැකි නමුත්, මැද ඇති ලයින් කාමර වල ප්‍රමාණයෙහි කිසිදු වෙනස් සිදු කළ නොහැක. අපි ඉන්න මේ ලයින් කාමරය තව ඉඩ අරගෙන හදන්න බැහැ". අපි තවමත් එදා හිටපු විදිහටම ඉන්නවා***

(ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 08). නිවාස ප්‍රමාණවත් නොවීම සහ ඉඩම් සඳහා ඇති අවශ්‍යතාවය සහ ඉල්ලුම මෙම ප්‍රකාශයෙන් ඉස්මතු කෙරේ.

ලයින් කාමර සාමාන්‍යයෙන් ප්‍රධාන වතු සහ පෞද්ගලික වතුවල දක්නට ලැබේ. එවැනි තත්වයක් තුළ, පෞද්ගලික වතුවල දක්නට ලැබෙන ලයින් කාමර වල ස්වභාවය සහ නිශ්චිත වාසස්ථානවල ජීවත්වීමේ පුරුද්ද අනෙකුත් වතු වලට සාපේක්ෂව තරමක් වෙනස් බව පෙන්නුම් කරයි. අවට ඉඩම භාවිතා කරමින් ලයින් කාමර ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීමට හෝ නව ගොඩනැගිලි ඉදිකිරීමට අවසර දීම ප්‍රතික්ෂේප කර ඇති අතර, පවුලේ එක් අයෙකු හෝ වත්තේ වැඩ කිරීම අනිවාර්යය වේ.

දකුණු පළාතේ මලෛයගම් ජනතාවට අනෙකුත් මලෛයගම් ප්‍රදේශ පදනම් කරගත් තනි නිවාස යෝජනා ක්‍රම සහ ඉඩම් වෙන් කිරීමේ යෝජනා ක්‍රම ද ලබා දී ඇත. බොහෝ දුරට ආපදා හේතුවෙන් මෙම ජනතාවට ඉන්දියානු නිවාස යෝජනා ක්‍රම සහ වතු සංවර්ධන ව්‍යාපෘති හරහා නිවාස යෝජනා ක්‍රම ලබා දී ඇති අතර බොහෝ දුරට ආපදා හේතුවෙන් මෙම යෝජනා ක්‍රම මගින් නිවාස ලබාදී ඇත.

වගුව 01

දිස්ත්‍රික්කය	**වත්ත**	**නිවස සමග හෝ නිවසක් නොමැතිව ඉඩම ලබාගත් අවුරුද්ද**	**රාජ්‍ය ආයතන වලින් හා උපකාරයක් ලෙස ලැබුණු ඉඩම් වල ජීවත්වන පවුල් සංඛ්‍යාව**
ගාල්ල	තලංගාවත්ත	2007/2011 හා 2018	31
	හෝමදොල වත්ත	1995,2012,2015,2017 හා 2018	20
	තල්ගස්වල වත්ත	1999,2004, 2018	22
	වලන්දූව වත්ත	2021	නිවාස 30 කට ඉඩම් ලැබූ නමුත් නිවසක් ඉදිකිරීමට හැකියාවක් නොමැති
මාතර	දෙනියාය වත්ත (නව කොට්ඨාශය)	නායයෑම නිසා ලබාදුන් ඉඩම් (2004)	35
	දෙනියාය වත්ත (දියදාව කොටස)	නායයෑම නිසා ලබාදුන් ඉඩම් (2005)	11
	හුලන්දාව	1993 දී පවුල් 25 ටත් 2004 පවුල් 12 ටත් 2018 දී පවුල් 20 ටත්	57
	එන්සාල්වත්ත	2003 දී පවුල් 20 ටත් 2018 දී පවුල් 50 ටත්	70
	බෙවරලි වත්ත	2018	50
එකතුව			326

මේ ආකාරයෙන් ලබා දුන් තනි නිවාස යෝජනා ක්‍රම සහ ඉඩම් පිළිවෙලින් 1993, 1995, 1998, 1999, 2003, 2004, 2005, 2007, 2008, 2015 සහ 2018 යන වර්ෂවලදී ලබා දුන් අතර, එක් පවුලකට පර්චස් 07 බැගින් වෙන් කරන ලදී (ගාල්ල සහ මාතර ප්‍රදේශවල ලබා දී ඇති ඉඩම් සහ නිවාස යෝජනා ක්‍රම පිළිබඳ විස්තර පහත වගුවේ දක්වා ඇත). කෙසේ වෙතත්, අනෙකුත් සමහර මලෛයගම් ප්‍රදේශ වලට සාපේක්ෂව දකුණු පළාතේ මලෛයගම් ප්‍රදේශවලට ලබා දී ඇති නිවාස යෝජනා ක්‍රම සහ ඉඩමේ හිමිකම නීත්‍යානුකූලව ලබාදී නොමැත.

මූලාශ්‍රයඃ දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාවගේ ඉඩම් අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ සමීක්ෂණ වාර්තාව (2023)

දකුණු පළාතේ ලබා දී ඇති තනි නිවාස යෝජනා ක්‍රම සහ ඉඩම් වෙන් කිරීමේ යෝජනා ක්‍රම හරහා ඉදිකරන ලද නිවාස, ලයින් කාමර ගැටළු සඳහා විකල්ප විසඳුමක්ද? යන්න පිළිබඳව ප්‍රශ්න මතු වේ. මේ මත පදනම්ව, සමීක්ෂණයට ලක් කළ පුද්ගලයින්ගෙන් 40.3% ක් පෞද්ගලික නිවාස යෝජනා ක්‍රම මගින් සපයන ලද නිවාසවල ජීවත් වෙති. තවද, බෙදා දී ඇති සමහර නිවාස ව්‍යාපෘතිවල ඉඩම් පමණක් ලබා දී ඇති අතර, ඇතැම් පුද්ගලයින්ට නිවාස ඉදිකිරීම සඳහා ඉඩම් සහ යම් මුදලක් ලබා දී ඇත. සමහර නිවාස යෝජනා ක්‍රම යටතේ නිවාස ඉදිකර ඇති බව ද නිරීක්ෂණය විය.

ඉහත සඳහන් නිවාස ව්‍යාපෘති වල යටිතල පහසුකම් නොමැතිකම සහ නුසුදුසු ප්‍රදේශ වල නිවාස ව්‍යාපෘති ක්‍රියාත්මක කිරීම වැනි ගැටළු වලට ද මුහුණ දෙයි. අධ්‍යයනය අතරතුර පවත්වන ලද ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවලදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය. ***"වතු වල තියෙන ප්‍රධාන ගැටලුව ඉඩම්, ඉඩම් වලට ඔප්පුවක් නැහැ. සිංහල අයට ලැබෙන ප්‍රතිලාභ අපිට ලැබෙන ප්‍රමාණයට වඩා වැඩියි"*** (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 03). මෙම ප්‍රකාශය දකුණු පළාතේ මලෛයගම් ජනතාවගේ ඉඩම් ගැටලුවේ වැදගත්කම හෙළි කරයි.

මධ්‍යම පළාතේ මලෛයගම් ප්‍රදේශවල ජනතාවගේ ඉඩම් අයිතිය නීත්‍යානුකූලව පිළිනොගත්තද, පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට එය භාවිතා කිරීමේ ප්‍රවණතාවක් පවතින අතර අදාළ ඉඩම්වල කෘෂිකාර්මික හා ආර්ථික කටයුතුවල නිරත වීමට යම් යම් අවස්ථා තිබේ (customary land). නමුත්, දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාවට කෘෂිකාර්මික කටයුතු කරගෙන යාමට වතු කළමනාකරණය මගින් ඉඩක් ලබාදී නොමැත.

අධ්‍යයනයේ දී පවත්වන ලද ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවලදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය වියඃ ***"අපට අපේ නිවස අසල කෙසෙල් ගසක්වත් හිටවන්න බැහැ. අපි ගස් හිටවනවානම්, වත්තේ මහත්තයාගෙන් අවසර ගන්න ඕනා"*** (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 02). ***"අපි ඉන්න තැන එළවළු හිටවන්න අපිට අවසර නැහැ"*** (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 07). මෙම ප්‍රකාශ මෙහි මලෛයගම් ජනතාවගේ ආර්ථිකය සඳහා ඉඩම් අයිතියේ සංකීර්ණත්වය පෙන්නුම් කරයි.

මෙම පුද්ගලයින් විවිධ අවස්ථාවන්හිදී නිවාස හා ඉඩම් යෝජනා ක්‍රම ලබා දීමෙන් බැහැර කර ඇත. ඉඩම් හිමිකම අත්‍යවශ්‍ය අවශ්‍යතාවයක් සහ ජීවනෝපාය කටයුතු සඳහා පදනම වුවද, දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව ඉඩම් සහ නිවාස අයිතිවාසිකම් සඳහා විවිධ ආකාරවලින් සටන් කර ඇතත්, ඔවුන්ගේ ඉල්ලීම් බොහෝ දුරට නොපෙනෙන අතර වර්තමානයේ ඔවුන්ගේ අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය වී ඇත.

ජීවනෝපාය

දකුණු පළාතේ ජීවත් වන මලෙයගම් ජනතාව විවිධ ජීවනෝපාය කටයුතුවල නිරත වෙති. ඔවුන් බොහෝ දුරට වතු කම්කරුවන්, දෛනික වැටුප් සේවකයින්, කොන්ත්‍රාත් සේවකයින්, සංක්‍රමණික සේවකයින්, ස්වයං රැකියාලාභීන් සහ පෞද්ගලික වතුවල කම්කරුවන් ලෙස සේවය කරති. මෙම ජනතාවගේ තිරසාර ජීවනෝපාය සලකා බැලීමේදී, ස්ථාවර හා ප්‍රමාණවත් ආදායමක් නොමැති තත්වයක් පෙන්නුම් කරයි. ඔවුන්ගේ ජීවනෝපාය කටයුතුවලට නිවාස, ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සහ ප්‍රවාහනය වැනි මූලික අවශ්‍යතා පවා සපුරාගැනීමට නොහැකි වී තිබේ. ක්ෂේත්‍ර චාරිකාවේදී නිරීක්ෂණය වූයේ ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික්කවල මලෙයගම් ජනතාවට තිරසාර ඉතුරුම් සහ ආදායම් කළමණාකරනය පවත්වා ගැනීමට නොහැකි වී ඇති බවයි.

මෙම ප්‍රදේශවල තේ, රබර්, පොල් සහ කටු පොල් වැනි වැවිලි බෝග ද වගා කෙරේ. කටු පොල් කර්මාන්තය ශ්‍රම විභජනය හරහා කොන්ත්‍රාත් පදනමක් මත සිදු කෙරේ. පිරිමින් කටු පොල් කැඩීමේ කාර්යයේහි නියැලී සිටින අතර, කටු පොල් එකතු කිරීම සහ කටු පොල් වත්ත නඩත්තු කිරීම වැනි අනෙකුත් කාර්‍යයන්හිද නියැලී සිටිති. මේ මත පදනම්ව, කටු පොල් වගාවන් සම්බන්ධයෙන් ගත් කල, පිරිමින් අතර විශාල වැඩ ප්‍රමාණයක් බෙදී යන අතර, කාන්තාවන් අතර රැකියා අවස්ථා අඩුය.

කටු පොල් කර්මාන්තයේ වැඩිම ආදායමක් උපයන්නේ කොන්ත්‍රාත් සේවකයින් ය. කාන්තාවන් ඇතුළු බහුතරයක් ප්‍රධාන කොන්ත්‍රාත් සේවකයින් සඳහා සහායක සේවකයින් ලෙස සේවය කරති. මෙම තත්වය ආදායම් අසමානතාවය නිර්මාණය කරන අතර වෘත්තීය කුසලතා තෝරාගත් කිහිප දෙනෙකුට සීමා කරයි. මෙම තත්වය තුළ, මලෙයගම් කාන්තාවන් ගෘහ සේවිකාවන් ලෙස විදේශගත වන සංඛ්‍යාව වැඩි වෙමින් පවතී.

මෙහි වෙසෙන තරුණ තරුණියන් රැකියා අවස්ථා නොමැතිව ප්‍රධාන නගරවලට සංක්‍රමණය වෙමින් සිටිති. මෙම තත්වය මත ජීවනෝපාය ක්‍රියාකාරකම් දියුණු කර ගැනීමට හෝ වෙනත් ජීවනෝපායන් සොයා ගැනීමට ඔවුන්ට නොහැකි බව දක්නට ලැබේ. මේ අනුව දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවට ජීවනෝපාය, විශේෂ ගැටළුවක් සේ පවතියි. කිහිප දෙනෙකු ස්වයං රැකියා කටයුතුවල නියැලී සිටියද, ඔවුන්ගේ ජීවනෝපාය කටයුතු දියුණු කර ගැනීමට ඇති අවස්ථා සීමිතය.

දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ජීවනෝපාය රඳා පවතින්නේ අනෙකුත් පාර්ශවයන් විසින් සපයනු ලබන රැකියා මත ය. මේ මත පදනම්ව මේ අයට තමන්ගේ ජීවනෝපාය පවත්වා ගැනීමට ඉඩමක් නොමැත. තවද, කුඩා ප්‍රදේශයක, කිහිප දෙනෙක් පොල්, කොස්, සහ දෙල් ගස් වැනි දිගුකාලීන බෝග වගා කර ඇත. (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 06) ***"අපිට ගහක් හිටවන්නවත් ඉඩක් නෑ. අපිට තියෙන්නේ අපේ***

ගෙදර විතරයි. අපි එක ගෙදරක පවුල් දෙකක් තුනක් ජීවත් වෙනවා" තවද, මෙම පුද්ගලයින් කිසියම් නිෂ්පාදනයක් නිෂ්පාදනය කරන්නේ නම්, ඒවා අලෙවි කිරීම සඳහා ප්‍රවාහනය ආශ්‍රිත ගැටළු වලට මුහුණ දෙති. නිෂ්පාදනයක් පවත්වාගෙන යෑමේදී නිෂ්පාදන මාධ්‍යයන් ලබා ගැනීම ද ප්‍රධාන අභියෝගයක් ලෙස සැලකේ.

මෙම පුද්ගලයින්ට තම ජීවනෝපාය කටයුතු කරගෙන යාමට සාධාරණ පොලී ප්‍රතිශතයකට හෝ පොලී රහිත ණය අවශ්‍ය වේ. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව අවිධිමත් ණය වලින් වැඩි වශයෙන් පීඩාවට පත්ව සිටිති. මෙම පුද්ගලයින් ජීවනෝපාය සඳහා ලබාගන්නා ණය ඒ සඳහා භාවිතා නොකොට ඔවුන්ගේ මූලික අවශ්‍යතා සපුරාලීම සඳහා භාවිතා කරයි.

මෙම ජනතාව ඔවුන්ට ඇති සමාජ සම්බන්ධතා තුළින් ඔවුන්ගේ රැකියා අවස්ථා ඇතිකරගැනීම විශේෂත්වයක් වේ. එසේම මෙම ජනතාවගේ ජීවනෝපාය අවස්ථා ඇති කිරීම සඳහා රජයේ සැලසුම් හා වැඩසටහන් ඉතා අවම මට්ටමක පවතී.

(ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 08) ***"මම දැන් බොහෝ කාලයක් තිස්සේ වත්තෙන් පිට ගම්බද ප්‍රදේශයේ වැඩ කරනවා. තවමත් එහේ තමයි වැඩ කරන්නේ. වැඩක් තිබුනොත් ඒ අය මට කෝල් කරනවා. මම මගේ අල්ලපු ගෙදර කෙනාවත් එක්කන් යනවා."*** (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 09) ***"අපි කරන රැකියාව ස්ථිර නැහැ, රස්සාව හෙට නැතිවෙන්න පුලුවන්, වැස්ස ආවම වැඩ නැති වෙනවා. ඒ වගේම ආර්ථික ගැටලු ගොඩක් තියෙනවා"*** මෙම ප්‍රකාශ දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව අඛණ්ඩව මුහුණ දෙන රැකියා ලබා ගැනීමට නොහැකි වීම සහ එම ජනතාවගේ ආදායම, ඔවුන්ගේ දෛනික අවශ්‍යතා සපුරාලීමට ප්‍රමාණවත් නොවීම යන කරුණු වලින් පෙන්වා දෙනු ලබයි.

(ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 02) - ***"කලින් අපි කරපු වැඩ වලට අපිට ලැබුනු පඩියට අපි අවශ්‍ය දේවල් මිලදී ගත්තා. මිල ගණන් එහෙමයි. එදා රුපියල් 1000 කට ගත්ත දේවල්, දැන් රුපියල් 5000 කටවත් ගන්න බෑ".*** යන ප්‍රකාශයෙන් පෙන්නුම් කරන්නේ මෙම ජනතාවගේ ජීවනෝපායන්, ඔවුන්ගේ රැකියා තත්වය සහ ඔවුන්ගේ දරිද්‍රතාවයට ඇති බලපෑමයි.

දිවයින පුරා වැවිලි කර්මාන්තය, ආදායම් උත්පාදනය කරන අංශයක් ලෙස සැලකුවද, දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවගේ ජීවනෝපායන් වැඩිදියුණු කිරීම සඳහා එහි දායකත්වය සීමිතය. අනෙකුත් මලෙයගම් ප්‍රදේශවල ජනතාවගේ ජීවනෝපාය ගැටළු විවෘතව සාකච්ඡා කෙරෙන අතර, දකුණු පළාත් මලෙයගම් ප්‍රදේශවල ජනතාවගේ ජීවනෝපාය ගැටළු අඩුවෙන් සාකච්ඡාට බඳුන්වේ.

ණය ගැටලුව

(අධ්‍යයනයට සහභාගී වූවන්ගෙන් 72 දෙනෙකු විසින් සම්පූර්ණ කරන ලද ප්‍රශ්නාවලියක් හරහා ලබාගත් දත්ත මත පදනම්ව)

ප්‍රස්ථාර අංක 02

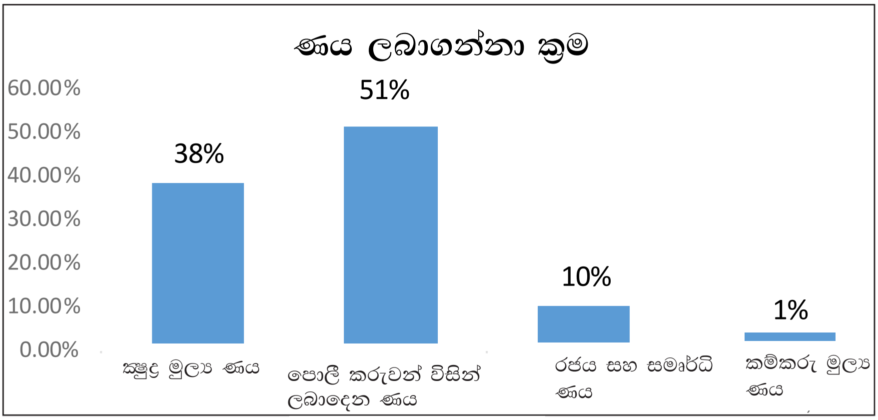

(ප්‍රශ්නාවලිය මගින් - 2024)

ශ්‍රී ලංකාවේ බොහෝ ප්‍රදේශවල ණය ප්‍රධාන ගැටලුවක් වන අතර දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාව අතර අවිධිමත් ලෙස ණය ලබා ගැනීම ප්‍රධාන ගැටලුවකි. ඉහත රූප සටහන 02 ට අනුව, ජනතාවගෙන් 51% ක් අවිධිමත් ලෙස ණය ලබා ගන්නා බව අනාවරණය විය. (එනම් පොලියට මුදල් ණයට දෙන අයගෙන්) පොලියට මුදල් ණයට දෙන්නාවූ පුද්ගලයන් අතර බහුතරයක් සිංහල පුද්ගලයින්වේ.

උපන් දින, විවාහ උත්සව, අවමංගල්‍ය කටයුතු, ගෘහ භාණ්ඩ මිලදී ගැනීම, වෛද්‍ය වියදම් සහ දරුවන්ගේ අධ්‍යාපන වියදම් සපුරාලීම වැනි විවිධ අවශ්‍යතා සඳහා ඔවුන් ණය ලබා ගනී. ජනතාව අතර පැවති ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවකදී පහත සඳහන් දේ ප්‍රකාශ විය. ***"අපි බොහෝ තැන්වලින් පොලියට ණය අරගෙන තියෙනවා. අපි රුපියල් 100 කට රුපියල් දහයක් ගෙවනවා අපි කෑම බීම විතරක් නෙවෙයි, දරුවන්ගේ අධ්‍යයන කටයුතුත් බලාගන්න ඕනේ"*** (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡා 07).

ඔවුන් තම විවිධ අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීම සඳහා ණය ලබා ගත්තද, එම ණය සඳහා වන පොලී අනුපාතය මෙම ප්‍රදේශයේ ජනතාවට තවත් ගැටලුවක් සහ ආර්ථික බරකි. ඔවුන් ණය ලබා ගන්නා මාසයේ සිට ඔවුන්ට ලැබෙන මුදලින් 15% සිට 20% දක්වා ප්‍රමාණයක් පොළිය ගෙවිය යුතුය. පළමු මාසය සඳහා පොළිය නොගෙවන්නේ නම්, එම මාසය සඳහා පොළිය සහ ඊළඟ මාසය සඳහා පොළිය එකට ගෙවීමට සිදුවේ. එක් මාසයක් සඳහා පොළිය නොගෙවන්නේ නම්, පොළිය දෙගුණයක් ගෙවීමට සිදුවේ.

රුපියල් 1000-1350 ක දෛනික වැටුපක් මත පදනම්ව, වතු කම්කරුවෙකුගේ සාමාන්‍ය මාසික වැටුප රු. 20,000 - 22,000 අතර වේ. ලැබෙන වැටුපෙන් තම දෛනික අවශ්‍යතා සපුරා ගැනීමේදී ඔවුන් විවිධ අභියෝගවලට මුහුණ දෙයි. මෙම තත්ත්වය තුළ, පොළී අනුපාත ආපසු ගෙවීම ඔවුන්ට මූල්‍යමය බරකි. තවද, පොළියට ණය දෙන පුද්ගලයින් ණයට ගත් අයගේ නිවෙස්වලට යාම, ඔවුන්ට ශාරීරිකව පහර දීම සහ අසභ්‍ය වචන භාවිතා කිරීම වැනි ක්‍රියාකාරකම්වල ද නිරත වේ. ණය ගෙවීම සඳහා කාන්තාවන් වැඩි වශයෙන් මැදපෙරදිග රටවලට ගෘහ සේවිකාවන් ලෙස යන බව ද නිරීක්ෂණය විය. ජනතාව අතර පවත්වන ලද ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡා වලදී ද මෙය පහත පරිදි ප්‍රකාශ විය.

"අපි සිංහල අයගෙන් පොළියට ගන්නවා. මේ මාසේ ගෙවන්න බැරි නම් ඒ මාසේ මඟහැරලා ලබන මාසේ රු 2000 ක් ගෙවනවා. එහෙම ඉවසුවොත් ප්‍රශ්නයක් වෙන්නේ නෑ, නමුත් ණය ආපසු ගෙවන්නේ නැති නිසා ගුටි කනවා." (කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 06 කෙරෙහි අවධානය යොමු කරන්න).

"මේ මාසේ අපි පොළිය ගෙවනවා, ලබන මාසේ ඒක දෙගුණයක් වෙනවා. කෑම නැති වුණත් අපි මුලින්ම පොළිය ගෙවනවා, මොකද පොලියට ණය දීපු අය ගෙදරට ඇවිත් බැනලා යයි කියලා අපි බයයි" (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 06)

පුද්ගලයන්ගෙන් පොළියට ණය ගැනීමට අමතරව, 38% ක ප්‍රමාණයක් ක්ෂුද්‍ර මූල්‍ය ණය ලබාදෙන පෞද්ගලික බැංකුවලින් ද, 10% ක් රාජ්‍ය හා සමෘද්ධි බැංකුවෙන් ද ණය ලබා ගනී. තවද ඔවුන් තම ආභරණ උකස් කිරීම සහ ඥාතීන්ගෙන් සහ මිතුරන්ගෙන් ණයට ගැනීම ද දක්නට ලැබේ. මෙම ආකාරයේ ණය ක්‍රියාවලිය අදාළ පුද්ගලයින්ගේ දෛනික ජීවිතයට සහ ඉතුරුම් පුරුදු වලට බලපාන අතර ඔවුන්ගේ තිරසාර වර්ධනයට බාධා ඇති කරයි.

<u>අධ්‍යාපනය</u>

අධ්‍යාපනය ආශ්‍රිත ගැටළු රටේ සෑම දිස්ත්‍රික්කයකම පොදු වේ. පාසල්වල ස්වභාවය, ව්‍යුහය සහ ප්‍රවේශ්‍යතාව සහ උසස් තත්ත්වයේ අධ්‍යාපනය සඳහා ඇති අවස්ථා මත පදනම්ව, ඌන සේවා ප්‍රදේශවල අධ්‍යාපනික ගැටළු, නාගරික ප්‍රදේශවලට වඩා මෙම ප්‍රදේශවල වෙනස් ලෙස දැකිය හැකි අතර එය සාකච්ඡාවට බඳුන් වන මාතෘකාවක් බවට පත්ව ඇත. ඒ නිසා දකුණු පළාතේ දෙමළ මාධ්‍ය පාසල් සුළු ප්‍රමාණයක් ඇති නමුත් ගාල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ, 1AB ශ්‍රේණියේ පාසල් 81ක්, 1C ශ්‍රේණියේ පාසල් 161ක්, 2 ශ්‍රේණියේ පාසල් (Type 2) 97ක් සහ 3 ශ්‍රේණියේ (Type 3) පාසල් 92ක් ඇත.

ගාල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ දෙමළ මාධ්‍ය පාසල් 17 ක් වන අතර, එයින් 13 ක් මුස්ලිම් පාසල් වේ. ඉතිරි පාසල් 04 වතු ආශ්‍රිත පාසල් වේ. මෙම පාසල් 04 න් පාසල් දෙකක් 1C ශ්‍රේණියේ පාසල් වන අතර අනෙක් පාසල් 2 ශ්‍රේණිය (Type 2) සහ 3 ශ්‍රේණියේ (Type 3) පාසල් වේ.

- ගා/ දිවිතුර විවේකානන්දා දෙමළ මහා විද්‍යාලය
- ගා/තලංගා සරස්වතී දෙමළ මහා විද්‍යාලය
- ගා/තල්ගස්වල කනිෂ්ඨ දෙමළ විද්‍යාලය
- ගා/ඉගලකන්ද දෙමළ විද්‍යාලය

මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ 1 AB ශ්‍රේණියේ පාසල් 45 ක්, 1C ශ්‍රේණියේ පාසල් 72 ක්, (Type 2) ශ්‍රේණියේ පාසල් 127 ක් සහ (Type 3) ශ්‍රේණියේ පාසල් 119 ක් ඇත. මෙහි පාසල් 06 ක් වතු ආශ්‍රිත දෙමළ භාෂාමය පාසල් වන අතර, එක් පාසලක් ද්වි භාෂා පාසලක් වේ.

- මාර/ බෙවර්ලි දෙමළ මහා විද්‍යාලය
- මාර/ සාන්ත මැතිව් ජාතික පාසල
- මාර/එන්සාල්වත්ත කනිෂ්ඨ විද්‍යාලය
- මාර/අනින්කන්ද දෙමල විද්‍යාලය
- මාර/හැන්ෆර්ඩ් සෞභාග්‍ය දෙමළ විද්‍යාලය
- මාර/හුලන්දාව දෙමළ මහා විද්‍යාලය

දකුණු පළාතේ දෙමළ මාධ්‍ය වතු ආශ්‍රිත පාසල් හිඟය නිසා, මලෛයගම් ප්‍රදේශ වල ජීවත්වන සිසුන්ට තම මව් භාෂාවෙන් ඉගෙනීමට ඇති අවස්ථා සීමිතය. උසස් පෙළ සඳහා කලා විෂය ධාරාව පමණක් ඇති අතර, දෙමළ මාධ්‍ය පාසල්වල ගණිතය, වාණිජ, විද්‍යාව සහ තාක්ෂණ විෂය ධාරාවන් ඇතුළත් නොවේ. එමනිසා, මෙම සිසුන්ට වෙනත් අංශ වලින් ඉගෙනීමට ඇති අවස්ථා ඉතා සීමිතය. මේ නිසා බොහෝ දෙනෙකුට ලැබෙන්නේ ද්විතීයික අධ්‍යාපනය පමණි. මේ සම්බන්ධයෙන් මලෛයගම් ජනතාව අතර පැවති ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවකින් පහත සඳහන් කරුණු ඉදිරිපත් විය.

"හොඳින් ඉගෙන ගන්නා දරුවන් ඉන්නවා, නමුත් ඔවුන්ට උසස් අධ්‍යාපනය හැදෑරීමට අවස්ථාවක් නැහැ. ඉගෙන ගන්නා අයට රැකියා නැහැ. ඒ නිසා තමයි ඔවුන් සාමාන්‍ය පෙළ අවසන් වූ වහාම කොළඹට රැකියාවට යන්නේ" (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 08)

"උසස් පෙළ අංශයේ ඇති එකම විෂය ධාරාව කලා අංශයයි. සංගීතය සහ දේශපාලන විද්‍යාව වැනි විෂයයන් කිහිපයක් පමණයි තියෙන්නේ. සිංහල ළමයින්ට සියලු අංශ තියනවා" (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 08). ඉහත අදහස් කරුණු වලින් හෙළි වන්නේ මෙම තත්වය මලෛයගම් සිසුන්ගේ අධ්‍යාපන අවස්ථා සහ ඔවුන්ගේ අභිමතයන් අනුව පාසල් අධ්‍යාපනයට ප්‍රවේශ වීමට බාධාවක් වන බවයි.

වගුව 02: පාසලට ඇති දුර (සමීක්ෂණයට සහභාගී වූවන් අතර සම්පූර්ණ කරන ලද ප්‍රශ්නාවලිය 72ක් හරහා ලබාගත් දත්ත මත පදනම්ව)

නිවසේ සිට පාසලට දුර	ශිෂ්‍යයන්ගේ ප්‍රමාණය	ප්‍රතිශතය
1-5 km	31	43.1%
6-10km	11	15.3%
11-15km	4	5.6%
එකතුව	**46**	**63.9%**

(ප්‍රශ්නාවලිය මගින් - 2024)

දකුණු පළාතේ සිසුන්ට ඇති ප්‍රධාන ගැටලුවලින් තවත් එක් ගැටලුවක් වන්නේ පාසලට ඇති දුර ප්‍රමාණයයි. සමීක්ෂණයට ලක් කරන ලද පවුල් 72 න්, සම්පූර්ණ කරන ලද ප්‍රශ්නාවලියෙහි පාසල් යන බව හඳුනාගෙන ඇත්තේ සිසුන් 46 දෙනෙකු පමණි. මේ මත පදනම්ව, සිසුන් විශාල සංඛ්‍යාවක් (43.1%) පාසලට කිලෝමීටර් 1-5 ක් පයින් යන බවත්, ඔවුන්ගෙන් සමහරක් පොදු හෝ පෞද්ගලික ප්‍රවාහනය මාධ්‍ය භාවිතා කරන බවත් නිරීක්ෂණය වී ඇත.

පාසලට ප්‍රවාහන පහසුකම් ඉතා අල්ප වන අතර, ප්‍රවාහන මාර්ග දැඩි ලෙස හානි වී නඩත්තු නොකළ තත්වයක පැවතීම හේතුවෙන් සිසුන් පයින් ගමන් කිරීමේදී අපහසුතාවයට පත්වේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ගුරුවරුන් සහ සිසුන් පාසල්වලට ප්‍රමාද වී පැමිණීමේ තත්වය ද නිරීක්ෂණය කරන ලදී. පාසල් වේලාවෙන් පසු පවත්වන අමතර පන්ති අවසන් කර නිවෙස් බලා යන සිසුන් මාර්ග අබලන් තත්වය හේතුවෙන් බොහෝ අභියෝගවලට මුහුණ දෙති. පහත අධ්‍යයනය මෙය නිරූපණය කරයි.

"පාරත් හොඳ නෑ. ඔයාලා ගිහින් බැලුවොත් පයින් යන්න අමාරුයි කියලා ජේනවා. මේ වත්තේ ළමයි පාසල් යන්නේ ලොරියෙන් විතරයි" (අධ්‍යයන අවස්ථාව 01).

දකුණු පළාතේ වතු ආශ්‍රිත දෙමළ මාධ්‍ය පාසල්වල ගුරු හිඟය ප්‍රධාන ගැටලුවකි. ගණිතය, විද්‍යාව සහ තාක්ෂණය වැනි විෂයන් සඳහා ගුරුවරුන්ගේ හිඟය දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනයට විශාල බලපෑමක් ඇති කරයි. ප්‍රාථමික පාසල්වල පළමු ශ්‍රේණිය සඳහා ගුරුවරුන් සිටින නමුත් දෙවන සහ තෙවන ශ්‍රේණිවල ගුරුවරුන්ගේ හිඟය දරුවන්ගේ කියවීමේ කුසලතා ඇතුළු ඉගෙනීමට විවිධ බලපෑම් ඇති කරයි. මෙම තත්වය සිසුන්ගේ උසස් අධ්‍යාපන සඳහා විෂයන් තෝරා ගැනීමේදීද බලපෑමක් ඇති කරයි.

"ගණිතය සහ විද්‍යාව වැනි වැදගත් විෂයයන් සඳහා ගුරුවරුන් නැහැ'' (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 03).

"මට ගණිතය ඉගෙන ගන්න ඕන, නමුත් මගේ ඉස්කෝලේ ඒකට පහසුකම් නැහැ. මට ගණිතය ඉගෙන ගන්න ඕන නම්, මට කුරුණෑගලට යන්න වෙනවා, මොකද අපිට ඒකට පහසුකම් නැහැ." (බටකැටිය ප්‍රදේශයේ ප්‍රශ්නාවලිය පුරවමින් සිටියදී උසස් පෙළ සිසුවෙක් මෙසේ පැවසීය)

ඇතැම් පාසල්වල ගුරුවරුන්ගේ හිඟයක් පවතින බැවින්, සිසුන්ට අමතර පන්තිවලට සහභාගී වීමට සිදු වේ. කෙසේ වෙතත්, දෙමළ භාෂාවෙන් අමතර පන්ති ඉතාමත් අවම මට්ටමක පවතියි. සිසුන්ට බොහෝ විට ගාල්ල සහ මාතර ඇතුළු නාගරික ප්‍රදේශවලට යාමට සිදුවේ. තවද, වෘත්තීය පුහුණු පාඨමාලා (7 වන ශ්‍රේණියේ වෘත්තීය පුහුණු පාඨමාලා) බොහෝ දුරට සිංහල භාෂාවෙන් උගන්වනු ලැබේ. පාසල් අධ්‍යාපනය දෙමළ භාෂාවෙන් සහ වෘත්තීය අධ්‍යාපනය වෙනත් භාෂාවලින් හැදෑරීමට සිදුවීමෙන් සිසුන් දැඩි ලෙස පීඩාවට පත්වේ.

මේ නිසා, බොහෝ අය අධ්‍යාපනය කෙරෙහි උනන්දුවක් තිබුණත්, එයින් ඉවත් වී තම පදිංචි ස්ථානයට ආසන්නව ඇති රැකියා සඳහා යොමු වෙති.

"ඉගෙනගෙන ඉවර වෙලා පාඨමාලා වලට ගියත් NVQ ඔක්කොම සිංහලෙන් . දෙමළෙන් කිසිම දෙයක් නෑ. සිංහල ළමයි මොනවා හරි ඉගෙන ගෙන හොඳ රස්සාවලට යනවා. දෙමළ ළමයි කඩ වල වැඩට යනවා, කොළඹ වැඩට යනවා" (ඉලක්කගත කණ්ඩාම් සාකච්ඡාව 08).

පශ්චාත් ආර්ථික අර්බුදකාරී කාලපරිච්ඡේදය ශ්‍රී ලංකාවේ සෑම අංශයකටම බලපා ඇති අතර, එය දැනටමත් ආර්ථික වශයෙන් අවාසි සහගත පවුල්වලට තවදුරටත් බලපා ඇත. ඒ නමුත්, ගාල්ල සහ මාතර මලෙයගම් ප්‍රදේශවල සමීක්ෂණය කරන ලද පවුල් බොහෝමයක දරුවන් තිදෙනෙකුට වඩා ඉගෙනුම ලබන බව නිරීක්ෂණය විය.

දෛනික අවශ්‍යතා සපුරාලීමට ආදායම ප්‍රමාණවත් නොවන බැවින්, වත්මන් ආර්ථික අර්බුදය පාසල් උපකරණ මිලදී ගැනීම කෙරෙහි ද විශාල බලපෑමක් ඇති කරයි. වතුකරයේ උපයන වැටුප් සමඟ අධ්‍යාපන වියදම් පියවා ගැනීම ද අභියෝගයකි. ***"දරුවට පාසල් යන්න සපත්තු ජෝඩුවක් මිලදී ගන්න මට දින 5 ක් වැඩ කරන්න වෙනවා"*** (බටකැටිය ප්‍රදේශයේ ප්‍රශ්නාවලිය පුරවන විට). මේ මත පදනම්ව, මිල වැඩිවීම සහ ඔවුන්ට ලැබෙන ආදායම පාසල් උපකරණ මිලදී ගැනීමට ද බලපාන අතර, මෙම තත්වය සිසුන් අඛණ්ඩව පාසල් නොයෑමට හේතුවේ.

"ආර්ථික අර්බුදය නිසා ආදායම ඉතා අඩුවුනා, ඒ නිසා දෙමව්පියන් දරුවන්ව රැකියාවට එක්කන් ගියා." (සම්මුඛ සාකච්ඡාව 01) ඔහුගේ ප්‍රකාශයෙන් පැහැදිලි වන්නේ ආදායම අධ්‍යාපනයට ද බලපාන බවයි.

සෞඛ්‍යය

සෞඛ්‍යය මූලික මානව හිමිකම්වලින් එකකි. ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික්කවල මලෛයගම් ප්‍රදේශවල සෞඛ්‍ය ගැටළු ද ප්‍රධානවේ. ඇතැම් ප්‍රදේශවල බෙහෙත් ශාලා (ඩිස්පෙන්සරිය) තිබුණත්, ඒවාට නිසි ලෙෂ ප්‍රවේශ වීමට පහසුකම් නොමැති බව පෙනී යයි. අධ්‍යයනයට භාජනය කල වතු ප්‍රදේශ වල සිට මහ රෝහල දක්වා ගමන් කිරීමට ආසන්න වශයෙන් කිලෝමීටර් 32 සිට 42 ක දුර ප්‍රමාණයක් ගමන් කිරීමට සිදුවේ. මෙම පුද්ගලයින් ගමන් කිරීමේදී පොදු ප්‍රවාහනය භාවිතා කරන අතර හදිසි අවස්ථා වලදී පෞද්ගලික ප්‍රවාහන සේවාවන්ද භාවිතා කරයි.

පෞද්ගලික ප්‍රවාහනය භාවිතා කිරීම සඳහා විශාල මුදලක් වැය කිරීමට සිදුවන අතර බොහෝ විට පෞද්ගලික ඔසුසල් වලින් ඖෂධ ලබා ගැනීමට සිදුවේ. දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාව රෝහල් වෙත ප්‍රවේශ වීමේදී දැඩි දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ දෙන අතර ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍යය නිසි ලෙස පවත්වා ගැනීමද ගැටළුවකි. ජනතාව අතර පැවති ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවේදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය.

"මම රජයේ රෝහලකට ගියාම ඔවුන් මට බෙහෙත් වර්ග කීපයක් දෙනවා. අනිත් බේත් ඔක්කොම පිටින් ගන්න වෙනවා. මම බේත් සල්ලි දීලා ගන්න ගියොත් රු 8000 ක් විතර යනවා. මා ලග තියෙන මුදල් මදි. ඒ හින්දා මම ෆාමසියෙන් බේත් ගන්නේ කලාතුරකින්." (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 4).

දකුණු පළාතේ වතුකරයේ බොහෝ දුරට ලයින් ජනාවාස සහ කුඩා තනි නිවාස සංඛ්‍යාවක් ඇත. ඒ අනුව, ලයින් නිවාසවලින් 59.7% ක් නිශ්චිතව වතුකරයේ ඉදිකර ඇති අතර, එම ලයින් නිවාසවල, නිවසක ස්තෝප්පු කොටසක් සහ ආසන්න වශයෙන් 12x10 ක වපසරියකින් යුත් පොදු කාමරයක් ඇත.

අනෙකුත් දිස්ත්‍රික්කවල ද ලයින් ජනාවාස තිබුණද, ඒවා ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීමට, තමන්ගේ පුද්ගලික භාවිතය සඳහා වෙනම වැසිකිළි හා ජල පහසුකම් ලබා ගැනීමට අවස්ථා තිබේ. කෙසේ වෙතත්, ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික්කවල ජනතාව ජීවත් වන ලයින් ජනාවාස ප්‍රතිසංස්කරණය කර නොමැති බවත්, ඒ සඳහා ඉඩකඩ නොමැති බවත් නිරීක්ෂණය විය. මෙය මිනිසුන්ගේ ශාරීරික හා මානසික සෞඛ්‍යයට බලපායි. ජනතාව අතර පැවති ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවේදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය.

"ලයිමක් තියෙනවා, ඉස්සරහින් ස්තෝප්පුවක්, පිටිපස්සෙන් කාමරයක්, ඒ ඇතුලේම කුස්සියක් තියෙනවා, අලුත කසාද බැඳපු ජෝඩුවකුත් ඉන්නවා, ළමයි හය දෙනෙකුත් ඉන්නවා. හැමෝම ඒ ගෙදර නිදාගන්න ඕනේ, ගැහැණු ළමයින් පවා ඒකේ තමයි නිදාගන්න ඕනේ, උයන්න ඕනේ, එහෙනම් කොහොමද ජීවිතය හොඳට යන්නේ " (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 4)

ප්‍රස්ථාර 3: වැසිකිළි පහසුකම් (සමීක්ෂණයට සහභාගී වූවන් අතර සම්පූර්ණ කරන ලද ප්‍රශ්නාවලිය 72ක් හරහා ලබාගත් දත්ත මත පදනම්ව)

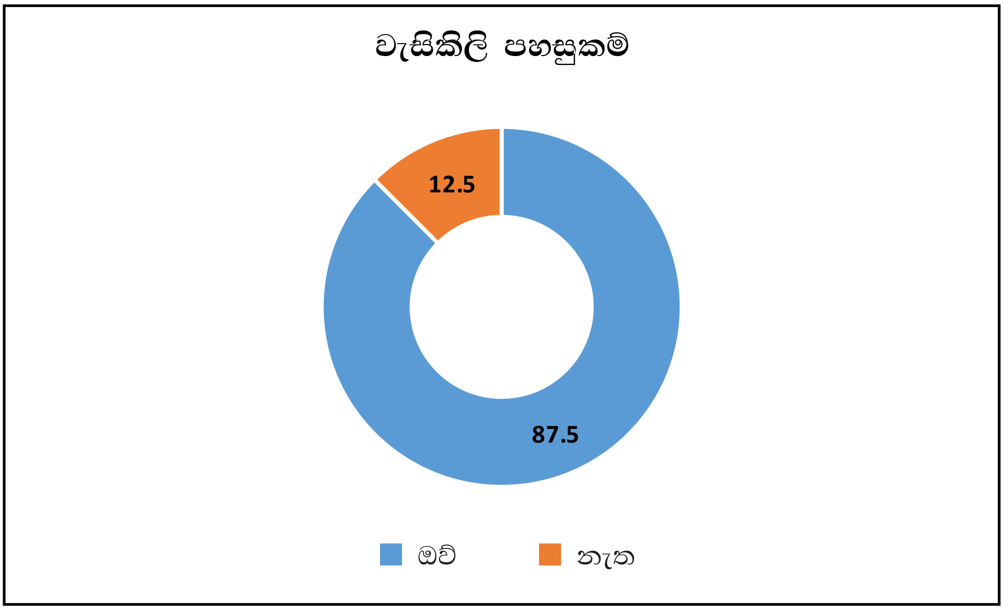

(ප්‍රශ්නාවලිය මගින් - 2024)

ඉහත රූප සටහන 3 මත පදනම්ව ජනතාවගෙන් 87.5% කට වැසිකිළි පහසුකම් තිබේ. කෙසේ වෙතත්, මේවා තම නිවසේ සිට යම් දුරකින් පිහිටා ඇති බැවින්, කාන්තාවන්ට, වැඩිහිටියන්ට සහ ළමයින්ට රාත්‍රියේදී වැසිකිළි භාවිතා කිරීමට අපහසු වේ. තවත් 12.5% කට වැසිකිළි පහසුකම් සම්පූර්ණයෙන්ම නොමැති අතර, පවුල් 3 ක් හෝ වැඩි ගණනක් එක් වැසිකිළියක් භාවිතා කරයි. වැසිකිළිවල ජල පහසුකම් හිඟයක් පවතින අතර, ඒවා භාවිතා කරන අයට අත් බාල්දි වලින් ජලය රැගෙන යාමට සිදුවේ.

පානීය ජලය ලබා ගැනීමේදී ද ජනතාව දැඩි දුෂ්කරතාවයකට මුහුණ දී සිටිති. බොහෝ අය තම ජලය ලබා ගන්නේ පොදු නළ මාර්ගවලින් වන අතර, පවුල් තුනකට වඩා වැඩි පිරිසක් එක් ජල නළයක් බෙදා ගනී. එවැනි සාධක ජනතාවගේ නිසි සෞඛ්‍ය තත්වයන්ට බලපාන අතර ඔවුන් අතර රෝග සීඝ්‍රයෙන් සම්ප්‍රේෂණය වීමට ඇති අවස්ථා බහුලය.

මිනිසුන් වැඩ කරන ප්‍රදේශවල වෘත්තීය ආරක්ෂාව සහ සෞඛ්‍යය පිළිබඳ දැනුවත්භාවය ඉතා අල්පය. විශේෂයෙන් කටුපොල් වතුවල කම්කරුවන් බොහෝවිට අනතුරු වලට මුහුණ දෙති. කටු පොල් ශාකයේ විෂ සහිත කටු ඔවුන්ගේ ශරීරය තුවාල කරන බැවින් ඔවුන්ගේ ශාරීරික තත්වයට හානි කරයි. වතු කළමණාකාරිත්වය විසින් සමහර ප්‍රදේශවල කම්කරුවන් සඳහා ආරක්ෂක ආම්පන්න ලබා දුන්නද, එයින් ඇති විය හැකි අපහසුතාවය හේතුවෙන් සේවකයින් ඒවා භාවිතා නොකරයි. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස,

වැඩ කරන අතරතුර තමන්ට ශාරීරික වශයෙන් තුවාල ඇතිවන බව ඔවුන් ප්‍රකාශ කළහ. තවද, මෙම වගාවේ නියැලී සිටින කම්කරුවන් ශාකයේ විෂ සහිත බවෙන් ආරක්ෂා කරගැනීම සඳහා එන්නත් ලබා දෙනු ලබන්නේ වතු කිහිපයක පමණි. කෙසේ වෙතත්, කටුපොල් ගස් දක්නට ලැබෙන සියලුම වතු වලට එන්නත් ලබා නොදීම නිසා එම වතු සේවකයින්ට නිසි ආරක්ෂාවක් නොලැබේ.

"ගිය මාසයේ කටු පොල් වත්තේ වැඩ කරන වෙලාවේ කට්ටක් කකුලේ ඇණුනා. ඒක විෂ වෙලා මාසයක්ම ගෙදර හිටියා" (ප්‍රශ්නාවලිය 11) යන ප්‍රකාශය, කටු පොල් වත්තේ වැඩ කරන පුද්ගලයන්ගේ රැකියා අනාරක්ෂිතභාවය සහ සෞඛ්‍ය ගැටලු ඉස්මතු කරයි.

එසේම තේ වතුවල සනීපාරක්ෂක පහසුකම් නොමැති බැවින් කාන්තා කම්කරුවන් දැඩි පීඩාවකට ලක්වන අතර වැඩ නිමාවී නිවසට යන තුරු සමහර කාන්තාවන් බහිස්‍රාවීය කටයුතු කිරීමෙන් වැළකී සිටියි. එසේම ආර්තව කාලයේ සනීපාරක්ෂක තුවා මාරු කිරීමටද නොහැකිව මානසික සහ ශාරීරික අපහසුතාවයට ලක්වේ.

වගුව 03: ආහාර සුරක්ෂිතතාව - (ප්‍රශ්නාවලිය මගින් - 2024)

ආහාර සුරක්ෂිතතාවය	**ඔව්**	**නැත**
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ප්‍රමාණවත් ආහාර නොමැතිවේ යැයි කියා කනගාටු වුවාද?	45 (62.5%)	27 (33.5 %)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් පෝෂ්‍යදායි ආහාර ලබා ගැනීමට නොහැකිවී තිබුනාද?	44 (61.1%)	28 (38.9%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් සමහර ආහාර පමණක් ලබා ගැනීමට හැකිවුනාද?	44 (61.1%)	28 (38.9%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ප්‍රධාන වේල් 03 න් එක් වේලක් ආහාර නොගෙන සිටියාද?	31 (43.1%)	41 (56.9%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් දිනකට ලබාගන්නා ආහාර ප්‍රමාණය අඩුකරනු ලැබුවාද?	30 (41.7%)	42 (58.3%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් නිවස තුල ආහාර හිගයක් ඇතිවුනාද?	20 (27.8%)	52 (72.2%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ඔබට කුසගිනි ඇතිවූවත් ඔබ ආහාර නොගත්තේද?	24 (33.3%)	48 (66.7%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ඔබ මුළු දිනය පුරාම කුසගින්නේ සිටියාද?	13 (18.1%)	59 (81.9 %)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ඔබ ඥාතීන්ගෙන් සහ මිතුරන්ගෙන් මුදල් සහ භාණ්ඩ සඳහා යැපුනාද?	37 (51.4%)	35 (48.6%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ඔබ කොළ පැහැති එළවළු මිලදී ගැනීම අඩුකළාද?	46 (63.9%)	26 (36.1%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුනු බැවින් ඔබට කිරි හා කිරි ආශ්‍රිත නිෂ්පාදන මිලදී ගැනීම අඩු කිරීමට සිදුවූවාද?	40 (55.6%)	32 (44.4%)
පසුගිය මාස 12 තුල ඔබ සතුව ප්‍රමාණවත් මුදල් හා භාණ්ඩ හිගයක් තිබුණු බැවින් ඔබට බිත්තර හා මස් වර්ග මිලදී ගැනීම අඩු කිරීමට සි සිදුවුනාද?	47 (65.3%)	25 (34.7%)

ඉහත වගුව, ආර්ථික අර්බුදයෙන් පසු ආහාර සුරක්ෂිතතාවය පිළිබඳව දත්ත විස්තර කරයි. මුදල් හා භාණ්ඩ නොමැතිකම නිසා, 65.3% ක් ජනතාව බිත්තර සහ මස් මිලදී ගැනීම අඩු කර ඇති අතර, 63.9% ක් එළවළු මිලදී ගැනීම අඩු කර ඇත. තවද, 61.1% ක් පෝෂ්‍යදායී ආහාර පරිභෝජනය කිරීමට නොහැකි වූ බව වාර්තා කළහ. ආර්ථික අර්බුදය සෘජු බලපෑමක් ඇති කරන අතර ඉඩම් අයිතිය අහිමි වීම දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව අතර කොළ පැහැති එළවළු සහ කිරි නිෂ්පාදන පරිභෝජනය අඩු වීම කෙරෙහි වක්‍ර බලපෑමක් ඇති කරයි.

අනෙකුත් මලෙයගම් ප්‍රදේශවල මෙන් ගෙවතු වගා කිරීම සඳහා අවකාශයන් මෙම ප්‍රදේශවල දක්නට නොමැත. තමන්ගේම ගෙවතු බිම් නිර්මාණය කිරීම සඳහා ඔවුන් වතු කළමණාකාරිත්වයෙන් අවසර ලබා ගත යුතුය. පශු සම්පත් ඇති කිරීම සඳහා ඉඩකඩ සීමිතය. මෙය ස්වයං-නිෂ්පාදන අවස්ථා සීමා කරන අතර, කිරි සහ හරිත ආහාර පරිභෝජනය අඩු කිරීමට හේතු වේ.

සත්ව ආහාර මිලදී ගැනීම සහ පරිභෝජනය ශ්‍රී ලංකාව තුළ අඩු මට්ටමක පවතී. මේ මත පදනම්ව, අදාළ ප්‍රදේශවල සත්ව ආහාර මිලදී ගැනීම සහ පරිභෝජනය වැඩි කිරීමේ අවශ්‍යතාවය අධ්‍යයන ප්‍රතිඵලවලින් හෙළි වේ. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව කොස්, මඤ්ඤොක්කා හා පලා වර්ග වැනි පහසුවෙන් ලබා ගත හැකි (මුදල් වියදම් නොකර) ආහාර පමණක් නිතර පරිභෝජනය කරන බව ඔවුහු සඳහන් කළහ. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව සමහර පෝෂ්‍යදායී පලතුරු වගා කළත්, එම පලතුරු ඔවුන්ගේ ආහාර අවශ්‍යතා සඳහා භාවිතා කිරීමට ඇති අවස්ථා සීමා සහිතය, නමුත් තමන්ගේ ආර්ථික තත්වය අවම මට්ටමක පවතින හෙයින් ඔවුන් වගා කරන පලතුරු අලෙවි කිරීමට සිදුවේ. මෙම කරුණ මලෙයගම් ජනතාව අතර පැවති ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාවේදී පහත සඳහන් කරුණු අනාවරණය විය.

"ඉස්සර අපි මාසෙකට තුන් සැරයක් මස් මාළු කනවා. දැන් එහෙම කන්න බෑ. අපි ඉස්සර දවස් තිහක් කිරි බිව්වා. දැන් අපි මාසෙකට සැරයක් විතරයි කිරි ගන්නේ" (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 6).

මෙම ප්‍රකාශයෙන් මෙහි ජනතාවගේ ආහාර ගැනීමේ මට්ටම් සහ ඔවුන් තුළ ඇති සෞඛ්‍යමය තත්වය විදහා දක්වයි. ප්‍රධාන ආදායම් මාර්ගය ලෙස කායික ශ්‍රමය මත යැපෙන මෙම මලෙයගම් ජනතාවට, පෝෂ්‍යදායී ආහාර ලබා ගැනීමේදී සහ නිසි සෞඛ්‍ය පහසුකම් ලබා ගැනීමේදී විවිධ දුෂ්කරතාවන්ට මුහුණ දීමට සිදුවන අතර, ආර්ථික දුෂ්කරතාවන්ට ද මුහුණ දෙති. ඔවුන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය සහ ඉඩම් නොමැතිකම පිළිබඳ ගැටළු, විශේෂයෙන් දකුණු පළාතේ මලෙයගම් ජනතාවගේ සෞඛ්‍යය සම්බන්ධයෙන් විසඳිය යුතු ප්‍රශ්න රාශියක් මතු කර තිබේ.

දේශපාලන තත්වය

දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ අභිවෘද්ධිය සඳහා ඔවුන් සමාජ, ආර්ථික, සංස්කෘතික හා දේශපාලන ගැටළු තනිවම විසඳා ගැනීමට දේශපාලන සහභාගීත්වය අත්‍යවශ්‍ය දෙයක් ලෙස සැලකේ. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ දේශපාලන සහභාගීත්වය සොයා බැලීමේදී, මලෙයගම් ප්‍රජාව නියෝජනය කළ හැකි දේශපාලන නායකත්වයක් නොමැතිකම ජනතාවගේ සැබෑ ගැටළු අනාවරණය කර ගැනීමට බාධාවක් වේ.

ඒ ප්‍රජාව නියෝජනය කළ හැකි ආකාරයෙන් ඔවුන්ම දේශපාලන නායකත්වයට පත්වූ විට, එම ප්‍රජාව මුහුණදෙන සමාජ, ආර්ථික, අධ්‍යාපන, සෞඛ්‍ය වැනි ගැටළු විසඳාගැනීම සඳහා අදාළ තලවලට ගෙන යාමට පහසු වේ.

තවද, මෙම ප්‍රදේශවල දෙමළ පක්ෂ පිහිටුවීමට ඇති අවස්ථා ඉතා අල්ප වන අතර, දකුණු පළාත් මලෙයගම් ප්‍රදේශවල අනෙකුත් මලෙයගම් දේශපාලන පක්ෂවල සහභාගීත්වය සහ මැදිහත්වීම ඉතා අඩු මට්ටමක පවතී. සාමාන්‍යයෙන් මලෙයගම් ප්‍රදේශ සඳහා විශේෂයෙන් දේශපාලන පක්ෂ කිහිපයක් ක්‍රියාත්මක වුවත්, එම දේශපාලන පක්ෂ ප්‍රධාන වශයෙන් මධ්‍යම පළාත් දිස්ත්‍රික්ක කිහිපයක සේවය කරයි. නමුත් මෙම පක්ෂ වලින් දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවට ලැබෙන ප්‍රතිලාභ අවම මට්ටමක පවතියි. මෙහි ජනතාවගේ පළාත් පාලන ආයතනවල ඒකාබද්ධ දේශපාලන නියෝජනයක් නොමැතිකම නිසා ඔවුන්ගේ ගැටළු ප්‍රකාශ කිරීමට නොහැකි වී ඇති අතර, මේ සඳහා විසඳුම් සෙවීමේදී විවිධ ගැටළු වලට මුහුණ දෙයි. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව බහුතර සමාජය සමග සහජීවනයෙන් ජීවත් වන සුළුතර කණ්ඩායමක් ලෙස සැලකේ. තවද දේශපාලන ක්‍රමය තුළ දකුණේ දෙමළ භාෂාව (මලෙයගම්) කතා කරන දේශපාලන නියෝජිතයින්ට පාර්ලිමේන්තුවට ඇතුළු වීමට ඇති අවස්ථා අවමය. ඒ ජනතාව සිංහල නියෝජිතයන්ට ඡන්දය දුන්නත්, ඒ නියෝජිතයින්ට ඒ ප්‍රජාව මුහුණ දෙන සැබෑ ගැටලු පිළිබඳව ගැඹුරු අවබෝධයක් තිබේද යන්න ප්‍රශ්නාර්ථයකි. මේ තත්වය මත සුළුතර ප්‍රජාවගේ ගැටළු සම්බන්ධයෙන් හඬක් නැගීම සඳහා එම ප්‍රජාවෙන්ම පුද්ගලයෙකු දේශපාලන නියෝජිතයෙකු ලෙස පත්කර ගැනීම ඵලදායීවේ.

සමාජ ආරක්ෂාව

බොහෝ රටවල් මෙන්, ශ්‍රී ලංකාවේ සමාජ ආරක්ෂණ පද්ධතිය, වෘත්තීය ආරක්ෂාව, වෘත්තීය සංවර්ධනය, සමාජ ආරක්ෂණ රක්ෂණය සහ ආරක්ෂක ජාල වැනි සංරචක වලින් සමන්විත වේ. වෘත්තීය ආරක්ෂාව සහ වෘත්තීය සංවර්ධනය යනු සේවකයින්ට ඔවුන්ගේ අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් සංවිධානය වීමට සහ ප්‍රකාශ කිරීමට ඇති නිදහස, ළමා ශ්‍රමය, සේවා ස්ථාන සෞඛ්‍ය සහ ආරක්ෂාව, පුහුණු සහ විධිමත් ශ්‍රමය ඇතුළත් වේ. සමාජ ආරක්ෂණ රක්ෂණයට විශේෂ අවශ්‍යතා ඇති පුද්ගලයින් සඳහා ආධාර වැඩසටහන්, විශ්‍රාම වැටුප් සහ යුද වින්දිතයින් සඳහා ආධාර ඇතුළත් වේ.

මලෙයගම් ජනතාවට දරිද්‍රතාවය සහ ආර්ථික වශයෙන් අවාසි සහගත සමාජ ආරක්ෂණ යෝජනා ක්‍රම සම්පූර්ණයෙන්ම ප්‍රවේශ විය හැකිද යන්නත් ප්‍රශ්නාර්ථයකි. කෙසේ වෙතත්, මලෙයගම් ප්‍රදේශවල ජීවත්වන ජනතාවට නිශ්චිත ආධාර වැඩසටහන් සඳහා ළඟාවීමේදී ග්‍රාම සේවකවරුන්ගේ සහ වතු පරිපාලකයින්ගේ බලපෑම ඍජුවම දක්නට ලැබේ. තවද, මෙම ජනතාව වෙත තොරතුරු සංනිවේදන කිරීමේදි බොහෝ දුෂ්කරතාවයන් පවතින අතර අනෙකුත් ප්‍රදේශවල මෙන්, රජයේ සුභසාධන වැඩසටහන් ද මෙහි අවශ්‍යතා ඇති ජනතාව වෙත ළඟා නොවන බවත් අනාවරණය විය. භාෂා බාධක හේතුවෙන්, ඔවුන්ට හිමි ප්‍රතිලාභ නොලැබේ. දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව මුහුණ දෙන තවත් ප්‍රධාන ගැටලුවක් වන්නේ සමාජ ආරක්ෂණ ගැටළු සඳහා නිසි ප්‍රවේශයක් නොමැතිකමයි.

"අස්වැසුම මිනිස්සු භාගයකට වඩා ලැබෙන්නේ නැහැ. වත්තේ අයට නෙවේ ගමේ අයට විතරයි වැඩිපුර ලැබෙන්නේ. අපිට හැමදේම නැහැ. ග්‍රාම සේවක මහත්තුරු වත්තේ අපිට වඩා ගමේ අයට සළකනවා." (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 10).

"මම අස්වැසුම ගන්න නාගොඩට ගියා, නමුත් ඔවුන් කිව්වා ඔයාලාට දෙන්න බැහැ කියලා. මම රෝගියෙක්. අපි වත්තෙන් පිට වැඩකරලයි ජීවත්වෙන්නේ. අපි වත්තේ මිනිස්සු නිසා අපිට කිසිම දෙයක් ලැබෙන්නේ නැහැ." (ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡාව 8)

ඉහත ප්‍රකාශයෙන් දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව සමාජ ආරක්ෂණය ලබා ගැනීමේදී මුහුණ දෙන දුෂ්කරතා සහ එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ඔවුන් මුහුණ දෙන අභියෝග පෙන්නුම් කරයි.

රජය රටේ දිලිඳු ජනතාව සඳහා, සාමාන්‍යයෙන් දරිද්‍රතා රේඛාවට පහළින් සිටින පුද්ගලයන් සඳහා වර්ගීකරණය කරන ලද සමාජ සුභසාධන වැඩසටහන් ක්‍රියාත්මක කරමින් සිටියි. මෙම යෝජනා ක්‍රම සඳහා ප්‍රතිලාභීන් තෝරා ගැනීමේදී පක්ෂග්‍රාහී ලෙස කටයුතු කරනු ලැබේ. මෙම තත්වය දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවට බෙහෙවින් බලපා ඇත. සැබෑ තත්ත්වය දෙස බලන විට, දකුණු පළාතේ සමාජ ආරක්ෂණ සුභසාධන වැඩසටහන් අවශ්‍ය පුද්ගලයින් වැඩි ප්‍රමාණයක් ඇත. කෙසේ වෙතත්, අධ්‍යයනයෙන් හඳුනාගෙන ඇත්තේ ඔවුන්ව විවිධ හේතුන් මත මෙම සමාජ ආරක්ෂණ වැඩ සටහන් වලින් බැහැර කර ඇති බවයි.

05. නිගමන සහ නිර්දේශ

- මලෛයගම් ජනතාවගේ වසර දෙසීයක ඉතිහාසය තුළම විවිධ ආකාරයේ සූරාකෑම්, අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය කිරීම් සහ වාර්ගික වෙනස්කම් බහුලව දක්නට ලැබේ. මධ්‍යම පළාතේ ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාව සහ දකුණු පළාතේ ජීවත් වන මලෛයගම් ජනතාව අතර සමාජීය, ආර්ථික, සංස්කෘතික, දේශපාලනික සහ භූගෝලීය අංශයන් අතින් යම් සමානකම් සහ බොහෝ අසමානකම් තිබේ.

- දකුණු පළාතේ ජීවත්වන මලෛයගම් ජනතාව තම ජීවනෝපාය, ආර්ථික සහ දේශපාලන තත්වයන් සම්බන්ධව විවිධ අභියෝගවලට මුහුණ දුන්නද, මෙම අභියෝග භාහිර සමාජයට නිරාවරණය වන්නේ අවම වශයෙනි. මෙම ගැටළු වලට විසඳුම් සෙවීම සඳහා සිදු කරනු ලබන ක්‍රියාකාරකම් සහ ඒවා බාහිර ලෝකයට නිරාවරණය කිරීම සඳහා වූ සමීක්ෂණ ද සීමිතවේ. නමුත් මෙම අධ්‍යනය තුල දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාව මුහුණ දෙන සමාජ-ආර්ථික, සංස්කෘතික සහ දේශපාලනික ගැටළු සමාජගත කිරීම සඳහා උත්සහයක් ගෙන තිබේ.

- ශ්‍රී ලංකාව ඓතිහාසික වශයෙන් ආර්ථික අර්බුදවලට මුහුණ දුන් රටක් වන අතර, මලෛයගම් ප්‍රදේශවල ජීවත්වන ජනතාව මෙම අර්බුදය නිසා දැඩි ලෙස පීඩාවට පත් විය.

  මෙම ආර්ථික අර්බුදය අනෙකුත් ජන කොටස් වලට බලපා තිබූ නමුත් එයින් මිදෙන්නට ඔවුන්ට සාධනීය අවස්ථාවන් තිබුණි. නමුත් ඓතිහාසිකව තම ජීවනෝපාය සඳහා වෙනත් කණ්ඩායම් මත යැපෙන මලෛයගම් ජනතාවට ආර්ථික අර්බුදයෙන් මිදෙන්නට කිසිදු අවස්ථාවක් නොතිබුණි. මෙම තත්වය දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාවට ඉතා බරපතල ගැටළු ඇති කිරීමට හේතුවක් වී තිබේ. මෙම ගැටළු වල බරපතලකම තිබියදීත්, ඒවා කෙරෙහි අවධානය අඩු මට්ටමක පවතින අතර ඒවාට විසඳුම් සෙවීමට දරණ උත්සාහයද අවම මට්ටමක පවති.

- අධ්‍යයනයෙන් හෙළිදරව් වූ ගැටළු කෙරෙහි අදාළ පාර්ශ්වයන් අවධානය යොමු කිරීමේ අවශ්‍යතාවය සහ ජනතාව මුහුණ දෙන අභියෝගවලට විසඳුම් සෙවීම සඳහා වන ක්‍රියාකාරීත්වයක් ගොනැගීමට කටයුතු කිරීම.

- අධ්‍යයනයෙන් ලබාගත් නිගමනයන්ට අනුව, දකුණු පළාත් මලෛයගම් ජනතාව විවිධ ගැටළු වලට මුහුණ දී සිටියද, පහත සඳහන් අංශයන් කෙරෙහි වැඩි අවධානයක් යොමු කළ යුතුය. මෙහිදී, මෙම ජනතාව මුහුණ දෙන ඉඩම් සම්බන්ධ ගැටලුව අනෙකුත් සියලුම ගැටළු සමඟ සමීපව සම්බන්ධ වේ. ඉඩම් ගැටළුව පිළිබඳව රජය සහ අදාළ පාර්ශ්වයන් විශේෂ අවධානයක් යොමු කිරීමේ අවශ්‍යතාවයක් පවතී. ඒ සමගම, 1993 - 2021 වර්ෂය දක්වා විවිධ අවස්ථාවල ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික් මලෛයහම් ජනතාව සඳහා රජය විසින් පර්චස් 7 ක ඉඩම් ලබාදී තිබු නමුත්, මෙතෙක් එම ඉඩම් සඳහා පිළිගත හැකි නීතිමය ලියවිල්ලක් (ඔප්පු) ලබාදී නොමැත. එසේ කිසිදු නීතිමය ලියවිල්ලක් නොමැති හෙයින් තමන්ගේ ඉඩමේ හිමිකාරිත්වය නිදහසේ භුක්තිවිඳීමට නොහැකිවී තිබේ. එබැවින් මෙම ජනතාවගේ ඉඩම්වලට ඔප්පු ලබා දී, ඉඩමේ

නීත්‍යානුකූල හිමිකාරිත්වය තහවුරු කිරීම සඳහා කඩිනමින් පියවර ගැනීමට කටයුතු කිරීම.

එසේම මෙතෙක් ඉඩම් ලබාගෙන ඇති මලෛයගම් ජනතාව පිලිබඳව නිශ්චිත තොරතුරුවල ගැටළුවක් පවතින බැවින්, මේ පිලිබඳව තොරතුරු ඒකරාශී කිරීම සහ යාවත්කාලීන කිරීම සඳහා විශේෂ වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කිරීම. එමෙන්ම මෙතෙක් ඉඩමක් නොලැබුණු මලෛයගම් පවුල් සඳහා ඉඩම් ලබාදීමට හා නිවාස ගොඩනැගීමට විශේෂ ව්‍යාපෘතියක් දියත් කිරීම.

- මෙම ප්‍රදේශ වල මලෛයගම් ජනතාවගේ දරුවන් මුහුණ දෙන අධ්‍යාපනික ගැටළුද විශේෂ වේ. අධ්‍යාපනයේ ඇති වන වෙනස්කම් අනාගතයේදී සමාජයක් වෙනත් තලයකට ගෙනයනු ලබයි. එබැවින්, දකුණු පළාත් මලෛයගම් දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය වැඩිදියුණු කිරීම සඳහා අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයට සම්බන්ධ පාර්ශවයන් සහ අනෙකුත් පාර්ශවයන් ඒකාබද්ධව කටයුතු කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වේ.

  දකුණු පළාතේ, මාතර දිස්ත්‍රික්කයේ, වතු ආශ්‍රිත දමිළ පාසල් 06 ක්, ගාල්ල දිස්ත්‍රික්කයේ, වතු ආශ්‍රිත දමිළ පාසල් 04, තිබෙන බවට වාර්තාවී ඇත. සාමාන්‍ය පෙළ පාසල්වල විද්‍යාව, ගණිතය, ඉංග්‍රීසි, තොරතුරු තාක්ෂනය, සංගීතය, නාට්‍ය වැනි විෂයන්වලට ගුරුවරුන් විශාල ප්‍රමාණයක හිගයක් පවතින අතර, උසස් පෙළ හදාරණ ළමුන් සඳහා කළා අංශ සහ වාණිජ අංශ පමණක් මෙම පාසල් වල තිබෙන බැවින් වෙනත් විෂයන් සදහා එනම්, ගණිත අංශය සහ විද්‍යා අංශයට යොමුවීමට නොහැකිවී තිබේ. එසේම සමහර දෙමව්පියන්ගේ මහත් කැපවීම සහ උනන්දුව මත සුළු පිරිසක් අධ්‍යාපනයෙන් ඉහලට පැමිණියත්, ආර්ථික අපහසුතා හා පාසල්වල ගුරුවරු හිගය සහ නිසි පහසුකම් නොමැති බැවින් පාසල් හැරයාමේ තත්වය වර්ධනයවී තිබේ. එබැවින් මේ පිලිබඳව දැඩි අවධානය යොමු කර අදාළ නිලධාරින් සමග සාකච්ජා කර, මේ සඳහා විසඳුම් සෙවීමට කටයුතු කිරීම සහ මෙම පාසල් වලට සාපේක්ෂව ගුරුවරුන් ස්ථාපිත කිරීම සඳහා කඩිනමින් පියවර ගැනීමට කටයුතු කිරීම.

- පාසල් අධ්‍යාපනය අවසන් කර ඇති මලෛයගම් තරුණ තරුණියන් සඳහා මාතර, ගාල්ල, දිස්ත්‍රික්ක වල ක්‍රියාත්මක වන වෘත්තිය පුහුණු මධ්‍යස්ථාන වල පුහුණු පාඨමාලාවන් දමිල භාෂාවෙන් ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කිරීම සහ ඒ ආශ්‍රිත රැකියා අවස්ථා බිහි කිරීමට කටයුතු කිරීම.

- මලෛයගම් ජනතාව විධිමත් බැංකු මගින් ණය ලබා ගැනීමට යොමු නොවීමට ප්‍රධාන හේතුව වන්නේ විධිමත් බැංකු ණය නිකුත් කිරීමේදී විවිධ ලිපි ලේඛන සම්පූර්ණ කිරීමට හා ඇප කොන්දේසි සපුරාලීම මගින් මෙම මලෛයගම් ජනතාව අපහසුතාවයට පත්වීමයි. ඒ අනුව සරල ක්‍රමවේද තුළින් විධිමත් බැංකු ක්‍රමවේදයක් මඟින් ණය ලබා ගැනීමට හැකි ක්‍රියාවලියක් හඳුන්වා දීම.

- තේ, කටු පොල් සහ රබර් වතුවල සනීපාරක්ෂක පහසුකම් (වැසිකිළි) හා විවේකාගාර නොමැති බැවින් එහි සේවය කරන කාන්තාවන් දැඩි පීඩාවට ලක්වේ. එබැවින් මේ පිලිබඳව අවධානය යොමු කර අදාළ පහසුකම් ලබා දෙන ලෙස වතු සමාගම්වලට උපදෙස් ලබා දීම සඳහා කටයුතු කිරීම.

- තම පවුල්වල දරිද්‍රතාවය සහ ඔවුන්ගේ දරුවන්ගේ අනාගතය සුරක්ෂිත කිරීමේ අරමුණින් ගෘහ සේවිකාවන් ලෙස විදේශ ගතවන මලෙයගම් කාන්තාවන්ගේ පවුල්වල සහ දරුවන්ගේ තත්වය නිරීක්ෂණය කිරීම සහ ආරක්ෂා කිරීම සඳහා විදේශ සේවා නියුක්ති කාර්යාංශය හරහා විශේෂ වැඩපිළිවෙළක් සකස් කිරීමට පියවර ගැනීම.

- වර්තමාන ආර්ථික අපහසුතා හමුවේ මලෙයගම් ජනතාව තම දරුවන්ට ආහාර හා අධ්‍යාපනය ලබා දීමේදී දැඩි පීඩාවට පත්ව ජීවත්වේ. මේ වනවිටත් බොහෝ පිරිසකට දිනකට රු 1350 ටත් අඩු වැටුපක් ලැබෙන අතර මාසිකව රු. 22,000ට සීමාවේ. මෙම වැටුප වර්තමාන ආර්ථික තත්වයට මුහුණ දීමට කිසිසේත්ම ප්‍රමාණවත් නොවේ. අවම වශයෙන් රු රු 1700 කට වැඩි දෛනික වැටුපක් වතු කම්කරු ජනතාවට ලබා දීම සඳහා පියවර ගැනීම.

- කාන්තා හා ළමා කටයුතු අමාත්‍යංශ විසින් දකුණු පළාත් මලෙයගම් කාන්තාවන්ගේ තත්වය පිළිබඳව විශේෂ අධීක්ෂණයක් සිදුකර ඒ සඳහා සංවර්ධන වැඩපිළිවෙලක් සකස් කිරීමට පියවර ගැනීම.

- වතු ආශ්‍රිතව මූලික සෞඛ්‍ය පහසුකම් ලබා ගැනීම සඳහා ප්‍රාදේශීය වශයෙන් රෝහල් පහසුකම් ඇති කිරීමට කටයුතු කිරීම සහ දැනට පවතින රෝහල් සහ සායනවලට පැමිණෙන රෝගීන් සඳහා අවශ්‍ය පහසුකම් ලබාදිම සඳහා විධිමත් වැඩ පිළිවෙලක් සකස් කිරීම. එසේම සායනවලට පැමිණෙන ගර්භණී මව්වරුන්ට සහ රෝගීන්ට ලබාදෙන උපදෙස් දෙමළ භාෂාවෙන් ලබාදීමට කටයුතු කිරීම.

- ඉහත කරුණු වලට අමතරව, දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාව මුහුණ දෙන ගැටළු තවදුරටත් පැහැදිලි කරගැනීම සඳහා පහත සඳහන් විවිධ අංශ පිළිබඳව අධ්‍යයනයන් සහ වාර්තා අවශ්‍ය වේ. මේ මත පදනම්ව, අනාගත පර්යේෂණ සඳහා යෝජනා පහත දැක්වේ.

  - කටුපොල් වගාව සහ එහි සේවකයින් සම්බන්ධ අධ්‍යයනයන්.
  - දකුණු පළාත් මලෙයගම් සමාජයේ අධ්‍යාපන ගැටළු පිළිබඳ අධ්‍යයනයන්.
  - රැකියා කේන්ද්‍ර කරගෙන විදේශගත වන මලෙයගම් කාන්තාවන් පිළිබඳව හා සමස්ත මලෙයගම් කාන්තාවන් මුහුණ දෙන සියලු ගැටළු පිළිබඳ අධ්‍යයනයන්.
  - දකුණු පළාත් මලෙයගම් ජනතාවගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය පිළිබඳ අධ්‍යයනයන්
  - දකුණු පළාතේ ඇති පෞද්ගලික වතු පිළිබඳ හා එහි ජීවත්වන මලෙයගම් ජනතාවගේ තත්වය පිළිබඳ අධ්‍යයනයන්.

06. පරිශීලන

Bibliography

Appadurai, A. (1988). *The politics of plantation labour: Sri Lanka's Tamil estate workers*. University of Chicago Press.

Atupola, U. (2016). A study on biodiversity management practices in Sri Lankan tea plantation sector (Undergraduate research report). Department of Accounting, University of Sri Jayewardenepura.

Bissonnette, J.-F. (2017). The return of the plantation? Historical and contemporary trends in the relation between plantations and smallholdings in Southeast Asia. *The Journal of Peasant Studies*.

Chandrabose, A. S. (2003). Population distribution of Sri Lanka and upcountry people. In *Malayaka Makkalin Samakala Pirachanaikal oru Pal Noukku Parvai*.

Chandrabose, A. S. (2014). Cultural identity of Indian Tamils in Sri Lanka: A measurement of multi-dimensional status of the Indian Tamil society in Sri Lanka. In *Circulation of cultures and culture of circulation: Diasporic cultures of South Asia during 18th to 20th centuries* (pp. 145–163). SAARC Culture Centre.

Chandrabose, A. S., & Ramasamy, R. (2021). Plantation system in transition: a study on changing patterns of land, production and employment in the tea plantation sector of Sri Lanka.

Chandrasiri, M. V., & Anuruddha, N. H. T. (2022). A study of the provision of labour and welfare by the British for the estate plantation industry in the southern province. *Prathimanu Journal*.

Chanrasiri, M. V. (2023). A study of the relationship between province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research analysis. *Refereed*

Biannual Journal of the Center for Indigenous Knowledge and Community Studies.

Haleema, S. (2021). Socio-economic challenges: A case study based on Hydri Estate people.

Human Rights Watch. (2017). Plantation workers in Sri Lanka: The rise of neo-slavery.

Janaka, W., Nisha, A., & Saman, K. (Eds.). (2018). *Sri Lanka tea industry in transition: 150 years and beyond*. Institute of Policy Studies of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., Samansiri, B. A. D., Jayarathna, S. P. A. R. K., Dayananda, H. N., Rajasinghe, J. C. K., Ratnayake, S. P., Mahinda, T. G. N., Alwis, D. P. D., & Jayaweera, H. (n.d.). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. Advisory and Extension Division, Tea Research Institute of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., & S. B. (2018). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. *Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations*.

Nadesan, N. (1993). *A history of the Upcountry Tamil people*. Nandalala Publication.

Rajasingham, K. (2007). Tamil plantation workers in Sri Lanka: A history of oppression. *International Journal of Tamil Studies*.

Sri Lanka. Department of Census and Statistics. (2023). *Sri Lanka: Socio-economic data 2023*.

Sri Lanka. Ministry of Plantation Industries. (2024). *National policy on plantation sector in Sri Lanka*.

Thushara, K., Poornika, S., Karunatissa, A., & Sisirakumara, P. (Eds.). (2020). *The plantation sector in transition: Research on the upcountry plantation sector in Sri Lanka*.

Vithanage, C. (2023). A study on the relationship between Southern Province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research analysis.

කාලිංග ටියුඩර් සිල්වා. (2023). කළුතර දිස්ත්‍රික්කයේ අරපලකන්ද සහ එලදූව වතු ප්‍රජාවන්හි සිදු කරන ලද අවශ්‍යතා තක්සේරු අධ්‍යයනය පිළිබඳ වාර්තාව. ආසියානු ලංකා සංවර්ධන සංස්ථාව.

07. ඇමුණුම්

දකුණු පළාතේ ගාල්ල සහ මාතර දිස්ත්‍රික්කවල දත්ත රැස් කිරීමේ ස්ථාන සහ ක්‍රමවේද

ගාල්ල දිස්ත්‍රික්කය

1. තලංගා වත්ත
2. බටකැටිය වත්ත
3. තල්ගස්වල වත්ත
4. ස්ටොක්ලැන්ඩ් වත්ත
5. දිවිතුර වත්ත
6. හෝමදොල වත්ත

ක්‍රියාකාරකම්	ස්ථාන	පුද්ගලයන්
ප්‍රශ්නාවලිය	බටකැටිය වත්ත	17
	තල්ගස්වල වත්ත	17
ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡා	තලංගා වත්ත පහළ කොටස	11
	තලංගා වත්ත අක්කර 09 කොටස	1
	දිවිතුර වත්ත	1
	හෝමදොල වත්ත පලවෙනි කොටස	1
	හෝමදොල වත්ත දෙවෙනි කොටස	1
	ස්ටොක්ලැන්ඩ් වත්ත	1
සම්මුඛ සාකච්ඡා	තල්ගස්වල කනිෂ්ඨ විද්‍යාලයේ විදුහල්පති	1
	දිවිතුර විවේකානන්දා විද්‍යාලයේ විදුහල්පති	1
	තේ වත්තේ සේවය කළ කම්කරුවෙක්	1
	දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාලයේ භාෂා පරිවර්ථක	1
	ස්වයං රැකියා සිදුකරන කාන්තාවක්	1

මාතර දිස්ත්‍රික්කය

1. මතුගොඹ වත්ත
2. දියදාව වත්ත
3. දෙනියාය වත්ත
4. පුස්සවැල්ල වත්ත
5. මධුරගොඩ වත්ත
6. හාල්පන්තැන් වත්ත
7. සෙල්වකන්ද වත්ත

ක්‍රියාකාරකම්	**ස්ථාන**	**පුද්ගලයන්**
ප්‍රශ්නාවලිය	දියදාව වත්ත	21
	දෙනියාය වත්ත	18
ඉලක්කගත කණ්ඩායම් සාකච්ඡා	සෙල්වකන්ද වත්ත	1
	හාල්පන්තැන් වත්ත	1
	පුස්සවැල්ල වත්ත	1
	මධුරගොඩ වත්ත	1
	දෙනියාය වත්ත පහළ කොටස	1
	දෙනියාය වත්ත ඉහල කොටස	1
සම්මුඛ සාකච්ඡා	ලංකා රතුකොඩි සංගමයේ සම්බන්ධීකාරක - දෙනියාය	1
	අනින්කන්ද විද්‍යාලයේ විදුහල්පති	1
	ආයතනයේ සම්බන්ධීකාරක	1

දකුණු පළාතේ වතු වල භූගෝලීය පිහිටීම

උදාහරණයක් ලෙස : දකුණු පළාතේ වතු අතරින් තලංගා වත්තේ සිතියම

තලංගා වත්ත පිහිටා ඇත්තේ ප්‍රධාන මාර්ගයේ සිට සැතපුම් 5ක් ඇතුළතය. බහුතර ප්‍රජාවට අයත් ගම්මාන බොහෝමයක් මෙම වතුයාය වටා පිහිටා ඇත. ගම්මාන බහුතර ප්‍රජාවේ අනන්‍යතාවන්ගෙන් වට වී ඇත.

වතුයාය අවට ප්‍රදේශය බොහෝ දුරට කුඩා පෞද්ගලික ඉඩම් හිමියන් සහ වතු සමාගම් කිහිපයක් විසින් අත්පත් කරගෙන ඇත. මධ්‍යම කඳුකරයේ මලෙයගම් ප්‍රදේශවල තත්ත්වය සාමාන්‍යයෙන් උස්බිම් වගාවන් ප්‍රධාන මාර්ගයෙන් බොහෝ දුරින් පිහිටා ඇති නමුත්, දකුණු මලෙයගම් ප්‍රදේශවල මෙම තත්ත්වය වෙනස් වී ඇති බව තලංගා වතුයාය ඇතුළුව දකුණු පළාතේ වතු කිහිපයක් ස්ථාපිත කිරීමෙන් සනාථ වේ.

ඉහත රූප සටහන පැහැදිලිව පෙන්නුම් කරන්නේ වතු භෝග වගා කර කම්කරු ජනාවාස ස්ථාපිත කළද, ඉහත සඳහන් කළ තලංගා ඇතුළු දකුණු පළාතේ වතු, පෞද්ගලික සමාගම්වල ව්‍යුහය තුළ සහ දකුණු පළාතේ අනෙකුත් පෞද්ගලික හා කුඩා වතු හිමියන්ගේ පාලනය යටතේ සැඟවී ඇති අතර ඒවා භාහිරයට නොපෙනෙන බවයි.

ඡායාරූප

UNSTOPPABLE

Voice of the Plantation People Organization - VOPP

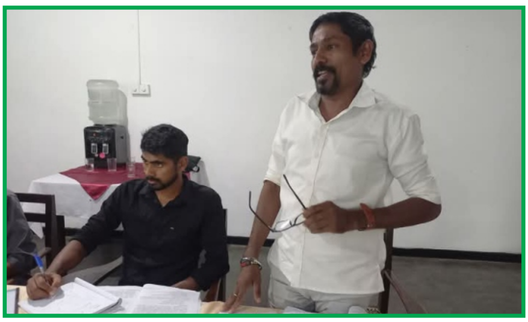

Research Report on Social, Economic, Cultural and Political Situation of the Southern Malaiyaha Community.

2025

Voice of the Plantation People Organization – VOPP

Supported by: Neelan Tiruchelvam Trust - NTT

Published by Voice of the Plantation People Organization

ISBN No :

Published date: 29th April 2025

Source Language of the Research- Tamil

Research Team

Senior Researcher

Dr. Akhilan Kadirgamar

Senior Lecturer

Department of Sociology

University of Jaffna

Researchers of Young Researchers Network
(Jaffna University Under Graduates)

Amirthalingam Janardhanan	-	(Madugalla Estate,Talawakelle, Nuwara-Eliya)
Anandaseelan Madushika	-	(Noona Estate, Lindula, Nuwara Eliya)
Ramaswamy Vijayakumar	-	(Mulloya Estate, Hewaheta, Nuwara Eliya)
Sarandaman Mangaladarshini	-	(Gampaha Estate, Udappusallawa, Badulla)
Saravanakumar Vidurshani	-	(Medakanda Estate, Balangoda, Ratnapura)
Sivalingam Manoranjani	-	(Highforest Estate, Kandapola, Nuwara Eliya)
Cheliyan Sridevika	-	(Dillary Estate, Dickoya, Nuwara Eliya)
Ratnakumar Prasanthi	-	(Kalupahana Estate, Bulathkohupitiya, Kegalle)
Ravichandran Devasalini	-	(Udapola Estate, Deraniyagala, Kegalle)
Rajendran Tanisha	-	(St. Claire Estate, Talawakelle, Nuwara Eliya)
Rajasparam Babishalini	-	(Desford Estate, Nanuoya, Nuwara Eliya)
Veeraiya Darshini	-	(North Madakkumbura Estate, Watagoda, Nuwara Eliya)

Editorial Board

Anthony Jesudasan	-	Executive Director	(VOPP)
Lavina Hasanthi	-	Program Director	(VOPP)
Francis Raajan	-	National Project Coordinator	(VOPP)
Mithara Perera	-	Accountant	(VOPP)

Research Coordination

Anton Wanaththaiya	-	Field Manager	(VOPP)
Aarokkiyam Jessman	-	Galle District Coordinator	(VOPP)
S. Subaskaran	-	(YRN)	

Volunteers and village level leaders in Galle and Matara district

Supporters

Kaushika Sandeep	-	Former Accountant	(VOPP)
Kailasan Yogasuji	-	Kalutara District Coordinator	(VOPP)

Translation:

Tamil to English: Sabapathi Sivagurunathan (Senior Translator)

Tamil to Sinhala: S. Sathyaraj (Sworn Translator)

Preface

The Voice of the Plantation People Organization (VOPP) was initially founded in the year 2000, in the Deniyaya area of the Matara District, under the name "Plantation Child Development Organization – Southern Province." It began as an unregistered, volunteer-based organization primarily focusing on the development of children in plantation communities.

During its early years, the organization encountered numerous challenges and limitations, particularly due to the lack of a formal structure and resources. This hindered its capacity to function effectively and consistently. Nevertheless, when devastating landslides occurred in 2003, the organization managed to extend some relief and support to affected communities. However, due to its limited operational capacity, it was unable to sustain long-term or large-scale interventions.

In the years that followed, the organization occasionally partnered with other civil society organizations to engage in advocacy and assistance activities for the Malaiyaha community in the Southern Province. Despite the lack of formal recognition, its committed volunteers maintained close ties with the community, advocating for their welfare and development.

In 2019, the organization was restructured and renamed as the "Voice of the Plantation People Organization (VOPP)," with a renewed focus on supporting the Malaiyaha Tamil community on a broader scale, including issues related to land, housing, and basic rights.

Following the 2003 landslides and floods in the Matara District, the government allocated 7-perch land plots to many displaced Malaiyaha families. However, over 80% of these families were never issued legal deeds, leaving them unable to construct homes or engage in cultivation, resulting in long-term insecurity and hardship.

Recognizing this issue, in 2019, VOPP began actively addressing land ownership and housing rights, including advocacy efforts with the Presidential Secretariat and other relevant authorities. These initiatives included dialogue, awareness-raising, and policy engagement, aiming to secure rightful ownership for affected communities.

During the 2020 COVID-19 pandemic, the Malaiyaha community in the Southern Province faced severe economic hardship. VOPP responded by Providing relief assistance to affected families, advocating for the education of Malaiyaha children and Promoting community dialogue around shared challenges

In 2023, VOPP was officially registered as a formal organization. Since then, it has actively worked to secure the basic rights of the Malaiyaha community, especially those related to Land ownership, Housing, Education and Social and political inclusion.

The organization currently engages with Malaiyaha communities in districts such as Galle, Matara, Kalutara, Kurunegala, and Gampaha, where many families have migrated under difficult conditions and live in marginalized situations.

The Malaiyaha Tamil community in the Southern Province has long experienced systematic denial of their social rights, Economic opportunities, Cultural identity and Political representation.

They are not represented in Parliament or Provincial Councils, and there has been no comprehensive study to understand their living conditions or challenges. This lack of visibility and awareness was evident even during national discussions, such as the one held in November 2023 at the Sri Lanka Foundation Institute (SLFI), where many officials and participants were unaware of the true situation of the Malaiyaha community in the South.

Recognizing the urgent need for evidence-based advocacy, VOPP proposed a research initiative to the Neelan Tiruchelvam Trust, which provided financial support for a comprehensive study.

Under the guidance of Dr. Ahilan Kadirgamar, Senior Lecturer at the University of Jaffna, a Young Researchers Network (YRN) was formed. These researchers, most of whom were from plantation areas themselves, conducted field studies and direct engagement with the Malaiyaha community in Galle and Matara.

The research employed a multi-method approach, including Focus Group Discussions, In-depth Interviews, Structured Questionnaires and Thematic Analysis.

The final report was compiled, edited by editorial team of VOPP and finalized by in Tamil, and later translated into Sinhala and English. The emphasis was not solely on quantitative data, but also on qualitatively capturing the lived experiences and everyday struggles of the Malaiyaha people.

We extend our sincere gratitude to Dr. Ahilan Kadirgamar, for his invaluable guidance, The Neelan Tiruchelvam Trust, for financial support, The research team, volunteers, and coordinators, Members of VOPP in Galle and Matara, all individuals who participated in the study and shared their stories and Civil society organizations and school principals who assisted in data collection. We also remember and appreciate the contributions of all who have been with us since the organization's inception in 2000.

The copyright of this study report belongs to the Voice of the Plantation People (VOPP), and the rights to the study are held by the Young Researchers Network (YRN).

This report is a collective effort to spotlight the realities and rights of the Malaiyaha people in the Southern Province. The contents may be used by those working for social transformation and policy reform. However, any modification or distortion of the data is strictly prohibited and may be subject to legal consequences.

We warmly invite all stakeholders, allies, and concerned individuals to stand in solidarity with us in the ongoing struggle for justice, dignity, and equal rights for the Malaiyaha community in the Southern Province and beyond.

Anthony Jesudasan
Executive Director
Voice of the Plantation People Organization (VOPP)

Abbreviations:

JEDB	Janatha Estate Development Board
SLSAC	Sri Lanka State Agricultural Coorparation
SLPC	Sri Lanka State Plantation Corporation
UCEDB	Upland Cooperative Estate Development Board
EPF	Employees Provident Fund
ETF	Employees Trust Fund

Contents

1.	**Introduction of the Research**	**10**
2.	**Historical Background**	**10-12**
3.	**Research Problem**	**12-13**
4.	**Data Analysis**	**13-30**
5.	**Conclusions & Recommendations**	**31-33**
6.	**References**	**34-36**
7.	**Annexures**	**37-42**

1. Introduction

Sri Lanka is one of the countries in the world where plantation agriculture plays a significant role in the economy. Among the various commercial crops cultivated, tea, rubber, and coconut are the primary plantation crops. While coconut is widely grown across many parts of Sri Lanka, tea and rubber are cultivated mainly in selected regions due to their specific climatic and geographical requirements.

Although the Galle and Matara districts in the Southern Province are generally identified as coastal areas, their climate, soil, and terrain are also well-suited for plantation cultivation—similar to the conditions found in the hill country. As a result, crops like tea and rubber can be effectively cultivated in the Southern Province, much like in the Central, Uva, and Sabaragamuwa Provinces. Notably, palm oil tree cultivation was introduced in the 1960s and has since been established in both Galle and Matara districts of the Southern Province.

The Malaiyaha community, whose primary livelihood depends on the plantation industry, faces numerous social, economic, and political challenges across the country. However, in the Southern Province, there is a lack of strong organizational structures to voice and address these issues. Compared to the hill country, the presence and effectiveness of active organizations supporting the Malaiyaha community in the South are relatively limited.

In this context, a study was undertaken to better understand the realities of the Malaiyaha community living in the Southern Province. The research focused on examining the social, economic, and cultural conditions of this community. This study was conducted by the Voice of the Plantation People's Organization (VOPP), under the guidance of Dr. Akhilan Kadirgamar (Senior Lecturer in Sociology at the University of Jaffna), in collaboration with the Young Researchers Network.

A total of 256 Malaiyaha community members participated in the study, which was carried out in selected plantation areas of the Galle and Matara districts. The research methods included direct observations, structured interviews, discussions with key informants, focus group discussions, and analysis of relevant studies and data sources.

2. Historical background

Sri Lanka was colonized during the height of European imperial power. The Portuguese and Dutch colonizers controlled only the coastal areas of the island. However, the British managed to bring the entire country under their control in 1815. During the 1780s, the Dutch introduced coffee cultivation, which was later expanded by the British as part of their trade development agenda.

In 1823, British planter George Bird further expanded coffee cultivation. While coconut cultivation had existed since the Anuradhapura era, it was during the Dutch period that it became recognized as a plantation crop. Tea was introduced by the British and first cultivated in 1866 in a village called Loolkandura, marking the beginning of tea plantation agriculture in Sri Lanka.

Although the British aimed to expand tea plantations across Sri Lanka, they faced significant challenges in sourcing the labor force needed to maintain them. The local peasantry, who were small landowners, were reluctant to work on plantations under contract. To resolve this, the British colonial administration adopted a system of indentured labor, bringing migrant workers from South India through intermediaries known as Kanganis (monitors).

The Indian economy, which had once been centered on the cotton industry, suffered under the effects of the Industrial Revolution and became subservient to European markets. This economic shift, facilitated by British colonialism, led to the large-scale migration of Indian laborers to Sri Lanka. Initially, individual workers were brought on contract in 1823, and later, entire families migrated (Nadesan, 1993).

These laborers were transported from Dhanushkodi, on the South Indian coast, by boat to Talaimannar in Sri Lanka. From there, they walked inland to areas like Matale. Organized into small groups, they were dispatched to various plantations under the guidance of Kanganis. Thus began the resettlement of South Indian laborers—later identified as Malaiyaha Tamils—across Sri Lanka's plantations.

According to the 1871 Census and Statistics Report, around 123,000 workers were employed in plantations, a number which rose to 235,000 by the late 19th century. By 1891, the number of Indian-origin workers had increased significantly. The 1911 Census was the first official record to refer to them as "Indian Tamils." This classification continued in the subsequent censuses of 1921, 1931, 1946, 1953, and 1963, showing that the number of Indian Tamils was comparable to the Sri Lankan Tamil population (Prof. Mookiah, 1995).

As the state's administrative structures changed, many members of the Malaiyaha community—initially settled in the central hill country—were internally displaced to other parts of the island. The 1972 Land Reform Act, the resettlement of workers in the Northern regions, and rising ethnic tensions also contributed to this internal migration (SMBMPP, 2024).

Even after Sri Lanka's independence, the Malaiyaha community continued to experience displacement. The loss of citizenship between 1948 and 2003, the Srima–Shastri Agreement between India and Sri Lanka (1964–1984), and the nationalization of plantations between1972–1977 led to further disruption in their lives and livelihoods.

From 1975 to 1983, ethnic tensions and communal violence further displaced many Malaiyaha families, pushing them to resettle in areas including the Southern Province. Continued state neglect, unequal land distribution, and the lack of housing have further marginalized the Malaiyaha community across the country (SMBMPP, 2024).

By the early 1860s, the plantation industry—driven by British interests—expanded from the central hills to the Southern Province. By this time, 32 plantations had been established in the South, with nine under foreign ownership. In 1879, around 18,001 workers of Indian origin were settled in the Southern Province for coffee cultivation.

Tea cultivation began in the early 20th century, creating additional demand for Indian labor (Chandrasiri, 2022). Rubber cultivation, introduced between 1910 and 1911, further increased the need for workers (Administration Report, 1910–1911, PI, GA, SP, p.64). Consequently, more Malaiyaha workers from the hill country were resettled in the Southern region.

Today, descendants of the displaced Malaiyaha community of Indian origin continue to live in many parts of the Southern Province. These communities, brought to Sri Lanka over various periods, now reside in at least eleven districts, including Galle and Matara. Of the total Malaiyaha population of approximately 943,390 in Sri Lanka, around 19,895 reside in Galle District and 23,767 in Matara District.

Despite their 200-year presence in Sri Lanka, the Malaiyaha people of the Southern Province continue to face social, economic, and political marginalization.

3. Research Problem

The Malaiyaha people, who are concentrated in the plantation sector, remain economically marginalized with limited opportunities for upward social mobility. Since 1948, they were denied citizenship for several decades, leading to their political exclusion and restricted access to government services. These cumulative factors have placed them in a socially disadvantaged and vulnerable position.

Although Sri Lanka today guarantees rights such as education and healthcare to all citizens, there have been no satisfactory improvements in the living conditions of the Malaiyaha people. Notably, other communities—including Malaiyaha people residing in the Southern Province—are often unaware of the presence of Malaiyaha communities outside the central hill country. This is largely because public discourse and policy often associate the term “Malaiyaha people” exclusively with those living in the central highlands.

However, the Malaiyaha people in the Southern Province live under a different plantation structure and face distinct socio-economic dynamics compared to their counterparts in the central region. Their socio-economic conditions have also been evolving over time. Due to the limited scope and clarity of existing research, the

specific challenges faced by this segment of the Malaiyaha population have not been adequately highlighted or addressed. Therefore, their problems are unique and demand special attention.

The social issues identified in this study include: denial of land and housing rights; limited access to quality education; health-related challenges; gender discrimination; and infrastructure shortcomings, all of which are exacerbated by the hierarchical and exploitative nature of the plantation management system.

Access to land and housing is a fundamental human right. The fact that the Malaiyaha people have not received legal land or housing rights even after over 200 years in the country has led to severe social inequalities, particularly affecting their shelter and livelihoods.

Their economic challenges are further intensified by the ongoing national economic crisis, which has caused a significant rise in the cost of living. Key issues include: high unemployment rates, lack of secondary employment opportunities, irregular and short working days offered by estate management, and insufficient income. The denial of land rights directly hampers their ability to build sustainable livelihoods.

The study also found that various other factors contribute to the community's economic hardship, such as diverse and inconsistent plantation systems, exploitative external production mechanisms imposed on workers, the unique economic vulnerabilities of women, and a general lack of support services.

Addressing the denial of rights to the Malaiyaha people requires political solutions. However, political representatives of this community, while occasionally engaging in surface-level development initiatives, have often failed to bring their core issues to political platforms or pursue long-term policy solutions.

These issues, identified through field research, represent the serious and persistent challenges faced by the Malaiyaha people of the Southern Province and have been analyzed in depth in the study.

4. Data Analysis

In Sri Lanka, the plantation sector differs significantly from other income-generating sectors. These differences are evident in the management systems, structural organization, and operational values that govern the plantation economy. The plantation management often enforces strict and rigid procedures on workers procedures that are notably more severe in the plantations of the Southern Province compared to those in the Central Province.

In this context, the study analyzes the various sectors within the plantation system of the Southern Province that are affected by these issues. The perspectives and experiences of the plantation community, as gathered during the study, are presented in the appendix.

Plantation Structure and Change

The plantation system was first developed in the Caribbean Islands and northeastern Brazil (Beckford & Benn, 2008). This system was introduced in Sri Lanka by the British colonial rulers. For several years, both before and after independence, the system operated under the administration of private companies. In 1972, the Sri Lankan government nationalized all plantation lands previously owned by these companies under the Land Reform Act.

Subsequently, the plantations were placed under the management of the Government of Sri Lanka's State Plantation Corporation (SLSPC) and the People's Estate Development Board (PEDB), both of which fell under the State Agricultural Corporation (SLSAC) in 1972. Additionally, some estates were managed by the "Usavasama" (Cooperative Estate Development Extension) and the Upland Cooperative Estate Development Board.

In 1977, the government introduced JANAWASAMA. A total of 457 tea plantations, comprising 94,521 hectares, were handed over to 23 Regional Plantation Companies (RPCs) in 1992. JEDB and SLSPC retained 12,058 hectares of tea lands to continue tea plantation operations (Peires, 1994).

As of 2021, there were 57 estates in total: 17 estates under the JEDB, 12 estates under the SLSPC, and 28 estates managed by Chilaw Plantation, Kurunegala, and Elkaduwa plantations. Despite the establishment of the system in the plantations, the estate management practices of the SLSPC and JEDB continue with only minor changes from the British period (Chanrabose & Ramesh, 2023).

In the Southern Province, 23 plantations are managed by companies, while other plantations are privately owned or managed by small estate owners. In addition to plantation crops, tea, coconut, and rubber are cultivated in the Southern Province. Palm oil cultivation began in Sri Lanka in 1967 at Nakiyadeniya Estate.

In 2015, the Ministry of Plantation Industries recommended that regional plantation companies increase domestic production and replace imported palm oil products. Efforts were made to cultivate palm oil on abandoned lands and rubber estates in the districts of Galle, Matara, Kegalle, Ratnapura, and Kalutara. By 2021, the production of palm oil had expanded to 10,000 hectares of land.

Despite changes in plantation systems and cultivation in the Galle and Matara areas, there has been little change in plantation management systems. In these areas, crops are often divided and managed through the Outgrower System. Some plantations also fail to provide benefits such as the Employees Provident Fund (EPF) and Employee Trust Fund (ETF). Additionally, estate maintenance costs and workers' salaries remain dependent on the workers themselves. The reduction in working days and the limited benefits available to plantation workers further exacerbate the situation. Employment is particularly insecure in palm oil estates.

Beyond these conditions, some privately owned estates in the Southern Province operate with a similar model. Workers from the plantation community are transported to work in palm oil estates in other areas. They often face labor insecurity and have their privileges denied by small estate owners and intermediaries.

In the Southern Province, some privately owned estates have set up line houses for workers, where compulsory labor is expected. Workers who fail to comply with this demand may be evicted. While strict practices are also seen in the Central Highland plantation system, many organizations and workers in that region are able to voice their grievances. In contrast, workers in the Southern Province are scattered, and their issues often go unnoticed as their voices remain limited. Plantation management in the Southern Province does not offer adequate welfare programs or benefits for workers.

The environment of the Southern Province differs significantly from that of the Central Highlands. While there is a large concentration of tea estates and residential areas in the Central Highlands, the Southern Province is home to large palm oil and coconut plantations. These plantations are often located near villages, and although traditional crops are grown and maintained by workers, the management controls the ownership of the land and resources, which are not attributed to the workers who cultivate them.

The living conditions of the plantation community in the Southern Province have not changed much when compared to those in rural villages. The plantation administration in the Southern Province imposes strict practices on workers, including restrictions on growing their own products on unused lands near their homes. Even trees inherited by the people are subject to licensing by plantation management. These practices are more stringent in the Southern Province than in the Central Highlands.

Land and Ownership

As far as Sri Lanka is concerned, land and housing ownership is a national issue, but its character varies according to the territories. Land and housing ownership is still an important object in the contemporary plantation structure. There are 966,700 plantation populations living in 163,550 Line Rooms in the plantations across Sri Lanka (Illyas, 2012; UN Habitat Report, 2023); At the same time, more and more people living in the Southern Province still live in Line Rooms.

Figure 01: The character of the house (based on data obtained through 72 completed quiz)

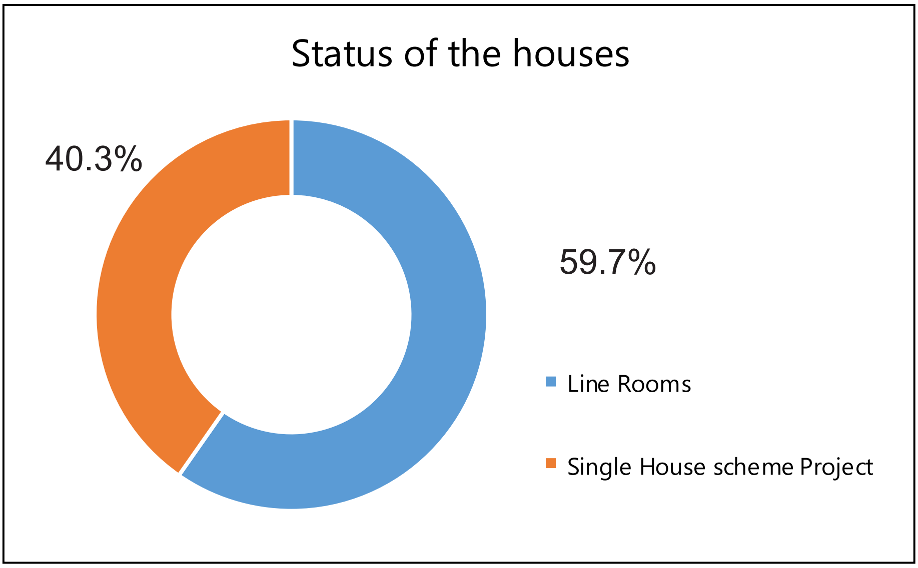

(Source: Questionnaire - 2024)

According to the above figure, 59.7 per cent of the families live in a 12 × 10 - spreading Line Rooms. With the high -end houses in the hill country, the construction of houses was found in the Southern Mountains. While the Line Rooms in the Central Highlands are being carried out for the convenience of the people, only some of the Line Rooms in the Southern Provinces have not been reconstructed, only a few people have renovated and expanded the line rooms according to their convenience.

In addition, most of the rooms in the Line Rooms were noticed that the rooms were not maintained by the plantation administration and the walls were muddy walls. In some line rooms, the kitchen and kitchen facilities were not seen and they are not suitable for the use of human beings. Such a situation affects the structure of the house, the quality of life of the people (health, personal freedom, social mobility)

In the study, the focus of the committee has been revealed as follows, "***This left end house and the right end house can be enlarged on some day. But what about the houses is in the middle of the line houses, and the wheel is just enough.***" The claim of the homelessness and the need for the land remains continuously as it is."

Line rooms are usually found in plantations and private estates. In this context, the nature of Line's housings found in private estates and the practice of living in certain dwellings is slightly different compared to other plantations. The permission of the renovation of the Line Rooms or the surrounding land has been denied permission to construct new buildings and a must force a person in the family to work in estates.

Separate programs based on the upcountry areas and the land supply schemes have been provided to the people of the Southern Province. Most of the Indian Housing Schemes and Plantation Development Projects have also been provided with housing schemes for disasters.

Separate housing schemes and lands were provided in 1993, 1995, 1998, 1999, 2003, 2004, , 2005, 2007, 2008, 2015 and 2018 and each family was allocated 07 perches (details on land and housing projects provided in the Galle and Matara districts). However, the ownership of the land is not legally available to this day, such as housing schemes and land provided in other plantation areas.

Table 01

District	**Estate**	**The year in which the Land obtained with a house OR without a house**	**The number of persons live in the Land provided by the Government Institution OR as a relief measure**
Galle	Thalangaha Estate	2007 – 2011 and 2018	31
	Homandola	1995,2012,2015,2017 & 2018	20
	Thalgaswala Estate	1999,2004, & 2018	22
	Walanduwa	2021	A housing scheme was obtained to construct 30 houses & unable to construct the houses.
Matara	Deniyaya Estate (New Division)	This Land was provided to compensate the Land slide took place in 2024	35
	Deniyaya Estate (Diyadawa Division)	This Land was provided to compensate the Land slide took place in 2025	11
	Hulandawa Estate	In 1993 provided for 25 families, In 2004 provided for	57

		12 families In 2018 provided for 20 families	
	Ensalwatte Estate	In 2003 provided for 20 families In 2018 provided for 50 families	70
	Bewarli Estate	2018	50

Source: A study on Land ownership of the Southern Province Plantation Community

There are questions about whether the houses set up by separate housing schemes and land supply projects provided in the Southern Province are an alternative solution to the problems of Line Rooms. Accordingly, 40.3 percent of the people who have been studied live in homes provided by individuals. Only a few housing projects have been provided with land and a certain amount of money has been given to the construction of houses for certain people. And under some housing schemes; It was also possible to observe the building of houses.

There are also problems with the lack of infrastructure facilities in the above-mentioned housing projects and the setting up of housing projects. The following was revealed in the Focus group discussion carried out in the study. ***"In the village land problem is the key issue and we were not provided the proper ownership deed. The Sinhala people were provided this facility, they have the concession and not us"*** (Focus Group Discussion 03). The claim is now revealing the importance of the land problem of the Plantation Community in the Southern Province.

Although the land rights are not legally recognized for the people of the hill country, hereditary characteristics are somewhat of the land (customary land) and the possibility of engaging in agriculture and economic activities. But the plantation administration is not able to carry out agricultural activities for the people of the Southern Province; the plundering of resources and land is further questioned by the people's landscape.

In the study, it was revealed in the Focus Group, which was revealed as ***"Homepage; Even a Banana Tree cannot be planted. We need to obtain permission from the estate Manager. (Focus Group Discussion-02) We cannot grow vegetables in the land we reside"*** (Focus Group Discussion -07)All these experiences indicated the complexity of the Malaiyaha People's Land Rights.

Livelihood

Plantation people living in the Southern Province engaged in a variety of livelihood activities. They are often working as plantation workers, daily paid workers, workers on contract basis, migrant workers, self –employed workers and workers in private estates. When thinking about the sustainable livelihood of these people, there is a constant and inadequate income. Their livelihood activities are at least unable to fulfill their basic amenities such as home, food safety and transport. Observation of the plantation people in the Galle and Matara districts were not able to secure stable savings and income management.

In these areas, plantation crops such as tea, rubber and coconut are also cultivated. The Palm oil cultivation is carried out through labour division & on contract basis of the industry. Men are also involved in the process of various tasks such as collecting palm oil fruits, maintaining the palm oil estates. Accordingly, there is a large number of jobs among men in relation to the palm oil industry and there is less chances of work among women.

Contract wage employees in the oil palm industry are earning more. Most people go to the main contract wages, including women. This situation causes income inequality and reaches a certain level of professionalism. Therefore, most women from this area migrate for Middle East in seeking employment.

Young people living here go to metropolitan areas in search of employment. They are unable to develop livelihood activities, develop or other livelihoods. Based on this, livelihood in the Southern Province is a problem for plantation community. Although a few are involved in self –employment activities, there is little chance of developing their livelihood.

The livelihood of the plantation community of the Southern Province is based on the job opportunities provided by others. Accordingly, there is no land for these people to survive for their livelihoods. In a small landscape, a few people have cultivated long -term crops such as coconut, arecanut, jack and bread fruit.

"We do not even have space to plant a tree, all we have is our house. We are two families living in one house…" *(Focus Group Discussion – 06)*

Additionally, those who try to engage in small-scale production face significant barriers in accessing transportation to market their goods. Acquiring the necessary means of production is also a major challenge.

Moreover, there is a clear need for fair-interest or interest-free loans to support their livelihood activities. Many Malaiyaha people in the Southern Province are burdened by informal loans. Due to financial insecurity, loans are often used not for income-generating activities, but to cover basic needs. However, strong social networks within the community play a crucial role in helping individuals' access employment opportunities. Many people find jobs through these social connections.

Government livelihood support programs targeting the Malaiyaha people in the Southern Province remain extremely limited.

"***I went to work in town for a long time, but now there is less work, so when there is a job, I bring my neighbors who also used to work with me.***" (Focus Group Discussion – 08)

"The work we do is not permanent; it may disappear tomorrow. If the rainy season comes, we will be out of work. Then the economic difficulties will increase…" *(Focus Group Discussion – 09)*

These reflections underline the lack of continuous employment for the Malaiyaha people in the Southern Province and reveal how their incomes are insufficient to meet even their daily needs.

(Focus Group Discussion-02) - "***We have bought essential items from the salary I earned then. The price of the essential goods is very high. Then I was able to purchase them for 1000 rupees. The traders now claim more than 5000 rupees for the same items then I bought then.***

The statement highlights the impact on the livelihoods, employment situation, and low income of the plantation community. Although the plantation sector is generally recognized as an income-generating sector across the country, its contribution to improving the livelihoods of plantation workers in the Southern Province remains minimal. While livelihood challenges faced by plantation communities in other regions are more openly discussed, those affecting plantation workers in the Southern Province are often overlooked and remain largely invisible.

Loan issue

(Based on data obtained through 72 completed questionnaire of the study)

Figure-02

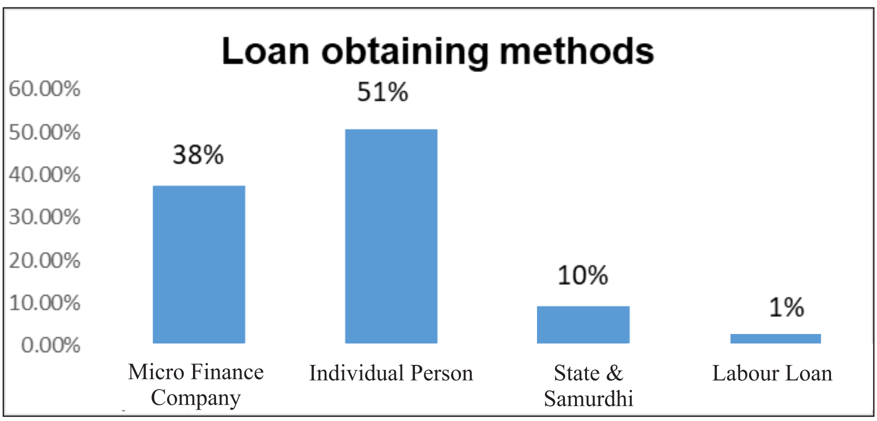

(Source: Questionnaire, 2024)

One of the major issues in most of the areas in Sri Lanka is the debt. The main issues and the informal loan system of the plantation community in the Southern Province is the main problem. According to the above Figure- 02, 51% percent of the informal loans were revealed. Thus, those who pay the money (that is from the interest of interest) are seen as a majority.

They receive loans for various purposes such as birthdays, wedding celebrations, ceremonies, deaths, purchasing a house, medical expenses and to filling up the cost of children. The following was revealed in the focus group meeting held among the people. ***"We have borrowed money on big interest to ten rupees for 100."*** (Focus Group Discussion 07)

The interest rate for the loan is another problem and economic burden for the people of the area, even if they get a loan to meet their different needs. When they get interest, they have to pay the amount of 15 to 20 per month in the month of the loan. If the interest is not paid for the first month, the interest on the month and the next month will have to be paid and the interest will be paid if you fail to pay a monthly interest.

One's daily wage is Rs.1000 -1350, and the monthly salary is about Rs.20,000 – 22,000 With this salary, they have to face a variety of challenges in meeting their daily needs. In these circumstances, the interest rates are an economic burden for them.

The money lenders personally visit to collect the monthly interest from the people. If the money borrowers fail to pay thee monthly interest the money lenders abuse them, in some cases money lenders physically attack and harass. In order to settle the loans majority of the women migrate to Middle East countries to employ them as domestic servants. This was exposed at a Focus Group discussion.

"We get loans from our Sinhala money lenders. If we were not in a position to pay the interest. Then we compelled to pay that in the next month, including the consecutive month's interest. If we fail to pay the relevant interest, we were physically assaulted " (Focus Group discussion 6)

"Beyond obtaining loans from money lenders, 38 % percent of the individuals get loans from Micro Finance Company and private banks and 10 % from state and Samurdhi Bank. Moreover, they mortgage of their jewelry, get small amount of loans from the micro -lending companies, relatives and friends. This kind of credit process affects the day -to -day life and savings habit of the southern plantation community and prevents their sustainable progress.

Education

Education issues are common in all districts of the country. The nature of schools located in the backward areas, the structure and the path of school access, and the opportunities for higher education, the academic issues are different from the city's adjacent territories. As such, Tamil -language schools in the Southern Province are limited, and very rare to find Tamil schools. In the Galle District, there are 1 AB grade schools 81, 1 C schools 161, Type 2 grade schools 97 and Type 3 grade schools 92.

There are 17 Tamil -language schools in the Galle district, while 13 schools are Muslim schools and other four schools in the plantations. Of these, two schools are 1 C schools and the rest are Type 2 and Type 3 grade schools.

- GA/Vivekananda Tamil Maha Vidyalaya
- GA / Thalanga Saraswati Tamil Maha Vidyalaya
- GA/ Thalgaswala kanista Tamil Vidyalaya
- GA/ Igalkanda Tamil Vidyalaya

In Matara district, 1 AB grade schools are 45, 1 C grade of schools 72, Type 2 grade schools 127 and Type 3 grade schools 119. Of these, only one of the 6 Tamil language schools is a bilingual school.

- MR/ Bevery Tamil Maha Vidyalaya
- MR/St.Mathew National Collegage
- MR /Ensalwatte kanista Vidyalaya
- MR/Aningkandha Tamil Maha Vidyalaya
- MR/ Hanford Sawbagya Tamil Vidyalaya
- MR/Hulandawa Tamil Maha Vidyalaya

Tamil language plantation schools in the Southern Province are limited. Therefore, Plantation students living in these areas get only limited opportunity to learn their mother tongue due to a smaller number of schools. Only the Arts stream is found at the high school levels and mathematics, business studies, science and technical curriculum are not available in Tamil language schools. Therefore, there is very little chance of learning in other fields. Because of this, most people get only secondary education. The following is from the Focus Group discussion among the plantation people.

"Talented students are here but there is no chance to continue their higher studies. Those who study was unemployed. After completing the G.C.E. (ordinary level) the young men go to Colombo in search of jobs" (Focus Group Discussion 8)

"Only the Arts stream is available in this area. There are a few subjects such as Music and Political Science are available at G.C.E. (Adv. Level). The other subjects are available for Sinhala children" (Focus Group Discussion 08). The above comments revealed the adverse situation access to Southern plantation Community on school education,

Table 02: The distance of the school (based on data obtained through 72 completed questionnaire of the study)

Distance of School from the place of Residence	No of the students	Percentage
1-5km	31	43.1%
6-10km	11	15.3%
11-15km	04	5.6%
TOTAL	46	63.9%

(Source: Questionnaire 2024)

The main problem is that the distance to school for students in the Southern Province is seen. Of the 72 families, 46 students have been identified as school going children. Accordingly, a large number of students (43.1) go to school and travel for 1-5 kilometers and some of them are using public or private transport.

The transport facility for schooling is very poor and the students face inconveniences while walking because the traffic routes are much damaged and not updated. Thus, teachers and students will attend school late. The situation was also observed. The additional classes will take place after school. Students returning home after completing additional classes are facing many challenges due to the bad roads. This is explained as follows:

"The road is bad. You can go and see it with your own eyes, it is hard. Children going to school by utilizing the Estate lorry."

Teacher shortage is a huge problem in Tamil -language schools in the Southern Province. Teacher shortage for subjects such as mathematics, science and technology. This situation has a bad impact on the education of children. Teachers for the first grade in the initial categories; despite being seen, the shortage of teachers in second and third grade causes a variety of harm in learning, including children's reading skills. The situation is also influenced by the high -quality curriculum of the students.

"There are no teachers for the mathematics and science, as well as other important subjects" (Focus Group Discussion 03).

"***I like to study Mathematics, but where is the school or the facility. If I want to study these subjects, I must go to Kurunegala, but we can't afford."*** (This statement was made by an advanced level student, when we were filling the questionnaire at Bataketiya)

Due to the shortage of teachers in particular schools, there is a need to attend Advanced level tuition classes at urban areas. However, students have to go to urban areas, including Galle and Matara, as there are less classes in the Tamil medium. In addition, training courses for vocational education and these courses are mostly taught in the Sinhala language. Plantation community students are more likely to learn primary education in Tamil language and they find it very difficult study the vocational courses in Sinhala.

Because of this, many are interested in continuing their education but due to these barriers they leave school and go to the schools situated near their homes.

After the secondary education if the Tamil children wanted to follow courses such as NVQ will be in Sinhala. There are no Tamil medium instructions. Therefore, they go to jobs as shops' assistants etc. in Colombo, but the Sinhala children continue their vocational studies and get good jobs. (Focus Group Discussion 08)

The period after the economic crisis has affected all sectors in Sri Lanka and has further affected families that are already economically disadvantaged. Thus, more than three children were educated in most of the families found in the Galle and Matara Plantation areas.

The influence of the current economic crisis is greater in purchasing school equipment, as the income to meet daily needs is not enough. It is also challenging to deal with the cost of education with the salary available in plantations. Accordingly, "***I have to work 5 days to purchase a pair of school shoes"*** (when filling the questionnaire in the Bataketiya area), the cost of school equipment and their income is influenced by the advent of students' continuous school.

"In the days of the economic crisis, the income was very little therefore the parents took the children with them when they go to work." His claim, (Interview #01) makes it clear that the income makes an impact on education.

Health

Health is one of the basic rights of a human being. Health problems are also important in Galle and Matara District Plantation areas. Although the dispensary is found in certain areas, but people have no proper access to them. Sothern plantation community members have to travel about 32 to 42 kilometers from the plantations to the General Hospital. These people use public transport and private transport during urgent needs.

When using private transport, there is a large amount of money to be spent and drugs are often supposed to be available only in private pharmacies. There is a great deal of difficulty in accessing the hospital for the people of the Southern Province and maintaining their health. People revealed at the focus group discussion.

"Even if I go to a government hospital, and get a prescription, I am compelled to take the medicine from a private pharmacy. If you buy medicine from a private pharmacy it may cost about Rs. 8000. My income is not sufficient to buy this medicine. I am not in a position to buy all the medicine from a private pharmacy " **(**Focus Group Discussion 4).

The Southern Provincial Plantation areas are often found to have Line settlements and fewer apartments. In that respect, 59.75% percent of the Line residences have a lot of problems, and a house inline residence has approximately 12 x 10 feet area and a public room.

In other districts, there are opportunities to rectify their use, but have been able to observe the lack of residences in the Galle and Matara districts. This causes people's physical and mental health. The following is revealed in the Focus Group Discussion held among the people.

"In the Line room there is a verandah, a kitchen, and room everything within the 12 x 10feet area. After marriage the family live with 5 or 6 children. Everybody has to live and sleep in this small area. The young girls and boys also utilize the same area. Cooking is also done in the same area. The whole family is compelled to live like this, it is a miserable life." (Focus Group Discussion 4).

Figure 3: Toilet Facility (Based on data obtained through 72 completed questionnaire)

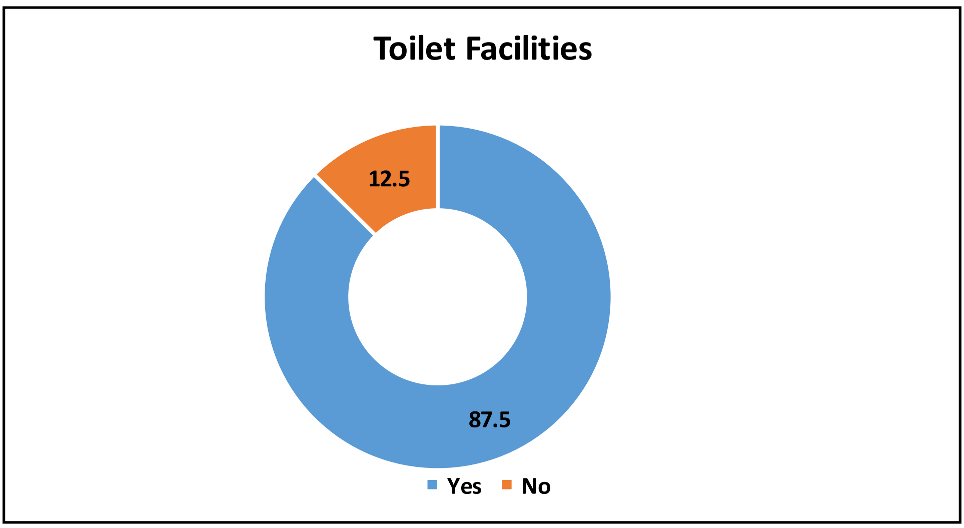

(Source: Questionnaire, 2024)

Based on the Figure-3; the sewage facilities are available for 87.5% percent of the community. However, due to the long distance & intervals from residences, it is a problem with the usage of toilets for women, elderly and children at night. Also, 12.5% percent of the people have no toilet facility at all. Moreover, more than 3 families or above 3 of them use a single toilet. There is no water in the sewers and the user takes a bucket of water when use the toilet.

People are having difficulty in getting drinking water. Most people get water through the pipe and use more than three families a water pipe. Such factors can affect the proper health of the people and make it room for possibility for easier infection.

There is limited awareness about employment security among workers in the areas where they are employed. This is particularly evident in the palm oil estates, where workers are prone to accidents. The thorns of the palm oil plants can cause physical injuries. Although estate management provides protective gear, many workers find it uncomfortable to wear and therefore choose not to use it. As a result, they are often physically affected during their working hours.

Additionally, vaccines meant to protect workers from plant-related poisoning are provided only in a few estates. The lack of vaccination across all palm oil estates poses a significant risk to workers' health and safety.

"While working with palm oil fruits, a thorn pierced my leg and it got infected. I had to stay at home for a month." (Questionnaire 11)

This experience highlights the lack of employment security and the health vulnerabilities faced by workers in the palm oil estates.

At the same time, due to the lack of toilet facilities in the tea estates, women workers face severe difficulties. Most women refrain from urinating until they return home after work. During their menstrual periods, they also endure significant mental and physical discomfort due to the lack of adequate sanitary facilities.

Table 02: Food safety

Food safety	**yes**	**No**
Are you worried that in the last 12 months, you will have enough money and material shortages?	45 (62.5 %)	27 (33.5 %)
In the last 12 months, you could not eat a nutritious food because of the shortage of money and material?	44 (61.1 %)	28 (38.9%)
Did you eat a few foods only, in the last 12 months?	44 (61.1 %)	28 (38.9 %)
Did you skip one meal out of three main meals during last 12 months?	31 (43.1 %	41 (56.9 %)
Do you reduce than the amount you wanted to eat due to lack of material in the last 12 months?	30 (41.7 %)	42 (58.3 %
Did you have a material shortage in your home in the last 12 months?	20 (27.8 %)	52 (72.2 %)
Did you skip eating even though you were hungry in the last 12 months?	24 (33.3%	48 (66.7 %)
Did you not eat the whole day because of the lack of money and material in the last 12 months?	13 (18.1 %)	59 (81.9 %)
In the last 12 months, you have been staying with friends to get money from relatives to buy food because of the lack of money and material?	37 (51.4 %)	35 (48.6 %)
Have you reduced the number of green vegetables you buy in the last 12 months?	46 (63.9 %)	26 (36.1 %)
In the last 12 months, you have to reduce consumption of milk and milk products due to insufficient money and material shortage?	40 (55.6 %)	32 (44.4 %)
In the last 12 months, you have reduced the buying of eggs and meats because of the shortage of money and material deficits?	47 (65.3 %)	25 (34.7 %)

(Source: Questionnaire, 2024)

The above table describes food safety details after the economic crisis. Due to the lack of money and material, 65.3 percent of the purchase of eggs and meat is reduced, had reduced purchasing vegetable by 63.9 percent. In addition, 61.1 percent said they were unable to eat nutritious food. The lack of land rights have direct impact on the economic crisis and the consumption of green vegetable and milk - based foods among the people of the Southern Province.

In these areas, unlike in other plantation regions, there is little to no opportunity for the Malaiyaha people to establish home gardens. They must obtain permission from the plantation management to do so. Additionally, there is a shortage of space for raising livestock. This limited ability to produce their own food contributes to the low consumption of dairy and green vegetables.

The purchase and consumption of animal-based foods are generally low across Sri Lanka. In line with this trend, the study highlights the need to increase the access to and consumption of animal-based foods among the Malaiyaha people in the Southern Province as well. Many in this community frequently rely on easily available, low-cost foods such as jackfruit, cassava, and spinach. While some nutritious fruits are grown in the region, due to economic hardship, these are often sold for income rather than consumed by the families themselves.

This was reflected in the focus group discussions: **"We used to eat meat and fish once three times per month. Now we cannot eat like that. We used to drink milk for thirty days; now we buy milk only once every two months."** (Focus Group Discussion – 06)

This statement illustrates the declining food intake and the resulting health implications for the community.

The Malaiyaha people, who primarily rely on physical labor for income, face multiple challenges in accessing nutritious food and adequate healthcare—challenges that have been worsened by the ongoing economic crisis. Their issues of food insecurity and landlessness raise serious concerns, particularly with regard to their overall health and well-being in the Southern Province.

Political condition

Political analysis is essential for the people of the Southern plantation community and to uncover the social, political, economic and cultural issues themselves. The lack of leadership in the Southern Province of the Southern Provincial Council is a barrier to exposing the real problem of their people.

It will be easier for the people of that community to come forward to undertake political leadership in a way that can represent them. For example, the issue of access to education is seen as a major problem for the plantation community of the Southern Province. The extent to which this problem has been highlighted is a questionable issue. The needs and solutions for these people are seen to be different according to the difference in social and economic structure. In the Southern Province, only generalized solutions are seen.

Furthermore, there are fewer opportunities for the formation of Tamil parties in these areas and the participation and intervention of other Plantation political parties is very limited in the plantation community areas of the Southern Province. Although there are generally some political parties for the hilly areas, those political parties mainly serve the hilly areas of a few districts, and although the plantation community of the Southern Province receive these benefits less often. Due to the lack of joint political representation in the local government councils for the people here, their problems cannot be brought to the fore, and Person 11 – ***"We voted a Tamil person who won the election in Talawakelle (place has been changed) but he came to this side and got beaten up"***

The plantation community of the Southern Province are seen as a minority population living in harmony with the majority community. Furthermore, there are few opportunities for Tamil-speaking political representatives to enter Parliament. Although these people have voted for Sinhala representatives, it is questionable whether these representatives have a deep understanding of the real problems of the community. Based on this, it would be effective to raise a voice regarding the problems of a minority community and to represent them in politics.

Social Security

Sri Lanka's social security system, like in most countries, has elements such as occupational safety and health, social security insurance and safety nets. Occupational safety and health cover the freedom of workers to organize and express their rights, child labour, workplace health and safety, training, and informal employment (formal sector). Social security insurance covers assistance schemes for people with special needs, pensions, and war victims' benefits.

The safety net is a system of assistance programs to reduce household poverty. It is questionable whether the above social security programs are available to the poor and economically disadvantaged people in the plantations. However, the influence of the Grama Sevaks and plantation administrators is seen in reaching the people living in specific plantations.

Furthermore, it was revealed that the communication of information to these people is poor and that government welfare services are not reaching the needy people here like in other regions. Due to the language barrier, it is also seen that the payments

that are due to them are not being received. The lack of proper access to social security matters to the people is a major problem here.

"We don't get anything more than half of the benefits. Only the country people get more. We don't get everything. Now the Grama Sevaks are only in favor of the Sinhala people. Whatever the Tamil people say, they don't take it into account" (Focus Group Discussion 4).

"I went to Nagoda regarding the Aswesuma benefits but they said they can't give you everything. I am a patient. We go to the country to work and live; nothing harms us because we are Tamil people." (Focus Group Discussion 8)

The above statement indicates the problems faced by the plantation people of the Southern Province in obtaining social security and the challenges faced by them.

We don't get anything more than half of the benefits. Only the country people get more. We don't get everything. Now the Grama Sevaks are only in favor of the Sinhala people. Whatever the Tamil people say, they don't take it into account" (Focus Group Discussion 10).

The above statement indicates the problems faced by the plantation community of the Southern Province in obtaining social security benefits and the challenges faced by them.

5. Conclusions & Recommendations:

- Throughout the two hundred years of history of the Malayagam people have been subjected to various forms of exploitation, denial of rights and racial discrimination. There are social, economic, cultural and political and geographical similarities as well as many differences between the Malayagam people living in the Central Province and the Malayagam people living in the Southern Province.

- Although the Malayagam people living in the Southern Province face various challenges related to their livelihood, economy and political conditions, these challenges are minimally exposed to the outside world. Activities carried out to find solutions to these problems and surveys to expose them to the outside world are also limited. However, in this study, an attempt has been made to socialize the socio-economic, cultural, and political issues faced by the Malayalam people of the Southern Province.

- Sri Lanka is a country that has historically faced economic crises, and the people working in the plantation sector have also been affected by these crises. This economic crisis had affected other sections of the community, but they had positive opportunities to overcome it. But the Malaiyaha people, who historically depended on other groups for their livelihood, had no chance of escaping the economic crisis. This situation has caused very serious problems for the Malayali people in the Southern Province. Despite the seriousness of these problems, little attention is paid to them and little effort is made to find solutions to them.

- The need for relevant parties to focus on the issues revealed by the study and to develop a framework for finding solutions to the challenges faced by the people.

- According to the conclusion drawn from the study, although the Malaiyaha people in the Southern Province are facing various problems, more attention should be paid to the following areas. Here, the land-related problem faced by these people is closely related to all other problems and the root cause of those problems is the land-related problem. There is a need for the government and relevant parties to pay special attention to the land issue. At the same time, the government had provided 7 perches of land to the Malayali people of Galle, Matara and Kalutara districts on various occasions from 1993 to 2021, but no acceptable legal document (proof) has been provided for those lands so far. Since there is no legal document, it is not possible for them to freely enjoy the ownership of their land. Therefore, immediate steps should be taken to provide deeds to these people's lands and confirm their legal ownership of the land.

Also, since there is a problem of accurate information regarding the Malayali people who have acquired lands so far, a program should be developed to collect and update information regarding this.

- The educational problems faced by the children of the Malayali community in these areas are also unique. Changes in education will take a society to another level in the future. Therefore, stakeholders in the education sector and other parties must work together to improve the education of Malaiyaha children in the Southern Province.

- It has been reported that there are 06 Tamil schools in the Matara District and 04 Tamil schools in the Galle District in the Southern Province. There is a huge shortage of teachers in ordinary level schools for subjects such as science, mathematics, English, information technology, music and drama. Since these schools only have Arts and Commerce departments for children studying Advanced Level, it is not possible to access other subjects, such as Mathematics and Science departments.

  Also, despite the great dedication and enthusiasm of some parents, a small number of students have made it to the top of their education, but due to economic hardship, a shortage of teachers in schools, and the lack of proper facilities, the situation of school dropouts has increased. Therefore, close attention should be paid to this issue, discussions should be held with the relevant officials to find solutions, and steps should be taken promptly to establish teachers for these schools.

- To prepare a program to implement training courses in Tamil language at vocational training centers operating in the Matara and Galle districts for Malayalam youth who have completed their school education and to create related employment opportunities.

- The main reason why the Malayali people do not resort to obtaining loans from formal banks is that these Malayali people are inconvenienced by having to complete various documents and meet collateral conditions when issuing formal bank loans.
  Accordingly, introducing a process that enables obtaining unique loans through a formal banking system through simple methods.

- Women working in tea and rubber plantations are severely affected by the lack of sanitary facilities (toilets) and restrooms. Therefore, attention should be paid to this issue and steps should be taken to instruct the plantation companies to provide the relevant facilities.

- Taking steps to prepare a special program through the Foreign Employment Bureau to monitor and protect the situation of the families and children of Malay women who go abroad as domestic workers, with the aim of alleviating poverty in their families and securing the future of their children.

- In the face of the current economic difficulties, the people of Malaiyaha are struggling to provide food and education for their children. Even now, many people receive less than Rs. 1350 per day and their monthly salary is limited to Rs. 22,000. This salary is not at all sufficient to cope with the current economic situation. Taking steps to provide a minimum daily wage of Rs. 1700 to estate workers.

- The Ministry of Women and Child Affairs should conduct a special monitoring of the situation of Malayalam women in the Southern Province and take steps to prepare a development program for that purpose.

- To establish regional hospital facilities to provide basic health facilities in the estates and to prepare a formal program to provide the necessary facilities to patients visiting existing hospitals and clinics. Also, steps will be taken to provide advice to pregnant mothers and patients in clinics in Tamil.

- In addition to the above, studies and reports are needed on the following various aspects to further elucidate the problems faced by the Malaiyaha people in the Southern Province. Based on this, suggestions for future research are given below.

    - Studies on Palm Oil plant cultivation and its workers
    - Studies on the education system of the Malayagam community in the Southern Province
    - Studies on women who migrate abroad for employment and all the problems faced by women in general
    - Studies related to the food security of the Malayagam people in the Southern Province
    - Studies on the conditions of the privately owned estates in the Southern Province and the people living there

6. References

Appadurai, A. (1988). *The politics of plantation labour: Sri Lanka's Tamil estate workers*. University of Chicago Press.

Atupola, U. (2016). A study on biodiversity management practices in Sri Lankan tea plantation sector (Undergraduate research report). Department of Accounting, University of Sri Jayewardenepura.

Bissonnette, J.-F. (2017). The return of the plantation? Historical and contemporary trends in the relation between plantations and smallholdings in Southeast Asia. *The Journal of Peasant Studies*.

Chandrabose, A. S. (2003). Population distribution of Sri Lanka and upcountry people. In *Malayaka Makkalin Samakala Pirachanaikal oru Pal Noukku Parvai*.

Chandrabose, A. S. (2014). Cultural identity of Indian Tamils in Sri Lanka: A measurement of multi-dimensional status of the Indian Tamil society in Sri Lanka. In *Circulation of cultures and culture of circulation: Diasporic cultures of South Asia during 18th to 20th centuries* (pp. 145–163). SAARC Culture Centre.

Chandrabose, A. S., & Ramasamy, R. (2021). Plantation system in transition: a study on changing patterns of land, production and employment in the tea plantation sector of Sri Lanka.

Chandrasiri, M. V., & Anuruddha, N. H. T. (2022). A study of the provision of labour and welfare by the British for the estate plantation industry in the southern province. *Prathimanu Journal*.

Chanrasiri, M. V. (2023). A study of the relationship between province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research analysis. *Refereed Biannual Journal of the Center for Indigenous Knowledge and Community Studies*.

Haleema, S. (2021). Socio-economic challenges: A case study based on Hydri Estate people.

Human Rights Watch. (2017). Plantation workers in Sri Lanka: The rise of neo-slavery.

Janaka, W., Nisha, A., & Saman, K. (Eds.). (2018). *Sri Lanka tea industry in transition: 150 years and beyond*. Institute of Policy Studies of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., Samansiri, B. A. D., Jayarathna, S. P. A. R. K., Dayananda, H. N., Rajasinghe, J. C. K., Ratnayake, S. P., Mahinda, T. G. N., Alwis, D. P. D., & Jayaweera, H. (n.d.). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. Advisory and Extension Division, Tea Research Institute of Sri Lanka.

Mhindapala, K. G. J. P., & S. B. (2018). Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations. *Yield declining and bush debilitation in low-country tea plantations*.

Nadesan, N. (1993). *A history of the Upcountry Tamil people*. Nandalala Publication.

Rajasingham, K. (2007). Tamil plantation workers in Sri Lanka: A history of oppression. *International Journal of Tamil Studies*.

Sri Lanka. Department of Census and Statistics. (2023). *Sri Lanka: Socio-economic data 2023*.

Sri Lanka. Ministry of Plantation Industries. (2024). *National policy on plantation sector in Sri Lanka*.

Thushara, K., Poornika, S., Karunatissa, A., & Sisirakumara, P. (Eds.). s(2020). *The plantation sector in transition: Research on the upcountry plantation sector in Sri Lanka*.

Vithanage, C. (2023). A study on the relationship between Southern Province estate plantations and the rural economy: A comprehensive research analysis.

Kalinga Tudor Silva. (2023). Report of a Needs Assessment Study conducted on the Arapalaganda and Eladuwa Plantation Communities of Kalutara District. (Asia Lanka Development Corporation.)

Kumari Jayawardena. (2011). Ethnic and Class Conflict in Sri Lanka. (3rd Edition) Kumaran Book House. ISBN N 978-955-659-285-6.

7. Annexes

Data Collection Locations in the Southern Province (Galle and Matara Districts):

Galle District:

1. Thalanga Estate
2. Pattakettiya Estate
3. Thalgaswella Estate
4. Stockland Estate
5. Divithura Estate
6. Homantola Estate

Matara District:

1. Mathugopa Estate
2. Diyadava Estate
3. Teniya Estate
4. Pussawella Estate
5. Mathurakoda Estate
6. Alpanthan Estate
7. Selvakandai Estate

Galle District

Activities	Locations	Numbers:
Questionnaire:	Bataketiya Estate	17
	Thalgaswela Estate	17
Focus Group Discussion:	Thalangaha Estate low division	11
	Thalangaha Estate 90 Acer Division	12
	Divithurai Estate	12
	Homadola Estate First Division	12
	Hoandola Estate Division 2	15
	Scotland Estate	16
Interviews	Thalgaswela Kanista Vidyalaya (school) Principle	1
	Divithurai Vivekananda Tamil School Principle	1
	Retired Worker from a Tea Estate	1
	District Secretariat Translator	1
	Self-employed Woman	1
Topic Study	Workers	9
Total Participants		126

Matara District

Activities	Locations	Numbers:
Questionnaire:	Mathugoba Estate;	21
	Diyadawa Estate	18
Focus Group Discussion:	Selvakanda Estate	12
	Halpanthenna	12
	Pussawella Estate	13
	Maduragoda Estate	12
	Deniayaya estate Low Division	08
	Deniyaya Estate Top Division	15
	Pussawella group 2	10
Interviews	Coordinator of the Sri Lanka Red Flag Union in Deniyaya	1
	Aninkanda School principal;	1
	Regional Coordinator of the CODESEP(NGO)	1
Topic Study	Malaiyaha people	6
Total Participants		130

Location description of Thalanga Estate, one of the plantations in the Southern Province

Thalangaha is a plantation located within 5 km of the main road. The plantation is surrounded by villages predominantly inhabited by the majority community, and the surrounding area reflects the identity of this community.

The plantation is encircled by mostly privately owned smallholder lands and plantations managed by a few plantation companies. While upland plantations are typically located far from the main road in the central hilly areas, this trend has shifted in the southern hilly regions. The establishment of numerous plantations in the Southern Province, including Thalanga, illustrates this change.

The diagram above clearly shows that, although plantation crops are cultivated and workers' settlements are established, plantations in the Southern Province, including Thalanga, remain hidden and largely invisible within the framework of private companies and under the control of other private and small plantation owners in the region.

Images